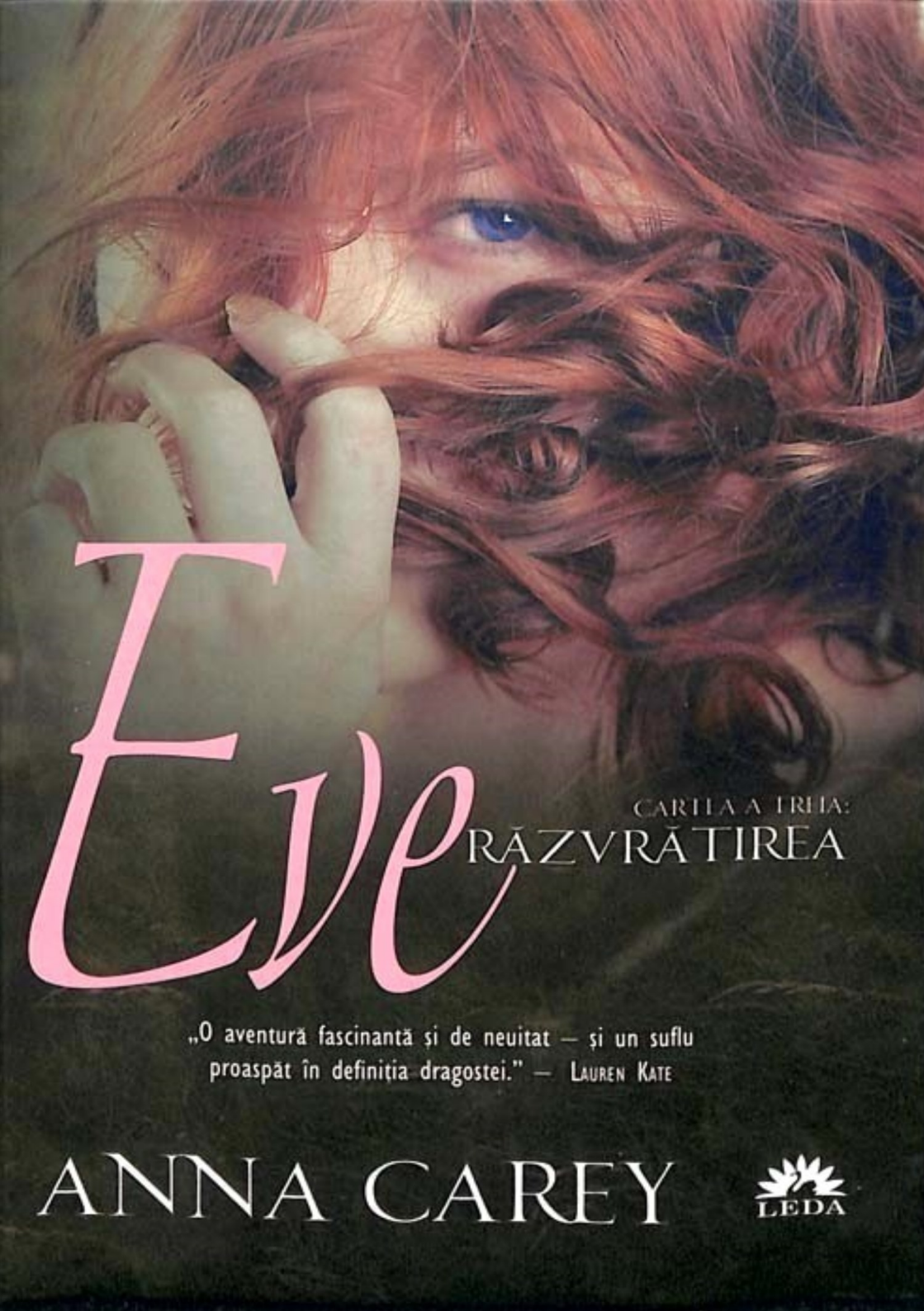
Eve
CARTEA A TREIA:
RĂZVRĂTIREA
„O aventură fascinantă și de neuitat – și un suflu proaspăt în definiția dragostei." – LAUREN KATE
ANNA CAREY
LEDA

ANNA CAREY

Eve

CARTEA A TREIA:
RĂZVRĂTIREA

Traducere din limba engleză de Adina Rațiu

LEDA
GRUPUL EDITORIAL CORINT

Redactor: Alexandra Limoncu
Tehnoredactare computerizată: Simona Bănică

Anna Carey, *EVE: RISE*
Copyright © 2012 by Alloy Entertainment and Anna Carey
All rights reserved.
Published by arrangement with Rights People, London,

ISBN: 978-606-8723-22-8

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
CAREY, ANNA
Eve/Anna Carey; trad, din lb. engleză de Bogdan-Alexandru Sasu şi Shauki Al-Gareeb. - Bucureşti: Leda, 2011-2015
3 vol.
ISBN 978-973-102-396-0
Vol. 3.: Răzvrătirea / trad.: Adina Raţiu. - Bucureşti: Corint Books, 2015. - ISBN 978-606-8723-22-8
I. Raţiu, Adina (trad.)
821.111 (73)-312.9=135.1

Pentru tine, cititorule,
pentru că m-ai urmat până aici

1

Charles m-a cuprins viguros cu braţul şi ne-am rotit o dată, apoi încă o dată, prin salon, sub privirile invitaţilor. Mi-am aţintit ochii peste umărul său, pregătindu-mă sufleteşte să îi îndur gâfâielile. Corul aflat în capătul opus al sălii boltite intona primele colinde din an. „Crăciun fericit, Crăciun fericit” rosteau cu toţii la unison, „Crăciun…”

— Schiţează şi tu măcar un zâmbet, mi-a şoptit el la ureche şi ne-am mai învârtit o dată. Te rog frumos.

— Scuze, nu ştiam că nefericirea mea te deranjează. Aşa e mai bine?

Am ridicat bărbia şi am mijit un zâmbet spre el. Amelda Wentworth, o doamnă mai în vârstă, cu faţa rotundă şi palidă, ne-a examinat curioasă în clipa în care am trecut pe lângă masa ei.

— Ştii bine că nu asta e problema, a răspuns Charles şi ne-am răsucit repede pentru a ne feri de privirea Ameldei. Numai că… oamenii observă astfel de lucruri. Şi pe urmă, ies vorbe.

— N-au decât să observe, am replicat eu, deşi, cinstit vorbind, eram prea obosită ca să mă mai contrazic cu el.

În cele mai multe nopţi, mă trezeam înainte să se lumineze de ziuă. Umbre stranii se furişau în camera mea, mă împresurau, iar eu îl strigam pe Caleb, uitând că el nu mai este.

Melodia continua pe aceeaşi linie monotonă. Am mai înconjurat o dată ringul de dans.

— Ştii la ce mă refer, a spus Charles. Ai putea măcar să te străduieşti puţin.

Să mă străduiesc. Asta îmi cerea mereu: să mă

străduiesc să îmi fac un rost în Oraş, să mă străduiesc să trec peste moartea lui Caleb. Nu pot să cobor din turnul meu în fiecare zi şi să mă plimb prin soare? Nu pot să uit ce s-a întâmplat, pentru binele meu, *al nostru*?

— Dacă vrei să zâmbesc, atunci nu e locul potrivit în care să discutăm despre asta.

Ne-am îndreptat către mesele din fundul sălii, acoperite cu feţe de un roşu-sângeriu şi împodobite cu o coroniţă în mijloc. Oraşul se preschimbase în ultimele zile. Şiraguri de luminiţe se revărsau pe strada principală, încolăcite în jurul stâlpilor şi al pomilor. Se ridicaseră brazi artificiali în faţa Palatului, etalându-şi crengile firave, golaşe pe alocuri. Oriunde aş fi privit, zăream un om de zăpadă cu un zâmbet tâmp pe faţă ori o fundă stridentă cu margini aurii. Noua mea cameristă mă îmbrăcase într-o rochie din catifea roşie, ca şi când aş fi făcut parte din decor.

Trecuseră două zile de la Ziua Recunoştinţei, o sărbătoare despre care auzisem vorbindu-se, dar nu o trăisem niciodată pe propria piele. Regele, aşezat la o masă mare, îşi exprimase recunoştinţa faţă de proaspătul său ginere, Charles Harris, directorul Departamentului de dezvoltare din Oraşul Nisipurilor şi faţă de sprijinul permanent pe care i-l acordau locuitorii Noii Americi. A ridicat paharul şi, fixându-mă cu privirea, şi-a declarat nemărginita recunoştinţă pentru reuniunea noastră din acea zi. Judecând după cum transpira, îmi venea greu să îl cred pe cuvânt. Nu mă scăpa din ochi, pândind vreun gest care să mă trădeze.

— Nu pricep de ce ai vrut să treci prin asta, mi-a şoptit Charles. Care e scopul?

— Aveam de ales? am zis, ocolindu-i privirea, în speranţa că astfel voi pune capăt discuţiei.

Uneori mă întrebam dacă va reuşi să pună lucrurile cap la cap. Dacă va înţelege semnificaţia nenumăratelor interviuri pe care le realizam cu Reginald, şeful Departamentului de presă al tatălui meu şi oaspetele lui frecvent, dar care, în realitate, se numea Moss şi era liderul mişcării rebele. Refuzam să dorm în acelaşi pat cu

Charles şi aşteptam seară de seară ca el să plece în salonul din apartament. Ne ţineam de mână în public, dar imediat ce rămâneam singuri mă trăgeam cât mai departe de el. Chiar nu pricepuse că în aceste ultime luni căsătoria noastră servea de fapt unui alt scop?

Cântecul a luat sfârşit, lăsând loc câtorva aplauze răzleţe. Angajaţii Palatului se strecurau printre mese, încărcaţi de farfurii cu felii de tort cu glazură roşie şi ceşti cu cafea aburindă. Fără să îmi dea drumul la mână, Charles m-a condus la masa lungă pe care o ocupa Regele. Tata se îmbrăcase potrivit ocaziei, haina descheiată a smochingului lăsând să se întrevadă un brâu purpuriu. La rever, îşi prinsese un trandafir, cu petalele uşor veştejite pe margini. Moss şedea la două scaune distanţă, având o privire stranie. S-a ridicat şi m-a salutat.

— Prinţesă Genevieve, a spus el, întinzându-mi braţul, îmi acordaţi onoarea acestui dans?

— Presupun că vrei să-mi mai smulgi vreo declaraţie, am zis cu un zâmbet încordat. Dar ai grijă de data asta să nu mă mai calci pe picioare.

Mi-am pus mâna pe braţul lui Moss şi ne-am îndreptat spre ringul de dans.

Moss a aşteptat să ajungem chiar în mijloc, despărţiţi de vreo doi metri de cea mai apropiată pereche, şi abia atunci a început să vorbească.

— Eşti tot mai pricepută, a rostit el, râzând. Dar, în definitiv, ai învăţat de la un maestru.

Era diferit în acea zi, aproape de nerecunoscut. Mi-a luat câteva clipe să mă dumiresc despre ce era vorba – zâmbea.

— Aşa e, am răspuns, uitându-mă în interiorul mânecii sale, acolo unde butonul pătrundea prin materialul cămăşii.

Mai că mă aşteptam să descopăr un pacheţel cu otravă prins la încheietura mâinii. Ricină, menţionase el cândva. Moss aştepta de câteva luni substanţa care urma să îi fie furnizată de unul dintre rebelii din Periferie.

— S-a descurcat omul tău de contact?

Moss a aruncat un ochi către masa Regelui. Mătuşa Rose purta o discuţie aprinsă cu şeful Departamentului financiar şi gesticula sub privirea placidă a tatălui meu.

— E chiar mai bine decât m-aş fi aşteptat, a zis. Am eliberat primul lagăr. A izbucnit rebeliunea. Am primit veşti de la iscoade azi după-amiază.

Era ştirea pe care o aşteptam de mai multe luni. Odată cu eliberarea băieţilor din lagărele de muncă, rebelii din Cărare îi vor putea folosi în luptă. Umbla vorba că, în zona de est, s-ar strânge o armată din rândurile populaţiei coloniilor. Oraşul va fi luat cu asalt peste câteva săptămâni.

— Ai veşti bune, din câte văd eu. Totuşi, n-ai reuşit să iei legătura cu omul de contact, am remarcat eu.

— Mâine, aşa mi s-a promis. Să văd cum fac să îţi transmit informaţiile.

— Deci lucrurile s-au pus în mişcare.

Deşi mă învoisem să îl otrăvesc pe tata – eu eram singura persoană ce scăpa de vigilenţa gărzilor sale – nu înţelegeam pe de-a-ntregul implicaţiile acestei misiuni. Se făcea vinovat de moartea a nenumărate persoane, printre care şi Caleb. Ar fi trebuit să îmi fie uşor, să mi-o doresc mai mult. Acum, însă, când momentul era atât de aproape, simţeam un gol în stomac. Era tatăl meu, sânge din sângele meu, şi unicul om, în afară de mine, care a iubit-o pe mama. Să fi fost oare o fărâmă de adevăr în spusele lui, acum după moartea lui Caleb? Era posibil ca el chiar să mă iubească?

Ne-am rotit lent în jurul ringului de dans, străduindu-ne să păşim cât mai uşor. L-am văzut în fugă pe Rege cum râde la vorbele lui Charles.

— Se va termina totul în curând, mi-a şoptit Moss, printre acordurile melodiei.

Ştiam prea bine ce semnifică „totul”. Lupte duse în jurul Oraşului. Revolte în Periferii. Şi mai mulţi oameni care vor muri. Vedeam încă în faţa ochilor norişorul de fum care se ridicase în momentul împuşcării lui Caleb, simţeam în nări mirosul sângelui care se prelinge pe podeaua hangarului.

Ne prinseseră în timp ce încercam să fugim din Oraş, cu câteva secunde înainte de a coborî în tunelurile săpate de rebeli.

Moss mi-a spus că, după ce îl doborâseră pe Caleb, îl duseseră în arest. Medicul închisorii îi anunţase decesul la 11.33 dimineaţa. Mă uitasem la ceas exact în acel moment, aşteptându-l să se oprească o clipă asupra acelor cifre, însă acele sale au continuat să se învârtă netulburate. Lăsase un asemenea gol în viaţa mea, un gol nemărginit pe care nu reuşeam să îl umplu cu nimic altceva. În ultimele săptămâni, îl resimţisem în tot ce făceam. În vârtejul gândurilor mele, în nopţile petrecute acum în singurătate, în cearşafurile reci de lângă mine. *Aici stătea el,* mă gândeam mereu. *Cum aş putea vreodată să umplu acest gol?*

— Armata va riposta, am spus, clipind din pleoape pentru a-mi alunga lacrimile.

M-am uitat după tata. Se ridicase de la masă şi se plimba prin salon.

— Moartea lui nici nu va conta.

Moss mi-a făcut un semn discret din cap, indicându-mi că putem fi auziţi. Am privit peste umărul lui. Clara dansa cu şeful Finanţelor, la doar câţiva paşi de noi.

— Ai avut dreptate că Palatul se trezeşte la viaţă în perioada aceasta, a remarcat Moss cu glas tare. Bună observaţie, Prinţesă.

S-a îndepărtat de mine la finalul cântecului, mi-a dat drumul la mână şi a făcut o plecăciune rapidă.

Am părăsit ringul de dans, în aplauzele câtorva invitaţi. A durat puţin până am descoperit unde este tata. Stătea lângă ieşire şi discuta discret cu un soldat.

Moss m-a urmat. După câţiva metri, am desluşit chipul soldatului. Nu îl mai văzusem de mai bine de o lună, dar avea aceiaşi obraji supţi şi părul tuns milităreşte. Tenul ars de soare era de un cafeniu-roşiatic. Locotenentul m-a urmărit în timp ce mă aşezam la masă. A coborât vocea, dar înainte să înceapă următorul cântec l-am auzit pomenind ceva despre lagărele de muncă. Aducea veşti

despre rebeliune.

Regele îşi apropiase urechea de gura Locotenentului. Nu îndrăzneam să mă uit la Moss. Mi-am fixat privirea asupra peretelui de vizavi. Îl vedeam pe tata în oglindă. I se citea neliniştea pe faţă. Îşi ţinea bărbia în palme, iar obrajii îi erau albi ca varul.

A început o nouă melodie şi acordurile corului s-au revărsat în tot salonul.

— În sănătatea Prinţesei, a exclamat Charles şi a ridicat o cupă de cidru.

Am ciocnit paharul cu el, obsedată de cuvintele lui Moss.

Peste doar câteva săptămâni, tata va muri.

2

La început nu mi-am dat seama ce se aude. Sunetul părea să vină de pe tărâmul tulbure al viselor. M-am înfăşurat în plapumă, însă zgomotul persista. Încetul cu încetul, am început să disting obiectele din cameră, şifonierul, scaunele, peste care se revărsa lumina blândă din exterior. Ca de obicei, Charles dormea pe fotoliul din colţ, cu picioarele uşor atârnate peste perna mică. De câte ori îl vedeam aşa, ghemuit şi cu chipul eliberat de tensiunile zilei, mă cuprindea un sentiment de vină. Trebuia să îmi reamintesc cine este, de ce suntem împreună şi că nu reprezintă nimic pentru mine.

M-am ridicat în capul oaselor şi am ciulit urechea. Scârţâitul sporadic al frânelor se auzea vag la acea înălţime, dar era inconfundabil. Îl auzisem când o pornisem spre vest, către Califia, şi mai apoi, pe drumul nesfârşit către Oraşul de Nisip. M-am dus la fereastră şi am aruncat o privire pe strada principală, acolo unde Jeepurile guvernamentale şerpuiau prin oraş, tulburând întunericul cu farurile lor.

— Ce este? a întrebat Charles.

De la etajul douăzeci, nu desluşeam decât siluetele şterse ale oamenilor înghesuiţi în remorci.

— Cred că scot oameni din Oraş, am spus, urmărind Jeepurile care se îndreptau spre sud.

Şirul se întindea la infinit, în fiecare direcţie, maşină după maşină.

— Nu credeam că o vor face, a mormăit Charles, frecându-se la ochi.

— Ce anume? am întrebat.

M-am întors spre el, dar mi-a ocolit privirea.

— Unde îi duc?

A venit lângă mine, la fereastră, două reflexii palide în oglinda geamului.

— Vin, nu pleacă, a zis el în cele din urmă şi a făcut semn către spitalul abandonat de la Periferie. Fetele.

— Care fete?

Jeepurile îşi continuau drumul, oprind ici şi colo. Câţiva soldaţi, postaţi pe trotuar, le dirijau. Erau câteva zeci de camioane. Nu văzusem niciodată atâtea maşini strânse la un loc.

— Fetele de la Şcoli, a spus el şi mi-a pus o mână pe spate, ca şi când gestul ar fi trebuit să mă liniştească. L-am auzit pe tatăl tău vorbind despre asta chiar azi. Se pare că ar fi o măsură de siguranţă după cele întâmplate în lagăre.

După dineu, Regele se încuiase în birou, împreună cu sfătuitorii săi. Ştiam că vor să pună la punct un plan de apărare, însă nu îmi închipuiam că vor merge până acolo încât să evacueze Şcolile. Nici nu apucasem să mă dumiresc foarte bine şi ochii îmi erau deja împăienjeniţi de lacrimi. În sfârşit, minunea se întâmplase. Erau aici… Ruby, Arden şi Pip.

— Toate fetele? Câte sunt în total?

Am traversat camera repede şi am scos un pulover şi o pereche de pantaloni strâmţi din şifonier. Am tras pantalonii pe mine pe sub cămaşa de noapte, fără a mă mai deranja să merg în baie, aşa cum procedam de obicei. I-am întors spatele gol lui Charles şi am îmbrăcat puloverul bej.

În clipa în care m-am răsucit din nou spre el, am observat că mă priveşte cu ochi mari şi chipul îmbujorat.

— Cred că e vorba de toate. Vor să termine până dimineaţă, în cea mai mare discreţie.

— E imposibil, am spus.

Mă uitam peste umărul lui, la blocul de vizavi. Se aprinseseră lumini şi în alte apartamente. Siluetele se agitau în spatele draperiilor, urmărind scena din stradă.

Nu mi-a răspuns. S-a mulţumit să mă cerceteze în timp ce îmi luam balerinii negri şi lucioşi din fundul dulapului. Alina, noua mea cameristă, rareori mă lăsa să îi încalţ în

public şi insista să port din cei cu toc înalt, care mă rodeau la degete şi îmi dădeau impresia că voi cădea în nas.

— Nu poţi ieşi după ora stingerii, m-a anunţat Charles, dându-şi seama de intenţia mea. Te vor opri soldaţii.

Am înşfăcat un sacou de pe umeraş, odată cu pantalonii împăturiţi dedesubt.

— Ba nu mă vor opri, am replicat, aruncându-i spre el, dacă vii tu cu mine.

S-a uitat la mine, apoi la cocoloşul de haine pe care îl prinsese în braţe. Încet, fără să rostească o vorbă, a intrat în baie să se schimbe.

*

Ne-a luat aproape o oră să ajungem la spitalul de la Periferie. Maşinile erau în continuare adunate pe strada principală, aşa că un soldat ne-a escortat pe jos. Îmi ţineam capul în pământ şi ochii aţintiţi la trotuarul acoperit cu nisip. Ultima oară când trecusem pe acolo, mergeam să mă întâlnesc cu Caleb. Dispărusem în bezna profundă, mânată doar de speranţa unei vieţi dincolo de zidurile Oraşului, a unei vieţi *împreună.* Acum conturul vag al aeroportului se profila în depărtare. Am zărit hangarul în care ne petrecuserăm noaptea. Păturile subţiri de avion nu ne ocrotiseră de frig. Caleb îmi luase mâna şi îmi sărutase fiecare deget înainte de a adormi…

Mă încerca un sentiment de greaţă şi nelinişte. Mi-am ţinut respiraţia în speranţa că va trece. Pe măsură ce înaintam prin Periferie, gândul mi-a fugit de la Caleb la Pip. Ultima dată vorbisem cu prietenele mele acum câteva luni, cu ocazia unei vizite „oficiale”, aşa cum mă înţelesesem cu tata. Aveam voie să le văd, cu condiţia să ţin un discurs în faţa elevelor mai mici. Eu şi Pip stătuserăm în dosul clădirii din cărămidă, fără ferestre, iar Pip lovise cu încheieturile degetelor în masa din piatră până când le înroşise. Într-atât era de supărată pe mine. Trecuseră mai bine de două luni de când îi dădusem lui Arden cheia de la ieşirea din spate a Şcolii, aceeaşi cheie pe care o primisem la rândul meu de la doamna profesoară

Florence. Nu auzisem, însă, de vreo încercare de evadare. Mă întrebam dacă Arden o mai avea, pitită printre lucrurile ei, ori fusese descoperită.

Cu cât ne apropiam de spital, cu atât auzeam mai tare zumzetul motoarelor. Un şir de Jeepuri era aliniat de-a lungul clădirii, îmblânzind întunericul cu farurile lor. În faţă, trei femei soldat erau postate lângă uşile din sticlă, acoperite pe jumătate cu placaj. Spitalul fusese abandonat încă dinainte de epidemie. Chiar şi acum, tufele din jur erau ofilite şi golaşe, iar nisipul se infiltrase în spaţiul dintre ziduri şi pământ. Două dintre femei se certau cu una mai în vârstă, îmbrăcată într-o cămaşă albă scrobită şi pantaloni negri – uniforma lucrătorilor din centrul Oraşului.

— Nu te putem ajuta, spunea una dintre femeile soldat, pe al cărei obraz se vedea un semn din naştere, roşiatic şi oval.

O alta, de vreo treizeci şi cinci de ani, cu sprâncene subţiri şi un nas mic şi ascuţit, i-a ordonat persoanei cu care comunica prin staţie să aştepte.

Deşi lucrătoarea stătea cu spatele la noi, am recunoscut inelul de aur cu piatră verde în mijloc pe care îl purta pe deget. Erau aceleaşi mâini care mă ţinuseră pe mine când fusesem adusă la Palat, care mă spălaseră, care îmi descâlciseră cu grijă părul ud.

— Beatrice, am strigat. Cum ai ajuns aici?

S-a întors spre mine. Cu toate că nu trecuseră decât două luni, părea să fi îmbătrânit şi două riduri adânci îi mărgineau gura. Pielea de sub ochi era subţire şi pământie.

— Cât mă bucur să te văd, a exclamat ea, venind spre mine.

— Prinţesă Genevieve, cu dumneata, a corectat-o Charles, făcându-i semn să se oprească.

Am trecut pe lângă el, fără a-i da atenţie. După ce dispariţia mea în dimineaţa nunţii fusese descoperită, Beatrice mărturisise că mă ajutase să ies din Palat. Regele o ameninţase atât pe ea, cât şi pe fiica ei, care trăia la una

dintre Şcoli din fragedă copilărie. Temându-se pentru viaţa fetei sale, Beatrice le spusese unde mă întâlnesc cu Caleb şi le destăinuise coordonatele primului dintre cele trei tuneluri pe care rebelii le săpaseră sub zidurile Oraşului. Din cauza ei ne găsiseră în acea dimineaţă, din cauza ei fuseserăm prinşi, iar Caleb îşi pierduse viaţa. De atunci, nu o mai văzusem.

— Circula un zvon prin centru, a continuat Beatrice cu voce stinsă. Am văzut camioanele trecând şi m-am luat după ele. Acolo sunt fetele de la Şcoală? a întrebat ea, arătând cu o mână tremurândă către ferestrele astupate cu placaj. Ele sunt, nu-i aşa?

Femeia cu semn din naştere a făcut un pas înainte.

— Pleacă sau te arestez pentru că ai ieşit după ora stingerii.

— Aşa e, i-am răspuns.

În cele din urmă, îşi retrăseseră acuzaţiile împotriva lui Beatrice, după ce insistasem în faţa tatei că femeia nu îl ştie pe Caleb, ci doar că intenţionam să părăsim Oraşul împreună. O detaşaseră la centrul de adopţie, unde, în prezent, se ocupa de copiii din secţia de neonatologie.

— Şi noi am venit din acelaşi motiv. Voiam să îmi revăd prietenele din Şcoală, am zis, întorcându-mă către soldat.

Femeia a clătinat din cap.

— E interzis.

M-a refuzat răspicat, ţintuindu-mă cu privirea. În ciuda eforturilor de a păstra secretă escapada mea, aveam senzaţia că soldaţii ştiu ce anume se întâmplase: încercasem să fug cu unul dintre disidenţi. Ştiam de existenţa tunelului de sub Oraş, dar tăinuisem informaţia de tatăl meu, ignorând pericolele care ne ameninţau siguranţa. Niciunul nu avea încredere în mine.

A arătat către Charles şi soldatul ce ne escortase şi a adăugat:

— Mai ales că sunt şi ei aici. Trebuie să plecaţi.

— Ei nu vin cu noi, am insistat.

Un soldat mai scund, cu un dinte ciobit, tot apăsa pe butonul staţiei şi provoca paraziţi. La capătul celălalt al

conexiunii, se auzea murmurul unui glas de femeie care îi întreba dacă sunt gata să primească încă un Jeep spre descărcare.

— Ştim deja de Absolvente, am rostit tare, făcând semn din cap spre Beatrice. Le-am mai vizitat pe fetele din Şcoli, cu permisiunea tatălui meu. Nu suntem o ameninţare.

Femeia cu semn din naştere îşi masa ceafa, ca şi când ar fi meditat la vorbele mele. M-am uitat la Charles, întrebându-mă dacă el ar fi mai convingător. Deşi loialitatea mea era pusă la îndoială, cuvântul încă avea greutate în Oraş.

— Le putem aştepta aici, a rostit el calm, îndepărtându-se de clădire.

— Trebuie să le ducem pe toate înăuntru, a spus femeia într-un final.

Apoi s-a retras din faţa uşii, lăsându-ne să intrăm.

— Zece minute, nu mai mult.

*

Coridorul din faţă era luminat de un şir de becuri. Majoritatea erau arse, dar câteva pâlpâiau neîncetat şi îmi iritau ochii. Beatrice se ţinea în urma mea. O parte dintre scaunele din sala de aşteptare erau răsturnate, iar covorul zdrenţuit mirosea a praf.

— Treceţi în camerele voastre, domnişoarelor, a răsunat o voce pe culoar.

O umbră fugară a alunecat pe perete.

Cineva curăţase podelele în asemenea grabă, încât nu făcuse decât să mute mizeria dintr-un loc în altul, desenând dâre negre pe lespezi. Instrumentele aşezate pe etajere mobile erau aliniate de-a lungul pereţilor, alături de aparate vechi învelite în hârtie. Am cotit pe un alt culoar, unde stătea o femeie cu bluză roşie şi pantaloni albaştri şi nota ceva pe o planşă. M-am uitat la uniforma de profesoară pe care o văzusem de mii de ori pe vremea când eram la Şcoală, apoi la faţa prelungă a femeii. După câteva clipe am realizat că nu o cunosc – era probabil de la o altă unitate.

— Le caut pe fetele de la Şcoala 11, am spus.

Ani la rând îmi cunoscusem Şcoala doar după coordonatele ei geografice. Ulterior aflasem că le fusese repartizat câte un număr fiecăreia.

Beatrice o luase la fugă în direcţia opusă şi se oprea din uşă în uşă în căutarea fiicei sale, Sarah. Am trecut pe lângă femeie şi am pătruns în salonul de spital întunecos din spatele ei. Era ticsit de paturi joase cu perdelele trase. Toate fetele aveau sub cincisprezece ani. Cele mai multe stăteau ghemuite în bluzele de uniformă, cu picioarele goale, învelite cu nişte pături scămoşate. Nici măcar nu se descălţaseră.

— Nu ştiu unde le găsiţi, a spus profesoara.

M-a examinat îndelung, dar nu a părut să mă recunoască. Aşa cum eram îmbrăcată, în pulover şi pantaloni, arătam ca orice femeie normală din Oraş.

— Nu sunt la etajul ăsta. Poate la următorul. Dacă îmi permiteţi să vă întreb, ce anume căutaţi aici?

Nu am catadicsit să îi răspund. Am trecut pe lângă ea şi am intrat pe un alt coridor despărţit printr-o uşă dublă. În prima cameră, o fată şedea pe patul înalt cel mai îndepărtat de fereastră, iar o alta, pe o maşinărie ruginită din care atârnau o mulţime de cabluri. Fata blondă se juca cu un joc de ghicit din hârtie, de genul celor pe care le făceam la Şcoală. Auzindu-mă, au ţâşnit de la locurile lor şi s-au vârât sub pături.

Am apucat-o iute pe un alt culoar, verificând camerele de pe ambele laturi. Ici şi colo, găseam câte o profesoară care dormea în vreun pat umed de spital ori pe un scaun într-un colţ. Niciuna dintre eleve nu era însărcinată. Ştiam că fetele din Iniţiativa de creştere a natalităţii trebuie să fi fost cazate separat de celelalte, însă era imposibil de spus unde anume.

Am urcat în goană pe nişte scări secundare. Era destul de întuneric, cu excepţia umbrelor pe care farurile Jeepurilor de afară le desenau pe pereţi. Am trecut pe la fiecare uşă. Aceeaşi situaţie ca la etajul anterior. Am intrat pe următorul coridor şi nu am mers mai departe până când

nu am verificat fiecare încăpere. Tot fete mici, tot chipuri necunoscute.

Odată ajunsă la etajul şase, am dat peste o femeie soldat postată în faţa uşii. Nici măcar nu realizasem că alerg. Priveam în pământ şi părul mi se lipea de pielea transpirată.

— Vă pot ajuta cu ceva? m-a întrebat ea.

Buza superioară îi era brăzdată de o cicatrice urâtă, lăsând să se întrevadă pielea albă şi răsfrântă.

— Caut nişte fete de la una din Şcoli, i-am explicat. Pe una o cheamă Pip. Are părul roşcat şi pielea albă. Trebuie să fie gravidă în cinci luni.

Femeia s-a aplecat peste balustradă şi a aruncat o privire în golul de pe casa scării. După care s-a întors către mine.

— Ce aţi spus?

Ţinea patul puştii la doar câţiva centimetri de pieptul meu ca să mă împiedice să trec.

— Cine sunteţi?

Am înălţat braţele în aer.

— Sunt Genevieve, fiica Regelui. Am fost şi eu la o Şcoală.

Femeia m-a măsurat din cap până-n picioare.

— Fata cu părul roşu, ziceaţi? De la Şcoala din Nevada de Nord?

Am încuviinţat din cap, amintindu-mi de oraşul pe care îl zărisem pe hartă. Atâţia ani făcusem referire la ea după coordonatele geografice, încât ai fi zis că e unicul lucru care există în acea zonă. Îmi venea greu să îl percep ca pe un loc în care trăiseră oameni înainte de epidemie, un loc numit cândva „acasă”.

— O ştiţi?

Fără a-mi răspunde, femeia a descuiat uşa şi a intrat, lăsând suficient spaţiu ca să o urmez. Coridorul lung era luminat de o singură lampă. O persoană a ridicat ochii dintr-o carte cu un dinozaur pe copertă – ceva intitulat *Jurassic Park.*

— Cred că ştiu despre cine e vorba, mi-a spus femeia cu

cicatrice. Am venit cu acelaşi Jeep. Erau vreo zece fete în spate.

Golul din stomac se accentua pe măsură ce examinam dormitoarele fetelor. Erau de vârsta mea, unele poate puţin mai mari, iar abdomenele proeminente li se conturau de sub pături. Trebuie să fi fost gravide în cel mult şase luni, căci fetele cu sarcini mai avansate erau considerate prea delicate pentru a fi mutate.

Acum că mă găseam atât de aproape de ele, mă străduiam să nu îmi las imaginaţia să zburde. De câte ori mă plimbasem prin Oraş, închipuindu-mi-o pe Arden alături de mine, sau mă uitasem la un scaun gol la ora ceaiului şi mă întrebasem cum m-aş simţi dacă Pip ar fi acolo? Din obişnuinţă, puneam mereu deoparte o felie de prăjitură cu ciocolată, ştiind că e preferata lui Ruby. Înţelegeam ce simţeau cetăţenii reîntorşi în Oraş după epidemie, oameni ce îşi pierduseră toţi prietenii, toată familia. Fantomele prietenelor mele mă urmăreau pretutindeni, apăreau şi dispăreau când nici nu mă aşteptam.

— Acolo e, m-a anunţat femeia soldat, arătând spre un pat din capătul opus al camerei, chiar sub fereastră.

Am îngheţat în pragul uşii, cu ochii la chipurile fetelor, la pleoapele lor ce fremătau în somn. Violet, o tânără brunetă care locuise în camera alăturată nouă, zăcea pe o parte, cu pătura prinsă între genunchi. Am recunoscut-o pe Lydia, care îmi fusese colegă la cursurile de artă. Făcuse nenumărate variante ale aceluiaşi desen în cerneală – o femeie întinsă pe pat, cu un prosop la nas, încercând să oprească hemoragia.

Aveam sentimentul că păşesc printr-un vis. Feţele erau aceleaşi, însă circumstanţele se schimbaseră. Chiar după atâta vreme, chiar ştiind tot ce ştiam, situaţia îmi părea îngrozitor de tulbure. M-am apropiat de patul lui Pip.

Îi crescuse părul, buclele despletite i se revărsau pe umeri. Stătea ghemuită, cu spatele la mine şi faţa la peretele de sub geam, cu o mână pe burtă.

— Trezeşte-te, Pip, i-am spus şi m-am aşezat pe pat.

I-am atins cotul şi a tresărit.

— Ce s-a întâmplat?

A întors capul şi i-am văzut chipul în semiîntuneric. Pometii înalţi, sprâncenele negre şi groase care îi dădeau un aer atât de serios. Era Maxine, fata care împrăştiase zvonul că Regele ar veni la ceremonia noastră de absolvire, după ce trăsese cu urechea la o discuţie între profesoare.

— Eve? a rostit ea mirată şi s-a ridicat în capul oaselor. Ce cauţi aici?

— Am crezut că eşti Pip, am spus, retrăgându-mă de pe patul prăfuit. Nu mi-am dat seama că e altcineva.

Maxine mă privea cu ochi nedumeriţi. Pielea îi era nefiresc de galbenă. La încheieturile mâinilor se observau răni provocate de legături.

— Au plecat. Pip, Arden şi Ruby. Nu le-a mai văzut nimeni de peste trei săptămâni.

M-am ridicat în picioare. Am examinat camera încă o dată, chipurile fetelor, ca şi când aş fi putut schimba cumva ceea ce era evident. De ce nu aflasem nimic despre asta? Oare tata ştia, dar mi-a ascuns adevărul?

M-am uitat iar la Maxine, la bucata de vată lipită pe interiorul cotului, mânjită cu sânge. Nu m-a lăsat sufletul să o întreb ce se întâmplase în clădire sau cum a decurs călătoria. Nu puteam mima prietenia faţă de această fată cu care nu schimbasem mai mult de câteva cuvinte la Şcoală, pentru a fi la curent cu ultimele bârfe.

Am dat să plec, însă Maxine s-a agăţat de braţul meu.

— Ai ştiut ce va urma, a spus ea, cu capul plecat într-o parte, de parcă m-ar fi văzut pentru întâia oară. De-aia ai plecat. Tu le-ai ajutat să fugă, nu-i aşa?

— Îmi pare rău, a fost tot ce am izbutit să rostesc.

Femeia soldat a intrat în încăpere, vrând să vadă ce se petrece. Maxine mi-a dat drumul din strânsoare la vederea armei din mâinile femeii. M-am strecurat printre paturi, cu faţa ascunsă în păr, pentru ca fetele trezite de vocea lui Maxine să nu mă recunoască. Mi-am ţinut respiraţia până când am ieşit.

— Cum se simte prietena dumneavoastră? s-a interesat femeia.

Îmi tremurau mâinile. Holul mirosea a praf şi detergent chimic.

— Mulţumesc pentru ajutor, i-am spus, ocolind răspunsul.

Femeia a dat să spună ceva, însă eu am pornit în josul coridorului şi nu m-am oprit până ce nu am auzit uşa închizându-se în urma mea.

Plecaseră toate trei. Asta îmi şi dorisem, dar acum, că părăsiseră Şcoala, îmi era imposibil să iau legătura cu ele. Cea mai potrivită alegere ar fi fost să o apuce spre Califia, însă drumul ar fi durat peste trei săptămâni. Nu ştiam cum vor putea călători, dacă Arden este însărcinată, când plecaseră şi în ce fel. Pentru o clipă, m-a bătut gândul să mă întorc la Maxine, să o descos despre întregul eveniment. Apoi, mi-au venit în minte vorbele ei. Alesesem să le ajut pe ele şi să le abandonez pe celelalte. Cum să îndrăznesc să îi cer ajutorul acum? Cum să fiu atât de insensibilă?

Am zărit-o pe Beatrice, la capătul scărilor. Strângea în braţe o fată cu părul blond, scurt şi ciufulit la spate ca şi când abia s-ar fi deşteptat din somn. Fata avea chipul îmbujorat şi ochii umflaţi. Beatrice se legăna pe călcâie, îmbrăţişând copila cu patimă, şi, preţ de o secundă, nu m-am mai simţit singură.

— Am găsit-o, a exclamat ea când a dat cu ochii de mine. Ea e Sarah.

3

— Astea-s enciclopediile vechi pe care le-ai cerut, a spus Moss şi mi-a pus cărţile cartonate în braţe. Uite şi un roman care m-am gândit că îţi va plăcea.

Erau trei volume în total, fiecare gros de aproximativ cinci centimetri.

— Ce lipsea din colecţia ta. Literele V şi J. Sper să-ţi fie de folos când vei dori să te informezi despre vârcolaci şi alte creaturi dintr-astea.

A bătut uşor în coperta primului volum, făcându-mi semn să mă uit înăuntru.

L-am deschis cu atenţie şi am observat pacheţelul cu pudră albă pitit în interior. O parte dintre pagini fuseseră scobite astfel încât să rămână o mică gaură.

— Eşti amabilă să ne laşi singuri? am spus, întorcându-mă spre un colţ al salonului.

Alina, camerista care îi luase locul lui Beatrice, strângea pe o tavă ceştile fine rămase de la ceaiul de dimineaţă. Era o femeie scundă, cu păr castaniu cârlionţat, ochi mici şi depărtaţi. A dat din cap şi s-a îndreptat către uşă.

Îmi dădeam seamă că aceasta era printre ultimele noastre întâlniri, că lucrurile se îndreptau spre deznodământul aşteptat că, încetul cu încetul, rebelii preluau puterea. Era dificil, totuşi, să fiu optimistă. Îmi simţeam sufletul greu după întâlnirea cu Maxine. Îmi făceam griji pentru prietenele mele. Mă tot întrebam unde sunt, dacă vor reuşi să supravieţuiască. Ruby şi Pip erau aproape în a cincea lună de sarcină, poate chiar mai mult. De ce nu îmi trimisese Arden nicio veste prin Cărare?

Imediat ce s-a închis uşa în spatele Alinei, am verificat fiecare carte. În volumul cu litera J, se găsea o hartă

împăturită şi o staţie cu manivelă dinam, din cele pe care le folosea Cărarea.

— Bună glumă, am spus, deschizând volumul de deasupra, al cărui titlu îmi era necunoscut. *Război şi pace.* Foarte amuzant, am adăugat, cu ochii la lama strălucitoare a cuţitului ascuns în el.

Moss a zâmbit şi a luat loc pe un scaun în faţa mea.

— Nu m-am putut abţine, a murmurat el. Mi s-a părut o alegere foarte inspirată. O să-ţi fac rost şi de un pistol. Dar e destul de greu, acum că atacul e iminent. Nimeni nu e dispus să renunţe la armele sale.

Nu îl văzusem niciodată atât de fericit pe Moss. Mă încerca o oarecare invidie. În cazul meu, neliniştea se accentuase. De cele mai multe ori, mă trezeam epuizată. Îmi tremurau mâinile şi mă durea stomacul, de parcă ar fi fost veşnic gol.

— Sfârşitul bate la uşă, a spus Moss, lovind cu degetele în coperta cărţii. Iar tu îi vei deschide.

— În mod normal, ar trebui să pot intra fără probleme, am zis.

De la o vreme, mă tot gândeam cum să pătrund în apartamentul tatei şi ce motiv să invoc pentru a-i vorbi.

— Dar ce fac odată intrată?

Moss a mângâiat coperta cărţii, zăbovind câteva clipe peste gofrajul auriu tocit.

— Trebuie să ajungi la dulăpiorul de lângă chiuveta din baie. Acolo îşi ţine tatăl tău pastilele pentru tensiune. Capsulele se pot desface şi conţin un praf alb.

— Pe care eu îl voi înlocui, am spus, cu ochii la carte.

Moss a încuviinţat din cap.

— Exact. În cât mai multe cu putinţă. Măcar în şase-şapte. Dar ai grijă să nu inspiri praful şi să nu îţi rămână pe mâini. N-am reuşit să fac rost de ricină, aşa că am apelat la extract de leandru. Nu e soluţia ideală, dar îşi va face treaba. Să pui pastilele la suprafaţă ca să le ia cât mai repede. Câteva doze vor fi suficiente.

— Şi pe urmă, stăm şi aşteptăm?

Moss şi-a dus un deget la sprânceană.

— Când va începe să dea semne de boală, va trebui să părăseşti Oraşul pentru o lună-două. Până se vor potoli luptele. Cu ajutorul trupelor din colonii, avem o şansă mai mare să încheiem războiul rapid. În momentul în care mă voi instala ca lider interimar şi vom organiza alegerile, te vei putea întoarce. Până atunci, însă, va fi prea periculos să rămâi aici. Eu ştiu de partea cui eşti, dar sunt informaţii pe care nu pot şi nu vreau să le divulg majorităţii rebelilor. Cel puţin, nu la început. Riscul ar fi prea mare.

M-am dus cu gândul la tunelurile rămase pe sub Oraş. Doar unul din trei fusese descoperit în ziua în care îl împuşcaseră pe Caleb. Moss îmi vorbise deseori despre celelalte două, repetându-mi mereu unde se află, în eventualitatea în care legătura dintre noi va fi descoperită.

— Pentru asta mi-ai pus staţia şi harta, am spus. Şi cuţitul. Am să plec din Oraş de îndată ce tata cade la pat.

Orice locuitor al Oraşului m-ar fi putut recunoaşte. Eram moştenitoarea Regelui, fata de pe prima pagină a ziarului, de pe ecranele amplasate pe clădirile luxoase. În sălbăticie, voi fi în siguranţă, voi fi o anonimă.

— Îţi vom pregăti nişte provizii pentru plecare. Ai grijă să o iei prin tunelul sudic.

Privirile lui Moss rămăseseră aţintite asupra firimiturilor de la brioşele cu afine. Le împinsesem cât colo, dezgustată de mirosul de făină uscată. Cu un bobârnac, Moss a azvârlit una pe jos.

— O să-ţi ajungă câteva zile, ca să nu fii nevoită să vânezi pe drum. Şi încă ceva. Te rog să nu te mai apropii de Spital şi de fete, măcar pentru un timp.

— Cine ţi-a spus că am fost acolo?

— Unul dintre rebeli. E soldat. O femeie mai în vârstă, pe nume Seema, cu o şuviţă roşie în păr.

Se uita la mine, dar descrierea lui nu îmi trezea nicio amintire din noapte precedentă.

— Prezenţa ta acolo dă naştere la suspiciuni. Ar fi bine să nu te mai abaţi de la planul nostru.

Mi-am tras scaunul de lângă masă.

— Adică, în timp ce toată lumea rămâne aici şi se

pregăteşte de asediu, eu o iau la sănătoasa. Crezi că asta nu le va confirma toate bănuielile?

— În momentul în care luptele se vor mai potoli şi voi reuşi să instaurez un oarecare control, te vei putea întoarce. O lună sau două, nu mai mult.

— *Dacă* mă voi întoarce, am spus. Cum poţi fi atât de sigur de ce anume se va întâmpla după asediu?

Moss părea încrezător că, după ce luptele se vor opri, iar Regele va muri, Oraşul se va îndrepta de la sine spre democraţie, că odată ce cetăţenii vor afla despre condiţiile din Şcoli şi lagărele de muncă, până şi soldaţii vor trece în tabăra rebelilor.

A pus o mână peste a mea.

— Vei găsi adăposturi în Death Valley. Rebelii au ascuns provizii într-un loc numit Stovepipe Wells. Îl folosesc ca punct de oprire în drumul spre Oraş. Codurile radio pe care ţi le-am transmis acum câteva săptămâni sunt aceleaşi. Mai stăm de vorbă când tatăl tău va cădea la pat, dar îţi garantez că planul va funcţiona.

M-a pufnit râsul. Exista oare un loc cu un nume mai înfiorător decât Death Valley[1]?

— Cum rămâne cu Clara? Şi Rose? Ce va păţi Charles când rebelii vor prelua puterea?

Moss a strâns din buze.

— Le-aş putea oferi protecţie, dar lumea îi asociază cu tatăl tău. Trăiesc la Palat de ani buni, sunt uşor de recunoscut. Charles lucrează pentru Rege.

— I-aş putea lua cu mine, am sugerat. Şi ne vom întoarce împreună.

— Ultima oară când cineva de la Palat a aflat despre tuneluri, doi dintre oamenii noştri au fost ucişi, a replicat Moss.

Evita să mă privească. Mi se păruse mie, sau tonul lui era uşor acuzator?

— Când? am întrebat, cuprinsă de senzaţia că pereţii camerei se strâng în jurul meu. Când se vor vedea efectele otrăvii?

---

1 Valea Morţii, în lb. eng. în orig. (n. tr.).

Moss s-a uitat către uşa încuiată. Era linişte în salon. Razele soarelui pătrundeau pe fereastră, făcând să strălucească particulele de praf din aer.

— Nu mai devreme de treizeci şi şase de ore, dar nu mai târziu de şaptezeci şi două. Depinde de câte pastile va înghiţi şi cantitatea de otravă pe care vei reuşi să o torni în capsule. La început va manifesta greaţă, vărsături şi dureri abdominale. După douăzeci şi patru de ore, vor apărea deshidratare, halucinaţii şi spasme.

S-a uitat la mine şi s-a oprit.

— Ce e? Te simţi rău?

M-am ridicat de pe scaun şi am plecat de la masă. Simţeam cum se mişcă podeaua sub picioare. Am inspirat adânc, dar nu am izbutit să îmi astâmpăr zbuciumul din stomac. O senzaţie intensă de greaţă mi-a coborât în spatele ochilor şi al nasului, apoi mi-a cuprins întregul corp.

— E ceva în neregulă, am reuşit să spun.

Moss s-a ridicat, a aruncat o privire prin cameră, căutând farfuriile cu resturi de mâncare, ceştile cu ceai şi paharul cu apă.

— Ce simţi?

S-a dus la tava pe care o adusese Alina şi s-a apucat să examineze mâncarea, învârtind brioşa dintr-o mână în alta.

— Ai gustat din astea? Cine le-a dat?

Nu i-am putut răspunde. Îmi ardea pielea şi eram lac de sudoare. Ventilatoarele suflau aer fierbinte spre mine. Am aruncat şalul cât colo, dar în zadar. Nu reuşeam să scap de senzaţia de greaţă şi ameţeală.

Am alergat la uşă şi, cu mari eforturi, am deschis-o. Nu am făcut mai mult de doi paşi şi m-am încovoiat de spate. Saliva amară mi s-a prelins din gură direct pe podea, acoperind-o cu o pată maronie apoasă. Stomacul mi s-a contractat din nou.

— Eve? a răsunat glasul Clarei, în capătul holului.

A venit în goană spre mine.

— Ajutor! Chemaţi un medic!

4

Când m-am trezit, Clara stătea în fotoliul din colţ, cu ziarul local împăturit în poală. Dormea, rezemată de pernele lui Charles, şi capul îi căzuse într-o parte. Mi-am privit braţul. Pe pliul braţului, am zărit un tampon de vată cu o pată roşie în mijloc. Probabil nu trecuse nicio oră de când doctorul îmi luase sânge, îmi măsurase tensiunea şi îmi examinase gâtul şi ochii cu aceeaşi lanternă cilindrică pe care o văzusem şi în infirmeria de la Şcoală. Îi repetasem insistent că mă simt bine, şi chiar aşa era. Îmi trecuseră greaţa şi amorţeala din braţe. Singurele reminiscenţe erau spasmele abdominale şi gustul acru din gură.

Am auzit pe cineva împingând un cărucior pe hol. Roţile scârţâiau sub greutatea încărcăturii. M-am ridicat. Nu m-aş fi aşteptat să îmi simt picioarele atât de moi. M-am dus spre biblioteca din lemn şi m-am ghemuit lângă ea. Cele trei cărţi erau la adăpost, pe raftul de jos, acolo unde le aşezase Moss cu câteva ore mai devreme. Dacă Moss avea dreptate şi cineva încercase să mă otrăvească, atunci îmi vor fi de trebuinţă mai repede decât aş fi crezut.

— Te-ai sculat…, a spus Clara, frecându-şi ochii.

S-a uitat la mâna mea care rămăsese pe cotorul uneia dintre cărţi.

— La ce te uiţi?

— La nimic, am răspuns şi m-am înghesuit pe pernă, alături de ea. Voiam doar să-mi găsesc o ocupaţie.

Clara mi-a pus o mână pe spate.

— Nu te-am văzut niciodată în asemenea hal. Am tras o sperietură soră cu moartea.

— Mă simt deja mai bine, am liniştit-o. Ce-a fost mai rău

a trecut.

Clara îşi plimba degetele peste paspoalul alb şi subţire al pernei.

— Mă bucur să aud asta. Nimeni n-a reuşit să dea de Charles.

— Nu mă miră, am spus. E pe un şantier de la Periferie. Se întoarce abia diseară.

S-a schimbat la faţă. Mi-am regretat imediat vorbele – o dovadă subtilă a faptului că îi cunoşteam programul mai bine decât ea. Clara şi Charles erau singurii adolescenţi crescuţi vreodată la Palat, iar ea nutrise întotdeauna anumite sentimente pentru el.

— Nu mi-a zis el nimic, am adăugat, vrând să o consolez. Între noi fie vorba, de cele mai multe ori ne certăm. Nu ne simpatizăm prea tare.

I-am acoperit mâna cu palma. A zâmbit şi o gropiţă i-a apărut în obraz.

— Cred că mă consideri o mare neroadă, a spus ea, fiindcă trăiesc într-o relaţie imaginară.

— În niciun caz.

De câte ori nu poposisem la Califia, închipuindu-mi că sunt alături de Caleb şi admirăm împreună de pe stânci valurile ce se sparg de ţărm? De câte ori nu mă minţisem singură că este încă aici, în Oraş, că îl voi găsi într-o bună zi aşteptându-mă lângă grădinile Palatului? Încă vorbeam cu el, în liniştea apartamentului meu, şi îi spuneam cât de mult îmi doresc ca totul să fie ca înainte. Uneori trebuia chiar să îmi reamintesc că el nu mai este, că raportul decesului fusese înaintat, că nu voi putea niciodată da timpul înapoi. Acele evenimente erau singurele care mă ţineau ancorată în realitate.

Nu am apucat să mai spun ceva, căci s-a deschis uşa şi Regele a năvălit în cameră fără măcar să ciocăne. Îi plăcea să procedeze astfel din când în când, ca pentru a-mi reaminti că el deţine fiece colţişor al Palatului.

— Am auzit ce s-a întâmplat, a zis el.

M-am ridicat imediat, văzând medicul în spatele lui.

— N-a fost nimic grav, i-am explicat, deşi nu eram prea

convinsă.

Moss dusese resturile de mâncare la Periferie pentru a fi analizate.

— Ai vomitat de două ori, a continuat Regele. Eşti deshidratată. Puteai să îţi pierzi cunoştinţa.

Medicul, un bărbat slab şi chel, nu purta halat alb ca doctorii de la Şcoală. Era îmbrăcat într-o cămaşă albastră simplă şi pantaloni gri, asemenea tuturor funcţionarilor din centrul Oraşului. În felul acesta, erau mai protejaţi. Deşi trecuseră şaisprezece ani de la epidemie, lumea păstra în continuare o doză de aversiune şi suspiciune faţă de doctorii rămaşi.

— Tatăl dumneavoastră era îngrijorat ca nu cumva să fie o recrudescenţă a virusului, a intervenit doctorul, lipindu-şi palmele una de alta. Vă asigur că nu este vorba de aşa ceva.

— S-a făcut prea mare tevatură, am spus, cu ochii aţintiţi printre cei doi. Mă simt bine, sincer.

— Totuşi, nu va fi unicul incident de acest fel, a spus medicul.

L-am privit, nedumerită.

— *Nausea gravidarum,* a rostit el, de parcă asta m-ar fi lămurit cu ceva. În popor li se spune greţuri matinale.

Tata zâmbea şi în priviri i se citea o veselie mută. S-a apropiat de mine, m-a ridicat şi mi-a strâns mâinile.

— Eşti însărcinată.

M-a strâns în braţe, sufocându-mă cu mirosul greţos şi puternic al parfumului său. Nu aveam timp de gândire. Eram obligată să zâmbesc, să mă îmbujorez, să mimez bucuria pe care s-ar fi cuvenit să o simt. Desigur, aceasta era dorinţa tatei. Din punctul lui de vedere, eu şi Charles îi oferisem în sfârşit un moştenitor.

— Sunt veşti minunate, a spus Regele. Trebuie să mergem după Charles la Periferie. Îmbracă-te frumos şi ne vedem în faţa liftului.

Clara tăcea. Nu îndrăzneam să o privesc. Îi ascultam respiraţia stinsă şi sacadată. Aveam impresia că se sufocă.

— Să treceţi pe la cabinet după-amiază, mi-a zis medicul.

Să vă fac nişte analize ca să fim siguri că totul este în regulă. Până una-alta, am cerut bucătarului să cumpere nişte ceai de ghimbir şi biscuiţi, ca să mai calmeze stomacul. E posibil să resimţiţi o oarecare greaţă, dar, dacă săriţi peste mese, vă veţi înrăutăţi starea. De asemenea, presupun că ştiţi că efectele dispar pe parcursul zilei.

Mi-a întins mâna. Speram să nu-mi observe nici palmele îngheţate, nici zâmbetul crispat. Într-un final, după plecarea tatei şi a doctorului, Clara a rupt tăcerea.

— Credeam că nu-l iubeşti, a murmurat ea.

— Aşa este, i-am confirmat.

O mai văzusem pe Clara furioasă, îi cunoşteam mimica feţei, dinţii încleştaţi şi privirea sumbră. De data aceasta, însă, era altceva. Mi-a întors spatele şi a început să se învârtă prin cameră, scuturând din mâini, ca şi când ar fi vrut să le usuce.

— Nu e nimic adevărat, Clara, am încercat să o liniştesc.

— Atunci, ce *e* adevărat?

Se uita la mine, cu ochii înlăcrimaţi. Nu îi povestisem ce se întâmplase în noaptea petrecută cu Caleb, în hangar. Era visul în care mă refugiam mereu. Îmi aminteam de braţul lui care îmi sprijinea gâtul, de degetele care îi alunecau peste abdomenul meu, de atingerea dulce a buzelor lui. De trupurile noastre mişcându-se la unison şi de gustul sărat al sudorii. Acum exista doar în amintire, era locul în care eu şi numai eu puteam ajunge, unde eu şi Caleb eram singuri pe vecie.

Auzisem avertismentele Profesoarelor, ştiam pe de rost toate pericolele de a face sex ori de „ne culca” cu un bărbat. Ne spuseseră, în clasele acelea încremenite, că este de ajuns să o faci o dată pentru a rămâne însărcinată. Totuşi, în lunile care s-au scurs de la plecarea mea, am mai aflat şi că nu mă pot încrede în nimic din ce ne spuseseră. În plus, chiar de-ar fi fost un adevăr secret, chiar de n-ar fi fost o exagerare şi o minciună, tot n-ar fi contat. În Oraş, nu aveai cum să previi o sarcină. Regele o interzisese cu desăvârşire.

Acum, nu ştiam cum să procedez. Era mai bine ca ea să nu ştie nimic. Era mai protejată dacă nu ştia nimic. Totuşi, m-aş simţi mai însingurată dacă nu ar ştii. Dar riscul ar fi fost prea mare dacă ar fi ştiut. Pe de altă parte, ar fi fost necinstit din partea mea să nu îi spun.

— Caleb, am rostit, în cele din urmă.

Oricum, adevărul va ieşi la iveală, în momentul în care tata îi va da vestea cea mare lui Charles.

— E copilul lui Caleb. Nu te-am minţit când am zis că nu mă interesează Charles. Nu m-a interesat niciodată.

Braţele Clarei s-au prăbuşit pe lângă corp.

— Cum de nu mi-ai spus nimic până acum? Când s-a întâmplat?

— În noaptea în care am fugit din Palat. Acum două luni şi jumătate.

Trăgea nervoasă de cusătura de la talia rochiei.

— Tatăl tău nu trebuie să afle sub nicio formă, a spus ea.

Îmi imaginam expresia de pe chipul lui când Charles îi va dezvălui adevărul. Îl şi vedeam strângând din buze, aşa cum făcea mereu când era supărat. Se va posomori, după care se va îndrepta de spate şi îşi va trece o mână peste faţă, ca şi când un singur gest îi putea preschimba trăsăturile. Mă va ucide. Nu aveam niciun dubiu în această privinţă. Devenisem inutilă. De la moartea lui Caleb, circulaseră atâtea întrebări despre mine, despre implicarea mea în construirea tunelurilor. Mai aveam legături cu rebelii? Îl trădasem după moartea lui Caleb? Aveam voie să locuiesc la Palat, eram păstrată ca un bun de preţ, din unicul motiv că aş fi putut aduce pe lume un moştenitor în familia regală a Noii Americi. Eu eram Genevieve, fiica trimisă la Şcoală, apoi aruncată silit într-o căsătorie cu şeful Departamentului de dezvoltare. Când Charles îi va dezvălui adevărul doar de noi ştiut, tata va găsi o cale să se debaraseze de mine. Poate voi dispărea într-o noapte, când tot Oraşul va fi adormit, aşa cum păţiseră şi alţi disidenţi. Ar putea invoca nenumărate motive – un intrus în Palat, o boală subită. Orice.

Nu aveam timp să îi explic Clarei pe îndelete. M-am

lăsat în genunchi şi am luat cărţile groase de pe raft. Am îndesat săculeţul într-un buzunar al rochiei, cuţitul şi staţia în geantă şi am dat să ies din cameră. Trebuia să duc la bun sfârşit planul întocmit de Moss înainte de a fi dată de gol. Voi părăsi Oraşul chiar azi, dacă va fi nevoie.

— La ce îţi trebuie cuţitul? a întrebat Clara, trăgându-se câţiva paşi înapoi. Ce ai de gând să faci?

— Nu e timp de explicaţii acum, i-am zis, din pragul uşii. Nu ştiu ce se va întâmpla când tata va afla adevărul şi trebuie să îmi iau măsuri de precauţie.

— Şi cuţitul… la ce-ţi foloseşte?

— Habar n-am de ce e în stare tata, am zis, clătinând din cap. Îl iau cu mine pentru orice eventualitate.

Am văzut-o pe Clara cum dezaprobă din cap şi am ieşit.

Am traversat holul cu geanta la subraţ. Paşii soldatului răsunau în spatele meu, scurtând distanţa pe măsură ce mă apropiam de apartamentul tatei. Am inspirat adânc, imaginându-mi cum aş fi primit vestea sarcinii într-un alt loc şi în alte circumstanţe. Aş fi putut fi fericită, în cazul în care Caleb ar fi trăit şi am fi fost amândoi în sălbăticie, la unul dintre popasurile Cărării. Ar fi putut fi unul dintre acele momente de seninătate absolută, o revelaţie luminoasă, împărtăşită doar de noi doi. În schimb, tot ce simţeam acum era teamă. Cum să cresc un copil de una singură, mai ales în miezul atâtor evenimente?

Tata a ieşit din apartament.

— Ne-am sincronizat perfect, a remarcat el.

A pornit spre lift şi mi-a făcut semn să îl urmez.

Ajunsă lângă uşă, am încetinit şi am înghiţit saliva amară ce îmi acoperea limba. Am dus o mână la faţă, m-am şters şi am tras aer în piept. Era clipa cea mare.

— Trebuie să merg la baie. Îmi vine iar să vomit.

I-am ocolit privirea. M-am rezemat de tocul uşii şi am aşteptat să îmi deschidă.

— Desigur, a spus şi a început să apese pe butoanele de pe tastatura de sub yală. Numaidecât.

A descuiat uşa şi m-a lăsat să intru.

Apartamentul tatei era de vreo trei ori mai spaţios decât

al nostru, prevăzut cu o scară în spirală care ducea în camera de relaxare de la etaj. Prin ferestre, se putea admira oraşul, până dincolo de zidul curbat în spatele căruia se întindea un teren presărat de clădiri dărăpănate. M-am întors şi am privit machetele înşirate pe scrinul de lângă uşă. Erau acolo vaporaşe în sticlă, construite din lemn cu mare iscusinţă, de toate culorile şi mărimile, cu pânzele înfoiate. Nu călcasem în acel apartament decât de vreo patru sau cinci ori, însă de fiecare dată le priveam cu interes, încercând să pricep de ce tata îşi petrece timpul liber construind machete de vapoare. Poate că simţea o anume satisfacţie în a le ţine prizoniere, în a şti că acele lumi miniaturale sunt mereu la discreţia lui.

— Nu durează mult, am spus, mergând spre baie.

Comunica şi cu apartamentul matrimonial, dar uşa secundară era aproape întotdeauna încuiată. Am dus mâna la gură, prefăcându-mă că abia mă abţin să vomit. Am dat buzna în baia pavată cu marmură, fericită să mă văd în sfârşit singură.

5

Am răsucit robinetul şi am lăsat jetul de apă rece să mi se prelingă peste degete. Am tuşit de câteva ori şi m-am apucat să cotrobăi printre cutiile şi flacoanele de plastic din sertare. Scrisul de pe unele etichete era aproape indescifrabil. Am dat peste sticle înalte pline cu un lichid alb, un brici metalic masiv, o perie din păr de cal şi un calup de săpun pentru bărbierit. Prosoapele albe împăturite miroseau a mentă. În cele din urmă, în primul sertar, am găsit două sticle de culoarea ambrei. Pe fiecare era lipită o etichetă scrisă de mână, cu semnătura doctorului.

Otrava îmi atârna greu în buzunar. Am răsturnat capsulele albe pe blatul din marmură şi m-am apucat de treabă. Deschideam câte trei deodată şi le vărsăm conţinutul în chiuvetă. Praful se strângea în cocoloaşe, plutea puţin deasupra scurgerii, apoi era absorbit.

Am turnat un strop de otravă pe blat şi l-am îndesat cu grijă într-una din capsule, aşa cum mă sfătuise Moss. I-am pus la loc căpăcelul şi am aruncat-o în flacon. Tocmai mă ocupam de a doua când tata a ciocănit la uşă. Sunetul a reverberat în camera goală, dându-mi fiori.

— E totul în regulă? a întrebat el.

Clanţa s-a mişcat uşor, dar uşa a refuzat să se deschidă.

— O clipă, te rog, i-am strigat.

M-am mişcat rapid, am terminat cea de-a doua capsulă, apoi încă trei şi am deşertat restul de otravă în chiuvetă. Am înşurubat capacul flaconului şi l-am aşezat exact de unde îl luasem, în spaţiul liber dintre două cutiuţe metalice. M-am spălat pe mâini, ţinându-mi degetele sub apa rece până când mi-au amorţit. M-am aruncat câţiva

stropi pe faţă şi am pus săculeţul în buzunar.

La ieşire, l-am găsit pe tata în dreptul uşii, aproape lipit de ea. Îşi ţinea braţele în sân.

— Ţi-ai mai revenit? a întrebat el, examinându-mi mâinile încă ude.

Mi-am cuprins obrajii în palme, chinuindu-mă să scap de roşeaţă.

— Trebuie să mă întind în pat, am spus. Nu sunt în stare să merg la Periferie în halul ăsta.

Tata şi-a plecat capul într-o parte.

— Nu pot să merg singur la Charles. Haide, revino-ţi. Nu va dura mai mult de o jumătate de oră.

I-am citit neclintirea pe chip şi am ştiut că nu am de ales. M-a apucat de braţ şi m-a condus către uşă.

*

Drumul mi s-a părut a nu se mai sfârşi. Maşina se legăna la fiecare colţ, iar înăuntru domnea un miros greu de parfum şi piele. Am deschis geamul pentru a mă înviora, însă aerul de la Periferie mirosea a praf şi cenuşă. Îmi pipăiam abdomenul în căutarea umflăturii ce nu se formase încă. Observasem că nu îmi venise ciclul şi mă întrebasem dacă este posibil să fiu însărcinată, dar evenimentele ultimelor luni trecuseră într-o asemenea viteză, de parcă nici nu mă atinseseră.

Moss sustrăsese un tricou jerpelit din cutia cu dovezi adunate din hangar. Se vedea un C pe etichetă, iar materialul se subţiase de atâtea purtări. În singurătatea apartamentului, cu tricoul lui Caleb în braţe, eram convinsă că odată cu el murise şi o parte din mine. Căzusem într-o stare de amorţeală, exact opusul a ceea ce simţeam când îl ştiam pe Caleb lângă mine, în Oraş. Zilele petrecute la Palat păreau interminabile, umplute cu conversaţii preţioase şi oameni ce nu vedeau în mine decât pe fiica tatălui meu şi nimic altceva.

Mă jucam cu pieliţele de la unghii şi mă uitam cum maşina se apropie cu repeziciune de şantier. Toate umilinţele pe care i le provocasem lui Charles de-a lungul

timpului vor avea consecinţe acum. Gesturile pe care le făcusem sau nu le făcusem îl vor determina să îi spună tatei adevărul. În fond, eu insistasem să părăsească patul matrimonial încă din prima noapte. Nu suportam când mă privea îndelung, când îmi vorbea prea mult, când vorbea cu tata prea mult, când rostea vreun cuvânt de laudă la adresa regimului. Deşi existau şi momente suportabile, mare parte a timpului petrecut cu el în apartament era împărţită între nelămuririle şi eforturile lui şi tăcerea ori criticile mele.

— Genevieve, cu tine vorbesc, a zis tata. Am ajuns.

Am tresărit la atingerea mâinii sale.

Maşina oprise la marginea şantierului de demolări. Dărâmaseră un vechi hotel care, pe vremea epidemiei, servise drept morgă. Îl ţinuseră închis mai bine de un deceniu, cu toate cadavrele înăuntru. Câteva mănunchiuri de flori zăceau pe pământ, trandafiri şi margarete, veştede şi ţepene.

Şantierul era înconjurat cu un gard din placaj, dar existau mai multe intrări prin care puteai ajunge la craterul uriaş. Am coborât din maşină şi m-am îndreptat către una din aceste intrări.

— Genevieve, a strigat tata. Nu e voie acolo.

Într-o gaură adâncă de vreo zece metri, se zărea un morman de moloz. Un buldozer împingea cimentul la baza fundaţiei. O macara stătea nemişcată, cu braţul gigantic şi galben coborât. Pe tot cuprinsul şantierului roiau băieţi din lagărele de muncă ce încărcau şi transportau cenuşă şi cărămizi, înarmaţi cu lopeţi şi roabe. Erau mai sfrijiţi decât cei pe care îi văzusem ocazional prin Oraş. Se zvonea că, după eliberarea câtorva lagăre, băieţii rămaşi prizonieri erau nevoiţi să muncească de două ori mai mult pentru a compensa lipsa celorlalţi.

Unul dintre băieţii mai mari ne-a făcut un semn de pe fundul gropii. Charles a urcat spre noi, oprindu-se puţin în faţa unei grămezi de grinzi de oţel şi beton. A ţipat ceva în direcţia celor doi băieţi mai mici care îşi scoseseră cămăşile. Se tot agitau la capătul opus al şantierului şi

loveau cu picioarele într-un obiect. Am mijit ochii, incomodată de lumina soarelui, şi am remarcat scobiturile întunecate de pe laturile acestuia. Era un craniu uman.

Am dus mâna la nas din cauza miasmei uscate. Auzisem că sute de cadavre fuseseră depozitate în hotel, învelite doar în cearşafuri şi prosoape. Se vorbea chiar că unii oameni fuseseră încă în viaţă, dar rudele înspăimântate îi lăsaseră acolo să îşi dea ultima suflare. Praful se aşternuse ca un văl pe aproape jumătate de kilometru. Trotuarul, clădirile învecinate, maşinile ruginite şi fără roţi, abandonate în parcare, totul era acoperit de un strat cenuşiu.

Cu capul plecat, am aşteptat ca Charles să urce pe platforma de placaj, ancorată de o coastă a şanţului. Mi-am înfăşurat cureaua genţii în jurul degetului mare, amintindu-mi de conţinutul acesteia. Chiar dacă aş fi rupt-o la goană, cel mai apropiat tunel era la distanţă de peste o jumătate de oră. Singura mea şansă era să mă întorc cu tata cu maşina şi să fug în momentul în care am fi intrat pe strada principală. De acolo, mă despărţeau doar zece minute de tunelul sudic. Dacă o luam pe potecile de la Periferie şi mă deplasam suficient de rapid, aş fi putut scăpa de urmăritori.

— Ţi-am adus veşti, a spus tata când Charles a venit lângă noi.

Umerii sacoului său bleumarin erau acoperiţi de praf. Şi-a scos pălăria galbenă pe care o purta şi a rămas cu ea în braţe de parcă ar fi ţinut un prunc.

Se uita când la mine, când la tata, când la maşina oprită în spatele nostru. Soldatul stătea în dreptul portierei, cu arma pe umăr.

— Trebuie să fie ceva important. E prima vizită pe care mi-o face Genevieve pe şantier.

Regele şi-a pus mâna pe spinarea mea şi m-a împins uşor în faţă.

— Hai, Genevieve, m-a încurajat el. Dă-i lui Charles vestea cea mare.

Mă ţintuia cu privirea.

Gata, s-a terminat, mi-am zis, uitându-mă în ochii lui Charles. Şi-a netezit un smoc de păr care îi căzuse pe frunte, părând neliniştit şi entuziasmat în acelaşi timp. Am tras aer în piept şi mi-am ţinut respiraţia cât am putut de mult.

— Sunt însărcinată, am rostit, gâtuită de emoţie. Sunt sigură că oamenii din Oraş vor fi încântaţi.

Buldozerul se plimba pe fundul gropii, umplând aerul cu ţiuiturile lui. Am dus o mână la piept, iar bătăile ritmice ale inimii m-au mai calmat. *Haide, dă totul în vileag,* i-am spus în gând, văzându-l cum lasă capul în pământ. *Nu-mi mai prelungi agonia.*

— Nici pe departe la fel de încântaţi ca mine, a rostit el.

A venit spre mine, m-a cuprins de umeri şi m-a strâns la piept. Am inspirat adânc şi am simţit cum liniştea se coboară în mine la atingerea corpului său. Mi-a luat capul în palmă cu asemenea tandreţe, încât m-au năpădit lacrimile.

— E cea mai fericită zi din viaţa mea, a continuat el.

6

Petrecerea continua, deşi orchestra îşi încheiase prestaţia, iar mesele din salon fuseseră debarasate de ceşti şi farfurii. Tata era mai vioi ca oricând. Gesticula aprins cu paharul de cristal în mână şi se întreţinea cu Harold Pollack, un inginer din Oraş.

— E un motiv de sărbătoare, l-am auzit spunând, în timp ce eu şi Charles ne îndreptam către uşă.

— În aceste vremuri atât de instabile, a completat Harold.

Regele a fluturat nepăsător din mână la auzul acestor cuvinte, ca şi când ar fi gonit o muscă.

— Să nu dai crezare zvonurilor, a spus el. Câteva răzmeriţe iscate în lagărele de muncă nu reprezintă o ameninţare la adresa Oraşului.

I-am urmărit câteva clipe, în timp ce Charles discuta cu şeful Finanţelor. Tata a mai răbdat câteva secunde compania lui Harold, după care şi-a cerut scuze şi a plecat. Toată noaptea se vorbise despre acest subiect. Printre urări şi felicitări, oamenii comentau situaţia din lagărele de muncă şi îl întrebau pe tata despre rebeli. Cu fiecare întrebare, Regele râdea şi mai tare, etalând o încredere de nezdruncinat. Le numea răzmeriţe, nu asedii, şi vorbea de parcă ar fi fost doar unul sau două cazuri izolate.

— Eşti gata de plecare? m-a întrebat Charles, oferindu-mi braţul.

L-am acceptat şi am pornit în josul holului. Tăceam amândoi. Eu ascultam foşnetul paşilor noştri şi ecoul stins al soldatului care ne urma.

Am ajuns la apartament şi am încuiat uşa. L-am urmărit pe Charles cum se plimbă prin cameră, aruncă sacoul pe

un scaun şi îşi slăbeşte nodul cravatei.

— Nu erai obligat să faci asta, i-am spus.

Stătea cu spatele la mine şi se descălţa.

— Ba normal că eram, a replicat el, dându-şi părul pe spate. Doar nu era să-i spun tatălui tău adevărul. Îţi dai seama în ce situaţie te-aş fi pus.

S-a întors spre mine. Am observat că avea pete roşii pe faţă, ca şi când ar fi intrat de la frig.

— Nimeni nu trebuie să afle adevărul, Genevieve. Absolut nimeni.

— Nu e de datoria ta să rezolvi această problemă, am zis. E responsabilitatea mea.

După vizita de la şantier, mersesem la consult, apoi mă întâlnisem cu Charles la recepţie. Recunoştinţa iniţială se mai domolise şi începeam să resimt un soi de aversiune faţă de el. El mă salvase. Cel puţin, aşa credea el, şi mă simţeam datoare ori de câte ori mă prindea de mână. *Suntem amândoi băgaţi în asta,* părea să-mi transmită. *Nu te voi lăsa la greu.*

Şi-a luat faţa în palme şi a clătinat din cap.

— Aşa îmi mulţumeşti? Ştii bine că nu asta mi-am dorit când ne-am căsătorit. Nu am vrut să mă simt ca o obligaţie, ca o povară pe capul tău. Mă străduiesc să fac totul pe placul tău. Numai asta am făcut de la bun început. Ai fi putut măcar să mă avertizezi înainte de a veni pe şantier, nu să mă iei prin surprindere.

— Habar n-am avut până azi-dimineaţă.

M-am retras de lângă uşă, străduindu-mă să nu ridic vocea. Îi eram recunoscătoare. Dăduse dovadă de o mare bunătate şi generozitate. Datorită lui, supravieţuisem încă o zi în Oraş. O zi în care să apuc să discut cu Moss înainte de a fugi. Dar eu personal nu îi cerusem acest ajutor.

Charles şi-a masat fruntea.

— Petreci ore în şir în grădină, te plimbi pe aceleaşi alei de câte trei ori, de parcă nu ai mai fi trecut pe acolo. Am văzut cum îţi zboară privirea când luăm cina. Zici că eşti într-o lume a ta şi numai ta. Ştiu că ai ţinut la el…

— Nu *am ţinut* la el, l-am corectat. *L-am iubit.*

— *L-ai iubit.* Dar el nu mai e.

Mi s-a încordat tot corpul, ca şi când cineva m-ar fi apăsat pe o rană.

— Nici mie nu-mi convine ce s-a întâmplat, dar cred că poţi fi fericită. Cred că e încă posibil.

Nu alături de tine, am fost cât pe-aci să rostesc. M-am abţinut cu greu ca să nu îl jignesc. I-am privit chipul. Ce optimism straniu i se citea în privire, câtă răbdare! Într-adevăr, ar fi fost mult mai simplu dacă aş fi simţit ceva pentru el. Nu-i puteam ignora micile laşităţi. Felul în care spunea mereu „ce s-a întâmplat" referindu-se la moartea lui Caleb, de parcă ar fi fost vorba de o petrecere nereuşită la care merseserăm cu câteva săptămâni înainte.

— Îţi sunt recunoscătoare pentru ceea ce ai făcut astăzi, am spus. Dar asta nu-mi schimbă cu nimic sentimentele faţă de tine.

Ochii i s-au umplut de lacrimi şi mi-a întors spatele, în speranţă că nu voi observa. L-am apucat de mână instinctiv. Am strâns-o câteva clipe şi i-am simţit căldura. Chiar şi acest gest voluntar îmi părea silit şi ciudat. Degetele noastre nu se uneau în mod firesc, aşa cum păţeam cu Caleb. I-am dat drumul prima şi braţele amândurora au căzut pe lângă corp.

S-a aşezat pe marginea patului, cu coatele pe genunchi şi capul în palme. Nu îl văzusem niciodată atât de abătut. M-am tras lângă el şi i-am privit profilul până când s-a întors spre mine.

— Spune-mi un singur lucru, a zis el cu blândeţe. Ai avut legături cu rebelii. Sunt adevărate zvonurile?

Am lăsat capul în pământ.

— La ce te referi?

— La faptul că au cucerit lagărele de muncă, iar acum se îndreaptă spre noi. Se aude că vor incendia Oraşul, că o facţiune s-a infiltrat deja aici.

Şi-a lăsat capul pe spate în timp ce vorbea.

— Unii spun că toţi cei care lucrează pentru Rege vor fi executaţi. Nimeni nu va scăpa.

Mi-am amintit de avertismentul lui Moss cu privire la

disidenţii care fuseseră denunţaţi şi ucişi, unii chiar torturaţi între zidurile Oraşului. Nu-i puteam spune nimic lui Charles, nu voiam să îi spun. Şi totuşi, cum stăteam acolo lângă el şi îi ascultam respiraţia agitată, aş fi vrut să îl previn cumva. I-am pus o mână pe spate şi am simţit cum i se umflă pieptul sub cămaşă.

— Cred că mi-ai salvat viaţa azi, am zis.

— Şi aş face-o din nou.

S-a întors, a intrat în baie şi a tras uşa după el. Am rămas pe pat, ascultând apa cum curge, pocnetul sertarelor deschise şi închise. La fel ca şi tatăl său, Charles lucra pentru tata. Din punctul lui Moss de vedere, era la fel de condamnabil ca Regele. În acel moment, însă, era doar Charles, bărbatul care fura bujori din grădina regală, pentru că ştia că îmi place să îi pun la presat prin cărţi. Ura roşiile şi folosea aţa dentară cu sfinţenie, iar uneori mirosul de şantier îi persista în păr chiar şi după duş.

Am îmbrăcat cămaşa de noapte şi m-am vârât sub plapumă. Charles a mai stat sub duş vreo oră. Într-un final, a stins lumina, s-a ghemuit pe fotoliul său şi, după respiraţia greoaie, am dedus că a adormit. Am rămas trează, cu ochii la umbrele de pe pereţi, imaginându-mi ce se va întâmpla în Oraş după venirea rebelilor. În cât timp vor ajunge la Palat? Îmi închipuiam teroarea care va domni, îl vedeam pe Charles târât pe scări cu mâinile încătuşate. Ce va crede, ce va spune când vor veni după el? Cu certitudine, îl vor ucide.

Îmi simţeam mâinile şi picioarele îngheţate. Stăteam nemişcată, tăcută, străduindu-mă din răsputeri să nu dau în vileag secretele ce îmi fuseseră încredinţate. Totuşi, mai aveam certitudinea unui fapt, iar acel gând mă sufoca.

Charles nu îşi merita soarta.

7

Tata nu a apărut la micul dejun. Am aşteptat, uitându-mă cum secundarul se roteşte de două ori pe cadranul ceasului. Trecuseră două minute. Tata venea întotdeauna la nouă fix. Dar astăzi, farfuria stătea goală la locul ei, iar tacâmurile de argint erau neatinse.

— Încă un minut, a spus mătuşa Rose, făcând semn din cap spre scaunul lui.

Condensul se prelingea pe paharul lui cu apă şi uda masa. Împingeam de colo până colo ouăle tari din farfurie, căznindu-mă să nu îmi intersectez privirea cu Charles ori cu Clara. Nu închisesem ochii în seara precedentă. Dimineaţa, cum şedeam acolo, aveam senzaţia că sunt înconjurată de stafii. Asediul va avea loc mâine, mă înştiinţase Moss. Cu sprijinul Coloniilor, vor putea cuceri Palatul în mai puţin de o săptămână. Planul acesta – planul nostru – părea acum mult mai complicat. Indiferent cui i-aş fi fost loială, indiferent de promisiunile făcute, cum îi puteam abandona pe toţi?

Clara îşi încolăcea pe deget o şuviţă din părul ei blond.

— Nu ştii unde e? a întrebat ea, uitându-se la mine.

Nu ne văzuserăm de la petrecere, unde ne felicitase pe mine şi pe Charles de parcă uitase de evenimentele din acea dimineaţă. Mă tot urmărea din ochi şi mi-am dat seama că îşi doreşte cu disperare să discute cu mine. Cu o seară înainte, evitasem să trec pe lângă camera ei, de teamă să nu mă audă şi să mă întrebe din nou despre cuţitul şi săculeţul pe care le pusesem în buzunar. Le lăsasem pe etajeră, ca să le iau diseară, la plecare.

Charles învârtea furculiţa în mână şi îşi freca degetul mare de coada de argint. Am privit acel gest atât de simplu

şi am tras aer în piept, încercând să învingă greaţa. Gata, se întâmplase. Tata se îmbolnăvise deja. Era unicul motiv pentru care nu ar fi coborât la masă. Moss îşi dorise ca otrava să rămână cât mai mult timp nedepistată. Sperase să îi deruteze pe medici, iar, câtă vreme aceştia erau ocupaţi cu analizele, rebelii să pătrundă nestingheriţi în Oraş.

— Mă duc să văd ce-i cu el, am spus. Mâncaţi fără noi.

Clara m-a privit cum ies din încăpere. Nu îndrăzneam să mă uit la ea. Mi-am aţintit ochii la uşă, apoi la holul din faţă, la locul în care se găsea apartamentul lui. Am ciocănit la uşă şi am zăbovit câteva secunde pentru a-mi lua inima în dinţi. Se auzea un murmur de glasuri. Apoi paşii unei persoane ce venea spre uşă.

Doctorul a crăpat-o numai puţin, cât să îi văd faţa, dar nu şi camera din spatele lui. Ochelarii îi alunecaseră pe vârful nasului, iar pielea îi lucea de transpiraţie.

— Doriţi ceva, Prinţesă?

— Pot să intru?

Am făcut un pas înainte, dar doctorul nu m-a lăsat înăuntru. A ridicat un deget şi a dispărut câteva clipe, închizând uşa cu grijă după el. Murmurele s-au înteţit. L-am auzit pe tata cum tuşeşte. Uşa s-a deschis din nou.

Apartamentul arăta exact ca în ziua anterioară. Toate suprafeţele străluceau de curăţenie, iar prin ferestre se zărea Oraşul. Totuşi, un miros greu şi acru părea să fi impregnat toate obiectele. Duhoarea aceea – de sudoare şi putreziciune – m-a izbit imediat, întorcându-mi stomacul pe dos. M-am stăpânit şi mi-am acoperit nasul cu mâna.

Doctorul stătea în pragul dormitorului tatei şi aştepta să intru. Mi-am vârât nasul şi gura în şal în momentul în care am pătruns în camera întunecoasă. Draperiile nu lăsau să pătrundă decât un fir de lumină răsfrânt peste podea şi capătul patului. Ventilatoarele ce se roteau chiar deasupra mea făceau ca încăperea să pară mai mică, mai înăbuşitoare. Simţeam cum mi se prelinge transpiraţia pe ceafă.

Tata zăcea în pat, aşa cum nu îl mai văzusem vreodată.

Pe reverul pijamalelor sale bleumarin se observa o pată gălbuie uscată. Îşi ţinea ochii întredeschişi şi pielea îi căpătase o culoare pământie, cum nu mai văzusem decât la muribunzi.

Am închis ochii şi gândul m-a purtat în camera ei, în ziua în care am deschis uşa de la dormitorul mamei. Dormea, cu capul aplecat într-o parte. Cicatricile se întindeau de-a lungul liniei părului. La nas avea o crustă neagră de sânge. M-am apropiat de pat, vrând să mă ghemuiesc alături ea, să îi simt genunchii strânşi lângă mine, aşa cum făcea mereu când mă lua în braţe. M-am urcat pe saltea şi am trezit-o. S-a ridicat în capul oaselor şi mi-a strigat să plec, ascunzându-şi faţa în pătură. După ce a închis uşa în urma mea, a zăvorât-o şi a fixat un scaun sub clanţă.

— Fac tot ce-mi stă în putere ca să se simtă confortabil, m-a informat doctorul.

A înclinat capul şi m-a urmărit cum mă frec la ochi.

— Simptomele au apărut azi-noapte. A luat un virus. Dar nu vă neliniştiţi, nu e vorba de epidemie.

Am examinat pielea tatei. Îi apăruseră pustule în colţurile gurii. Expresia feţei i se schimbase. Chipul îi era încordat, ca şi când s-ar fi luptat cu o forţă invizibilă. Ştiam că este vina mea, că eu îi provocasem suferinţa. Confruntată cu acea realitate, aveam senzaţia că mă topesc şi dispar. Intrasem în apartamentul său şi îi otrăvisem medicamentele în timp ce el aşteptase la uşă, crezându-mă bolnavă. Îl otrăvisem pe omul care o iubise pe mama. Care mă căutase şi mă găsise după atâta amar de vreme, ca să îmi mărturisească acest lucru.

M-am apropiat de el, cu ochii pironiţi la venele albastre şi proeminente de pe mâinile lui. Într-una din ele avea înfipt un mic tub, iar leucoplastul care îl fixa era încă umed de sânge.

— Eu sunt, am spus, aplecându-mă la urechea lui. Am venit să văd ce ai păţit.

A întors capul spre mine, a deschis ochii şi a mijit un zâmbet.

— E doar un virus stomacal, a spus el şi şi-a şters saliva

din colţul gurii. Rămâne pe diseară? a adăugat, uitându-se la doctor.

— Da, până atunci vom şti mai clar cu ce ne confruntăm. Vom vedea dacă i se ameliorează starea cumva. Deocamdată, cel mai important este să se hidrateze.

Tata s-a apăsat cu mâna într-o parte şi tot corpul i s-a crispat. Doctorul m-a tras înapoi, după care s-a aplecat la capul tatei.

— Puteţi reveni mai târziu, mi-a spus el, făcându-mi semn să ies.

Am rămas împietrită, uitându-mă cum picioarele tatei se contractează, cu degetele îndreptate în sus şi un genunchi ridicat, parcă încercând să se îmbărbăteze. A slobozit un geamăt scurt, apoi s-a mai relaxat şi a întins braţul spre mine.

— Nu-ţi face griji, Genevieve, o să-mi treacă.

Mi-a zâmbit stins, silindu-se mai degrabă să nu plângă.

Cu ochii în pământ, studiam motivul spiralat de pe covor, firicelul de lumină ce se mişca odată cu draperia. M-am dus iar cu gândul la mama. Ar fi scârbită dacă m-ar vedea acum? Dacă ar şti ce i-am făcut bărbatului care a iubit-o? Deşi era vinovat de moartea atâtor oameni, oare nu făcusem şi eu acelaşi lucru? Nu cumva mă transformasem într-un monstru asemenea lui?

Am dat să plec, dar m-am oprit pentru o clipă în prag, auzindu-l că tuşeşte, tresărind la fiecare icnet sugrumat. Era prea târziu. Răul nu mai putea fi îndreptat. Singura mea nădejde acum era ca agonia lui să nu se prelungească. *Să se sfârşească repede,* m-am trezit rugându-mă la o forţă neştiută, cum auzisem rostindu-se în rugăciunile de la înmormântări. *Să se sfârşească.*

8

Soarele cobora spre asfinţit. Pe cerul portocaliu nu se zărea decât un nor plăpând. Mângâiam ceaşca cu ceai, prinzând între degete toarta delicată a acesteia. Clara insistase să mergem acolo. După ce reuşisem să o evit toată ziua, mă găsise până la urmă în galeria Palatului şi mă invitase la o plimbare pe strada principală. Nu ştiam ce să-i spun. Am trecut prin faţa grădinilor veneţiene, apoi a celui mai recent hotel, transformat între timp în bloc de apartamente. Ea aştepta răbdătoare, păşind în acelaşi ritm cu mine, dar până nu ne-am văzut la restaurantul de pe acoperişul clădirii din capătul străzii niciuna dintre noi nu şi-a luat inima în dinţi să rupă tăcerea.

— Spune-mi adevărul, a şoptit Clara şi şi-a pus mâna peste a mea. I-ai făcut ceva tatălui tău? Medicii spun că starea lui se agravează.

Îi priveam unghiile date cu ojă roşie. La degetul mare se ciobise puţin. Mesele din jur erau goale, dar mai erau vreo cincizeci de oameni pe acoperiş care zăboveau după masa de prânz. Un domn în etate, cu păr creţ, aşezat la câţiva metri de noi, ridica din când în când ochii din ziar şi ne urmărea.

— Ieri eram supărată, am spus. Nu trebuia să asişti la acea scenă.

Clara s-a aplecat, şi-a pus coatele pe masă şi şi-a luat faţa în palme.

— Nu ştiu cum să-ţi mai dovedesc că poţi avea încredere în mine. N-am divulgat niciunul dintre secretele tale.

M-am uitat la cei doi soldaţi din spatele ei. Ne urmaseră până acolo, iar acum şedeau la o masă în colţ şi înfulecau nişte sandviciuri triunghiulare.

— Nu e vorba de asta, i-am răspuns. Pur şi simplu, nu pot să-ţi spun.

Chelneriţa, o femeie în vârstă, cu ochelari zgâriaţi, a trecut pe la masă şi ne-a mai turnat cafea. Am tăcut amândouă. Din când în când, oamenii ridicau privirea din farfurie şi se uitau spre noi. Eram caraghios de gătite pentru ceaiul de după-amiază. Clara purta o rochie care se înfoia de la talie şi o pereche de cercei cu rubine ce îi atârnau până la umeri. La insistenţele Alinei, eu îmi ondulasem părul şi îl prinsesem într-un coc lejer la ceafă. Rochia bleumarin era transparentă în partea de sus, iar mânecile din voal nu mă protejau deloc de frigul care devenea tot mai pătrunzător. Clara nu se uita la mine, aşteptând ca femeia să se îndepărteze.

A întors capul privind spre Oraş, atentă ca nimeni să nu îi vadă chipul.

— Ai de gând să pleci, nu-i aşa?

A sunat mai mult ca o afirmaţie decât ca o întrebare. I se citea tulburarea pe faţă.

— Nu e locul potrivit pentru…, am început, dar m-am oprit văzându-i expresia.

S-a muşcat violent de o unghie, vrând parcă să o smulgă.

— Mi-e atât de frică, a murmurat ea aproape imperceptibil.

Am simţit că mi se rupe sufletul. Vor fi cu toţii ucişi dacă îi părăsesc. Moss ar fi singurul care i-ar putea opri, dar, chiar şi aşa, nu eram sigură că ar izbuti. Nu mai puteam trece din nou prin aşa ceva. Să tot privesc înapoi şi să îmi imaginez ce aş fi putut face pentru a-i salva. Am plecat capul şi am dus o mână la frunte pentru a-mi ascunde faţa.

— Nu e înţelept să discutăm aici, am spus.

Era mult mai simplu să plec, nu-i aşa? Îl vedeam pe tata în mine, latura lui laşă şi meschină care îl determinase să nu răspundă la scrisorile mamei, să ne părăsească în acea casă, prizoniere în spatele baricadelor, aşteptând să murim. M-a năpădit groaza la acest gând. Tata va fi mereu cu mine, parte din mine, indiferent dacă era mort sau viu.

— Nu ştiu dacă te voi putea lua cu mine, am spus. Dar

am să mă asigur că nu vei păţi nimic.

Nu voi pleca până când Moss nu îmi va promite că Charles, Clara şi mama ei sunt în siguranţă.

Clara a lăsat capul pe spate şi tot părul i-a alunecat peste umeri, dezvelindu-i chipul. Avea ochii sticloşi.

— Deci chiar se întâmplă, a zis ea. Zvonurile sunt adevărate.

— Îţi jur că nu voi permite să păţeşti ceva, am răspuns, neputând să îi ofer o confirmare.

— De cât timp durează chestia asta? a întrebat, legănând din cap. Ai rupt vreodată legătura cu disidenţii?

Am expirat adânc, căznindu-mă să îmi opresc tremurul mâinilor.

— Există o persoană de contact la Palat care te va găsi în momentul în care lucrurile se vor pune în mişcare. Pe Charles şi pe mama ta, de asemenea. Trebuie doar să îl aşteptaţi.

S-a aplecat în faţă şi lacrimile au început să i se prelingă pe masă. Am prins-o de încheietura mâinii şi am strâns-o, vrând să îi spun toate acele lucruri rămase nerostite. *Nu îi voi lăsa să te rănească.* Aş fi vrut să îmi trag scaunul lângă ea, să o cuprind de umeri, să o ţin în braţe. Dar era prea riscant în acel loc. Ar fi prea evident că plânge, iar asta ar trezi suspiciuni.

Mă uitam la şuviţele rebele ce încadrau mereu chipul Clarei, în ciuda eforturilor disperate ale mamei sale de a le netezi cu fixativ. Avea nasul uşor cârn. Era posibil să nu revin în Oraş decât peste câteva luni. Voiam să mi-o întipăresc în minte, aşa cum nu reuşisem cu Pip şi Arden. Cele două îmi apăreau cel mai limpede în vise. Dar ori de câte ori încercam să îmi amintesc ceva clar – un gest, o voce –, era peste puterile mele. Iar, pe măsură ce lunile treceau şi nu primeam nicio veste de la ele, devenea şi mai dificil. M-am gândit să fac rost de o fotografie a Clarei, poate una publicată recent în ziar, în timp ce ne plimbam amândouă, braţ la braţ, prin grădinile Palatului.

Diseară, la ultima întrevedere cu Moss, îi voi cere să o protejeze.

Clara şi-a şters obrajii cu dosul palmei.

— O să-ţi pară nebunesc, a început ea.

— Pune-mă la încercare…

Buzele i s-au strâns intr-un surâs amar.

— Fetele de vârsta mea, care nu rămăseseră orfane, nu erau prea dornice să îşi petreacă timpul în compania nepoatei Regelui. Ziceau că sunt cu nasul pe sus.

Am zâmbit, amintindu-mi prima întâlnire cu Clara. Mă măsurase din cap până-n picioare, îmi analizase pantofii, coafura, rochia, de parcă aş fi fost manechin într-o vitrină.

— Nu se poate, am spus glumeţ. Nu pot să cred aşa ceva.

Clara şi-a netezit coada.

— Poate că nu mă mai miră, acum, a continuat ea, dar, pur şi simplu, nu-mi mai pot imagina viaţa fără tine.

În zilele de după nuntă, când stătusem închisă în apartamentul meu şi refuzasem să văd pe oricine, Clara îmi adusese mâncarea în cameră. În acele săptămâni, nu pomenise niciodată de Charles, oricât de greu i-ar fi fost să îl vadă căsătorit şi să zâmbească auzindu-l cum îmi jură credinţă. În schimb, se ghemuise lângă mine şi îmi ascultase poveştile despre Caleb.

— Ne vom revedea, am asigurat-o, deşi ştiam cât de dificil va fi.

S-a şters la ochi.

— Te simţi mai bine? a întrebat ea şi privirea i-a zăbovit o clipă pe pântecul meu.

— E când mai bine, când mai rău.

Încercam să nu mă uit la sandviciul pe jumătate mâncat din farfuria ei. Bucata palidă de pui şi maioneza căpătaseră un miros dezgustător.

— Şi Caleb? a zis ea.

Mi-am împins farfuria spre marginea mesei, cât mai departe de mine. De la o vreme, încetasem să mai vorbesc despre el la fel de mult, căci realizam că nimeni nu poate înţelege ce simt. Amintirile cele mai vii de după moartea lui Caleb se limitau la întrebarea obsedantă „Cum te mai simţi?” de care nu reuşeam să scap oriunde aş fi mers.

Moss şi Clara mă întrebaseră cu un scop precis, dar până şi cele mai simple interacţiuni – deschiderea unei uşi, achiziţionarea unui obiect în Mall-ul de la Palat – declanşau această banală, nevinovată întrebare, făcând-o tot mai greu de îndurat. Durerea mea se adâncea cu fiecare răspuns ieftin şi gol şi mă simţeam tot mai însingurată.

— Ca şi la întrebarea anterioară, e când mai bine, când mai rău, am spus.

— Mama zice că până diseară se vor lămuri cu privire la starea Regelui.

A făcut o pauză, aşteptând un răspuns din partea mea, dar eu am clătinat din cap.

— Nu pot discuta despre asta, am murmurat, uitându-mă spre marginea acoperişului.

Ambii soldaţi se ridicaseră în picioare şi inspectau Oraşul, cu mâna pavăză la ochi. Câteva persoane s-au ridicat de la mese, curioşi să vadă la ce se uită cei doi.

M-am uitat dincolo de zid. Nu desluşeai aproape nimic în lumina slabă a amurgului, însă unul dintre ei a arătat spre o zonă cu clădiri acoperite de nisip. Staţia pe care o prinsese la centură a început să pârâie.

Atunci am observat că vârful Turnului Stratosferei îşi schimbase culoarea şi o luminiţă roşie începuse să licărească în creştetul ascuţit al acestuia.

Ceva se mişca între clădiri. Umbrele de pe pământ apăreau şi dispăreau în timp ce oamenii alergau de la o clădire la alta. Cam cinci sute de metri îi despărţeau de Oraş. Poate nici atât. M-am aplecat peste masă, vrând să o previn pe Clara, când au răsunat primele împuşcături. În exteriorul zidului a avut loc o explozie. Fumul negru s-a ridicat ca o spirală uriaşă până la cer.

O femeie de la o masă învecinată a făcut semn către Periferia sudică. Siluete misterioase ţâşneau printre clădiri, ferindu-se de soldaţi. Chiar şi de la acea înălţime, le zăream braţele întinse şi auzeam pocnetul armelor, în timp ce aceştia avansau rapid spre centrul Oraşului.

— Au străpuns zidurile, a spus Clara. Au intrat în Oraş.

— Imposibil, a replicat un bărbat din apropiere.

Clara s-a întors întrebătoare spre mine. Ştiam ce vrea să afle. *Mai există şi alte tuneluri în afara celui la care lucrase Caleb? Exista vreo cale de a trece de zid, de care nu ştia nimeni?* Am încuviinţat discret din cap.

Unul dintre soldaţi s-a mutat pe partea opusă a acoperişului şi a blocat ieşirea. Oamenii din restaurant erau nefiresc de tăcuţi. O femeie încremenise în toiul conversaţiei, cu gura uşor căscată şi ceaşca suspendată în aer.

— Să mă ajute cineva, a strigat soldatul, arătând spre cărucioarele şi mesele de lângă uşă. Trebuie să le mutăm.

A tras o masă în faţa uşii dinspre casa scării, blocând astfel unica ieşire. Nimeni nu s-a mişcat până ce nu s-a auzit glasul celuilalt soldat.

— Haideţi, oameni buni, a ţipat el. Nu vedeţi ce se întâmplă? Au atacat Oraşul!

9

S-a scurs o oră. Aerul mirosea a fum. De pe acoperiş, vedeam cum focul se întinde la Periferie, chiar în spatele vechilor hangare. Tot mai mulţi rebeli pătrunseseră în Oraş şi luptau alături de opoziţie. Urlete se înălţau de pe strada principală. Urmăream strada de dedesubt, oamenii care intrau în fugă în clădiri, alţii care se înghesuiau pe bulevard, chinuindu-se să ajungă la casele lor. De-a lungul zidului, răsuna bubuitul exploziilor. Ţăcănitul mitralierelor era atât de constant, încât nici nu mai tresăream.

— Ziceai că mai avem timp, a şoptit Clara.

Îşi afundase unghiile în încheietura mea şi priveam amândouă Oraşul.

— Aşa credeam, am spus.

Vocea mea era curios de calmă. Soldaţii nu ne lăsaseră să îndepărtăm mesele stivuite în faţa uşii dinspre casa scării, blocând orice acces. Majoritatea oamenilor se strânseseră lângă balustrade şi urmăreau luptele din stradă. Rareori scoteau o vorbă. O femeie fotografia flăcările ce mistuiau un depozit de la Periferie.

Împuşcăturile răsunau în zona de sud a Oraşului, focurile ardeau aţâţate de vânt. Erau deja sute de oameni la porţi şi trăgeau în soldaţii postaţi pe parapeţii Zidului. Din locul în care ne aflam, se vedea o bucată din poarta de nord, apoi lumina puternică a unei explozii chiar în spatele acesteia. Siluetele se contopeau în întunericul crescând.

Bărbatul vârstnic, cu păr alb, stătea aplecat, cu braţele rezemate de balustradă. Un altul, la vreo patruzeci de ani, se oprise lângă noi.

— Nu vor trece de porţi, a spus el. A mai avut loc un atac acum cinci ani. O bandă a aruncat bombe cu benzină.

Cred că a ars o zi întreagă. Tot capătul de nord al zidului s-a făcut scrum. Dar nici atunci n-au reuşit să intre. Nu ştiu ce e cu revoltele astea de la Periferie, dar sigur vor fi înăbuşite în câteva ore. Nu trebuie să intrăm în panică.

A făcut o reverenţă scurtă şi ne-a privit cu asemenea convingere, de parcă doar el ar fi avut puterea de a ne linişti.

M-am întors cu spatele, chinuindu-mă să disting ceva la capătul sudic al zidului, acolo unde se găsea unul dintre tunelurile secrete. Bărbatul se înşela amarnic. Rebelii vor pătrunde în Oraş, dacă nu cumva o făcuseră deja. Moss îmi descrisese strategia cu amănunţime: cum vor ataca mai întâi poarta de nord, apoi, când soldaţii vor fi chemaţi în acel loc, un alt val de rebeli se va deplasa printr-un tunel până la Periferie, încărcaţi cu provizii. Acum că asediul începuse, nu ştiam cu certitudine când vor ajunge rebelii în centrul Oraşului. Ştiam, totuşi, că dacă nu vom fi la Palat, lângă Moss, când aceştia vor da năvală, eram amândouă ca şi moarte.

M-am dus spre ieşire, trăgând-o pe Clara după mine.

— Trebuie să plecăm, i-am şoptit. Nu ştiu cât timp mai avem.

În dreptul uşii, se strânsese o mică gloată care îl agasa pe soldat cu tot soiul de întrebări. O femeie scundă se poziţionase în frunte şi gesticula ca scoasă din minţi. Se lăsase frigul, aşa că împrumutase o jachetă de la una din chelneriţe pentru a se încălzi.

— Trebuie neapărat să plec, spunea ea. Fiii mei sunt după doar două colţuri la sud de aici. Daca rebelii trec de poartă? Ce ne facem atunci?

— Nu vor trece.

Soldatul era ras în cap. Pielea i se încreţea la ceafă în pliuri rozalii, groase.

— Problema cea mai mare acum nu sunt rebelii, ci disidenţii din Oraş. Sunteţi mai protejată aici decât pe străzi.

Lângă femeie se aşezaseră trei bărbaţi care ascultau cu atenţie. Unul dintre ei a strecurat o mână pe după braţul

soldatului şi a apăsat în uşă să verifice dacă va rezista.

— Înapoi! a zbierat celălalt soldat.

L-a prins zdravăn de guler şi l-a tras deoparte.

Bărbatul a început să se zbată şi a reuşit să scape.

— Trebuie să ajungem la familiile noastre. Ce vă interesează pe voi dacă plecăm?

— Au dreptate, am intervenit eu. Cât vreţi să ne mai ţineţi aici?

Soldatul mai gras s-a uitat pieziş la camaradul său.

— Acestea sunt ordinele tatălui dumneavoastră, a spus el uşor ezitant, văzând cum mai mulţi oameni se îndreaptă spre uşă. Trebuie să fie străzile libere ca să poată trece Jeepurile. Toată lumea trebuie să rămână aici. Deocamdată.

— Şi ce vreţi, să stăm aici şi să aşteptăm?

Unul dintre bărbaţii din apropierea uşii se dezbrăcase de sacou, scoţând la iveală cămaşa pătată de transpiraţie.

— Ce se întâmplă cu familiile noastre?

Ieşirea era în continuare baricadă cu mese. A apucat de picioarele uneia şi a dat să o tragă.

— Ajutaţi-mă să mut astea.

Soldatul gras s-a dus spre el, dar l-am prins de braţ.

— Trebuie să ne daţi drumul, i-am zis.

O altă explozie a răsunat la Periferie şi fumul s-a înălţat într-un nor uriaş. L-am ignorat.

— Oameni buni, am rostit, dacă nu plecăm acum, vom rămâne blocaţi.

— Eve, a şoptit Clara. Poate că au dreptate soldaţii şi e mai bine să aşteptăm până se termină. N-ar trebui să ne certăm cu ei.

Se uita la soldatul gras care a ridicat arma în momentul în care mulţimea s-a pus în mişcare. Dar nu m-am lăsat. Am apucat un scaun din vârful mormanului şi i l-am întins ei. Două mese erau înţepenite în uşă. Am înclinat-o pe una şi am tras-o pe lângă acoperiş. Soldatul stătea pe loc, neştiind dacă să mă oprească sau nu.

Pocnetul explozivelor devenise mai puternic.

— Trebuie să plecăm imediat, a zbierat un alt bărbat.

Era îmbrăcat în uniformă de chelner şi îşi descheiase vestonul. Şi-a croit loc până a ajuns în faţă.

Oamenii din spatele lui l-au urmat, împingându-ne înainte. Soldatul şi-a proptit o mână în pieptul bărbatului, încercând să îl oprească, dar gloata continua să avanseze. O femeie s-a împiedicat şi s-a prăvălit peste mine. Era atât de aproape încât i-am simţit respiraţia mirosind a cafea.

Mi s-au înmuiat genunchii. Am scăpat-o pe Clara din prinsoare. Mulţimea avansa într-un cor de ţipete. Uşa a cedat brusc şi toată lumea s-a năpustit afară. O tânără cu pălărie roşie a călcat peste scaunele care blocaseră intrarea. În timp ce alergam pe scări, mânate de valul general de panică, am ridicat ochii şi am văzut doi bărbaţi care îi imobilizau pe soldaţi lăsând oamenii să treacă. Am coborât în linişte, atenţi la picioare şi la zgomotul pantofilor pe asfalt. Un bătrân s-a oprit în faţa mea, gâfâind, cu mâinile pe genunchi. Câţiva l-au depăşit în goană, aproape doborându-l.

— Staţi liniştit, i-am zis şi l-am apucat de mână. O luăm uşurel.

În cele din urmă, am ajuns la parterul hotelului renovat. Holul încăpător era gol. Vechile aparate de jocuri erau acoperite cu cearşafuri. Toate restaurantele fuseseră închise, iar uşile, încuiate. În vreme ce o aşteptam pe Clara, gloata s-a împrăştiat pe multitudinea de holişoare, încercând diversele ieşiri.

— Vă mulţumesc, Prinţesă, mi-a spus bătrânul şi a pornit-o pe unul din holurile întunecate.

L-am urmărit cum se îndepărtează, până ce s-a transformat într-o pată minusculă, înghiţită de întuneric.

Liniştea aceea mă îngrozea. Afară, strada principală era pustie, cu excepţia unui Jeep rătăcit. Un soldat a trecut în fugă pe trotuar, ecoul paşilor săi stingându-se treptat şi cufundând lumea în tăcere.

Acalmia a fost întreruptă de câteva focuri de armă. O voce îndepărtată a răsunat de pe un hol lateral.

— Pe aici, am găsit o ieşire prin spate.

Clara a părăsit casa scării, strângându-şi rochia ca să nu

se împiedice. Privind-o cum se ţine de rochia înfoiată de mătase, cu colierul de rubine la gâtul său delicat, am priceput cât de primejdioasă era situaţia pentru noi. Era evident că suntem de la Palat, cu coafurile noastre elaborate şi rochiile din materiale imposibil de procurat, chiar şi acum, după atâţia ani de la epidemie.

Un bărbat a fugit pe lângă noi, cu sacoul pe braţ.

— Domnule, am strigat în urma lui.

Nu a încetinit, dar mi-a aruncat o privire peste umăr.

— Ne daţi sacoul dumneavoastră? Nu putem ieşi pe stradă în hainele astea. Dacă ne văd rebelii, ne împuşcă pe loc.

A încetinit o clipă, meditând la cererea mea. După care a rupt-o la goană pe un coridor obscur, azvârlindu-ne sacoul pe jos. Câteva femei au trecut pe lângă el fără a-i da atenţie şi, într-un final, ne-am trezit singure în holul spaţios.

Am pus sacoul pe umerii Clarei şi mi-am desfăcut părul, astfel încât să îmi ascundă faţa şi partea de sus a rochiei. Nu aveam de mers mai mult de cincisprezece minute până la Palat şi nu puteam zăbovi în acel loc. Ne-am luat după mulţime, pe coridorul gol şi întunecos.

10

Strada principală era pustie, cu excepţia câtorva oameni asemenea nouă, ce încercau să ajungă la casele lor de pe bulevard. Partea de vest a străzii fusese blocată cu baricade metalice. A trecut un Jeep pe lângă noi. Ne-am oprit, aşteptând să fim recunoscute, însă maşina şi-a văzut de drum, căci ochii şoferului erau aţintiţi asupra marginii sudice a zidului.

Am privit cerul, coloanele de fum ce se înălţau şi acopereau stelele. O lumină portocalie venea dinspre nord, acolo unde focul mistuia Periferia. S-au auzit două răpăieli de armă şi ţipătul unei femei.

— Era un magazin pe aici, i-am spus Clarei, păşind în faţa ei.

M-am uitat spre est, pe străzile laterale ticsite de magazine şi restaurante.

— Am trecut pe lângă el într-o zi şi mi-ai zis că toată lumea îşi cumpără haine de acolo.

— La colţul următor, a spus ea şi mi-a arătat locul aflat la nici zece metri în faţă.

Am iuţit pasul cât am putut de mult în fusta lungă al cărei jupon de tul îmi zgâria picioarele. Nu m-am oprit până ce n-am ajuns pe străduţă liniştită. Magazinul era la doar două clădiri de la stradă. Am tras de uşă, dar nu s-a clintit.

— O piatră, am spus, arătând spre tufele aliniate de-a lungul drumului.

Erau plantate în lungul trotuarului, stratul de pământ fiind înconjurat cu pietre masive.

— Dă-mi o piatră.

Clara a luat un bolovan de la rădăcina unei tufe şi mi-a

întins-o. Am ţintit centrul uşii din sticlă şi am aruncat-o prin geam, chiar deasupra clanţei. Sticla s-a spart într-o ploaie de cioburi albe ca fulgii de gheaţă. S-a declanşat alarma, un ţiuit electric atât de puternic încât îi simţeam vibraţiile în piept. Am descuiat uşa şi m-am repezit spre fundul magazinului, la rafturile cu cămăşi. Clara mi-a desfăcut rochia şi m-a ajutat să mă dezbrac. Am luat o bluză neagră şi o pereche de pantaloni. Clara s-a îmbrăcat în grabă, apucând altă cămaşă de pe un umeraş, şi şi-a schimbat pantofii. Alarma îşi continua vaietul infernal în vreme ce Clara, aşezată intr-un genunchi, îşi lega şireturile. M-am uitat spre geamul spart, speriată că ar putea atrage atenţia cuiva, dar o singură persoană a trecut în fugă prin faţa magazinului. Era atât de zorită încât nici nu s-a obosit să arunce vreo privire.

— Să luăm şi astea, am spus şi am apucat două pălării expuse pe o masă din calea noastră.

Le-am tras pe ochi şi am păşit în stradă mult mai sigură pe mine.

Am rupt-o la goană în tăcere, cu capul în pământ şi ochii la caldarâm. Focurile de armă se înteţiseră în zona de nord. Bubuitul unei explozii s-a abătut asupra Oraşului ca un trăsnet, zguduind totul pe o rază de câţiva kilometri. O femeie gonea pe strada principală, astupându-şi urechile cu palmele. Un bărbat vârstnic se ţinea pe urmele ei, îmbrăcat într-o jachetă neagră mânjită de noroi şi cu cracul drept al pantalonilor sfâşiat de la genunchi. Odată ajunşi în dreptul nostru, au încetinit puţin. Femeia ne-a făcut semn peste umăr.

— Vin dinspre sud, a spus ea. Sunt cu sutele. Şi băieţi din lagărele de muncă.

Bărbatul s-a oprit o secundă la colţ, cu degetele încleştate pe mâna soţiei.

— Mult noroc, doamnelor.

Un nou incendiu a izbucnit într-un depozit vechi. Fumul negru ieşea unduindu-se printr-o fereastră spartă, iar aerul duhnea a plastic ars. Alergam cu ochii la curba şoselei, aşteptând să se ivească Palatul dintr-o clipă în alta.

Auzeam gâfâitul Clarei în spatele meu şi zgomotul sec al pantofilor ei pe asfalt. În sfârşit, l-am văzut. Felinarele de sub statui fuseseră stinse, iar siluetele acestora abia se desluşeau pe fundalul copacilor. Fântânile amuţiseră. Zeci de soldaţi păzeau capătul nordic al Mall-ului, iar Jeepurile erau trase pe trotuar, blocând căile de acces.

Am întins braţele în faţă ca să le arăt că nu sunt înarmată. Am intrat pe aleea lungă, mărginită de copaci firavi. Un soldat postat la uşă a fost primul care ne-a văzut şi a îndreptat arma spre noi. Ne-am oprit, aşteptând ca alţi doi soldaţi să se apropie de noi.

— Sunt Prinţesa Genevieve, am spus şi mi-am scos pălăria pentru a-mi descoperi faţa. Am rămas blocată împreună cu Clara la celălalt capăt al drumului.

Unul dintre soldaţi a scos o lanternă de la centură şi a studiat pantalonii şi bluzele pe care le furaserăm din magazin. A poposit puţin pe chipul meu, obligându-mă să mijesc ochii din cauza luminii.

— Ne cerem iertare, Prinţesă, a tot repetat el, pe când celelalte siluete veneau în fugă spre noi. Nu v-am recunoscut în hainele astea.

S-au poziţionat de jur împrejurul nostru şi ne-au escortat la parterul Palatului, acolo unde ne-au întâmpinat statuile unor femei cu braţele ridicate spre cer. Totuşi, deşi ne-am văzut în lift şi am lăsat Oraşul la picioarele noastre, nu ne simţeam mai liniştite. Gândul îmi fugea doar la Moss şi la armata ce avea să sosească din colonii şi mă întrebam când şi cum voi reuşi să scap.

*

M-am aşezat pe marginea căzii, cu staţia în braţe. Acoperisem difuzorul cu un prosop, ca nu cumva să îl audă Charles din dormitor. Era pe şantierul de la Periferie când izbucnise revolta şi fusese adus la Palat cu o maşină guvernamentală. Un băiat de vreo şaisprezece ani aruncase un cocktail Molotov într-un Jeep. Îmi povestise cum sticla se spărsese sub şasiu şi aprinsese bancheta pe care stăteau doi soldaţi. Întins în pat, Charles a rămas cu

ochii deschişi şi o expresie stranie pe faţă. Se uita fix la ceva ce eu nu puteam vedea.

Am pornit staţia. Am trecut peste posturile locale şi semnalele cu paraziţi, până la frecvenţa pe care Moss o marcase cu pixul. A început să ruleze un mesaj, întrerupt uneori de un pârâit vag. Era glasul unui bărbat care recita o serie de cuvinte dezlânate, de neînţeles pentru cei ce nu cunoşteau codul. M-am căznit să îmi amintesc cu precizie indicaţiile lui Moss, cifrele pe care le utiliza el, pentru a-l descifra. Mesajul se repeta la fiecare zece minute, iar pe cea de-a două frecvenţă ascultai partea finală.

Încercasem să nu îmi trădez emoţia când îl rugasem pe Charles să îmi fixeze o întâlnire cu Reginald, şeful Departamentului de presă al Regelui. Starea tatei se agravase pe timpul nopţii şi era imobilizat la pat. Îi spusesem că doresc să fac o declaraţie în numele lui. Charles şi Reginald nu se mai văzuseră de dimineaţă, iar soldaţii bănuiau că plecase la Periferie pentru a obţine informaţii la faţa locului. Nu puteam părăsi Palatul în acea seară, aşa cum ne înţeleseserăm, nu înainte de a mă asigura că Charles, Clara şi mama ei sunt în siguranţă.

Avem o presimţire rea. Ca să îmi iau gândul de la ea, m-am apucat să copiez cuvintele emise prin staţie, notând câte şapte pe pagină, aşa cum mă învăţase Moss. Am tot scris până când mi-au amorţit încheietura şi degetele, apoi am trecut pe următoarea frecvenţă.

A durat mai bine de o oră să notez tot acel talmeş-balmeş, după care l-am mai ascultat o dată ca să fiu sigură că este corect. La final, am obţinut două grupuri de cuvinte, şapte pe verticală, zece pe orizontală. Am aşezat foile una lângă alta, m-am apucat să număr din trei în trei cuvinte, apoi din şase în şase, apoi din nouă în nouă, şi le-am recopiat.

M-am uitat la propoziţiile proaspăt formate pentru câteva clipe. Am oprit staţia şi am rămas în tăcere. *Coloniile s-au retras. Nu pot susţine asediul.*

Am înmărmurit cu staţia în mână, nevenindu-mi a crede. Coloniile nu vor mai sosi. Într-o singură zi, printr-o singură

decizie, rebelii pierduseră mii de soldaţi. Ce consecinţe va avea acest lucru asupra celor implicaţi deja în luptă? Ce însemna pentru locuitorii Oraşului? Moss era atât de convins că vor veni, că vor aduce cu ei forţa de a ocupa Oraşul. Nu mai era nimic sigur acum.

Stăteam în baie şi aşteptam să simt ceva, orice, dar sufletul îmi era pustiu şi îngheţat. Am lăsat staţia jos, cu degetele amorţite. Uneori, aveam senzaţia că sarcina mea este mai mult o boală chinuitoare şi mai puţin o fiinţă ce îmi creşte în pântec. Totuşi, de la începutul asediului nu mai avusesem nicio stare de greaţă. Se scurseseră peste opt ore de atunci. Nici urmă de crampe ori contracţii abdominale. Nu mai simţeam nimic, iar acel nimic mă speria. Cuvintele doctorului îmi tot reveneau în minte. Îmi spusese că este încă posibil să pierd sarcina, că stresul şi tensiunea ar putea distruge totul.

M-am ridicat de jos şi m-am dus în spatele băii, abia ţinându-mă pe picioare. M-am cocoţat pe marginea căzii astfel încât să ajung la gura de aerisire metalică din tavan. Scosesem unul dintre şuruburile care fixau grătarul circular, pe care îl puteam roti acum spre dreapta, lăsându-mi loc suficient cât să vâr mâna. Am extras punga de plastic pitită în orificiu. Tricoul gri era la locul lui, în buzunarul secret.

L-am luat în mână, i-am mângâiat tivul sfâşiat, eticheta ce se ţinea în câteva aţe, litera C tipărită pe el. Era probabil ultimul lucru care îmi rămăsese de la Caleb, singura dovadă palpabilă a existenţei sale. În acel moment, totul părea atât de mărunt şi de zadarnic, atât de efemer. Cusăturile începuseră deja să se destrame.

Cuvântul acela – *a pierde* – îmi apăsa inima mai mult decât oricând. Dacă pierdusem copilul după atâtea săptămâni în care îl purtasem în pântec fără să ştiu? Pentru prima oară de la aflarea veştii, m-a năpădit durerea, aceeaşi durere care mă torturase în săptămânile de după moartea lui Caleb. Oricât de greu mi-ar fi fost să cresc un copil în afara zidurilor Oraşului, mi-l doream, era parte din mine, parte din *noi.* Şi. Peste câteva zile, fetiţa

(oare de ce aveam convingerea că este fetiţă?) va fi singura mea familie.

Nu-mi mai permiteam să pierd nimic. Aveam deja atât de puţin. Moss plecase. Caleb murise. Peste câteva zile, totul se va sfârşi. Oraşul, Clara, Palatul vor rămâne în urma mea, iar eu voi dispărea în sălbăticie, aşteptând cine ştie cât – luni? ani? – să fiu chemată înapoi.

Te implor, mi-am zis în gând, dorindu-mi pentru prima oară să mă reapuce greţurile, să simt din nou ceva, orice. Nu voiam să o pierd. Cu cât încercam să îmi alung ideea din minte, cu atât aceasta se întorcea cu forţe proaspete. M-am trezit rezemată de pervazul ferestrei, cu tricoul în mână. Am lipit pânza subţire de faţă, chinuindu-mă să îmi controlez respiraţia, dar fiecare suflare părea să rămână prizonieră undeva, în lăuntrul meu. Am stat astfel acolo, în camera tăcută, ore în şir, izbutind cu greu să îi şoptesc numele: *Caleb.*

11

— Locotenentul a zis că soldaţii sunt de trei ori mai numeroşi, a spus mătuşa Rose, împungând cu furculiţa în ouăle din farfurie.

Nu o mai văzusem niciodată nemachiată. Pielea de sub ochi avea o nuanţă vineţie, iar genele aproape că nu se observau.

— Cel mai important este că suntem la adăpost, a subliniat Charles. Sunt peste o sută de soldaţi postaţi în jurul Palatului. Nimeni nu poate pătrunde în Turn.

S-a uitat spre mine, aşteptând probabil o confirmare din partea mea.

Mă uitam în farfurie la felia subţire de pâine şi grămăjoara de ouă de lângă ea. Îmi dispăruse orice poftă de mâncare, dar, în continuare, nu simţeam nimic. Cu o noapte înainte, tata se aflase într-o stare prea proastă pentru a-mi acorda o întrevedere, dar locotenentul mă asigurase că revolta va fi înăbuşită în cel mult două zile. Totuşi, alimentele erau pe terminate. Accesul camioanelor cu provizii dinspre Periferie era blocat, astfel că bucătăriile fuseseră închise. Una dintre muncitoarele de la Palat, o bătrână plăpândă, cu ochelari, primise sarcina ingrată de a se ocupa de comenzile noastre.

Şedeam acolo, împingând mâncarea în farfurii, cu urechile ciulite la vuietul Oraşului de la picioarele noastre. Împuşcăturile erau încă perceptibile, chiar şi de la înălţimea turnului. Din când în când, lupta era întreruptă de un pocnet sec şi rapid, ce îmi dădea fiori.

Clara a rupt tăcerea, cu glas şovăitor.

— Cum se mai simte?

Nu îndrăznea să se uite la mine.

Rose a rezemat furculiţa de marginea farfuriei, fără a ridica ochii de la masă.

— Nici mai bine, nici mai rău, i-a răspuns ea. Sper că nu ai discutat despre boala lui cu cineva din afara Palatului.

— Nu, mamă, a spus Clara, cu o clătinare a capului.

Am simţit că mi se ridică tot sângele la cap şi îmi ard obrajii. Cineva trecea pe hol, foşnetul paşilor devenind tot mai puternic pe măsură ce persoana se apropia. Mă uitam ţintă la uşă, aşteptându-mă să îl văd pe Moss că intră în cameră. Unde-o fi fost? Poate fusese rănit, poate se ascundea cu rebelii. Era exclus să fi fost capturat. Absenţa lui putea fi justificată în atâtea feluri, dar mă sileam să ignor motivul cel mai cumplit: Dacă mă trădase cumva?

Nu mai puteam să respir. Camera era înăbuşitoare. Vederea ouălor reci şi tari mă umplea de greaţă.

— Mi-e rău, am spus şi mi-am tras scaunul de la masă. Nu pot să…

Nu m-am ostenit să termin propoziţia. M-am ridicat pur şi simplu şi am părăsit încăperea, luând după mine acel sentiment oribil de deznădejde. Poate era mai înţelept să fi plecat chiar atunci, în ciuda incertitudinii care domnea. Dar cum aş fi putut să o las pe Clara în urmă, sau pe Charles? Dacă spusele locotenentului se vor adeveri şi armata îi va înfrânge pe rebeli, atunci vor fi în siguranţă. Eu eram singura în pericol.

Mă îndreptam spre dormitorul meu când m-a strigat cineva.

— Prinţesă Genevieve, a spus doctorul. Tatăl dumneavoastră ar dori să vă vorbească.

Ochii lui mici mă priveau ca două biluţe negre din spatele ochelarilor. Părea epuizat, adus de umeri şi galben ca ceara.

— Nu mă simt bine, am spus. Nu pot veni acum. Îmi cer scuze.

Mi-am reluat drumul, însă bărbatul a venit după mine şi m-a prins de braţ.

— E posibil să nu fie conştient mai mult de o oră sau două, a insistat medicul, gesticulând către camera din

capătul holului. A spus că e o chestiune importantă.

Am pornit amândoi în liniște. Trebuia să cedez. Îmi dădeam seama cât de ciudat ar fi părut dacă aș fi refuzat să vorbesc cu tata, acum când era atât de bolnav. Îmi frecam degetele pentru a le dezmorți puțin și mă luptam cu îndoiala care pusese stăpânire pe mine.

— Deocamdată, rezultatele analizelor au fost neconcludente, m-a anunțat doctorul, când ne-am apropiat de apartamentul tatei.

Ușa era flancată de doi soldați.

— Încercăm să restrângem posibilitățile, dar pentru moment starea sa e stabilă.

Un iz înțepător de clor m-a întâmpinat de la intrare. Înăuntru era și mai intens, amestecat cu mirosul de boală ce persista încă în aer. M-am dus către ușă și, spre mirarea mea, l-am văzut pe tata ridicat în capul oaselor, draperiile de la ferestre trase în lături și camera inundată de lumină.

Părea sleit. Pielea îi era uscată și străvezie. În lumina naturală, arăta și mai palid, iar ochii săi de un albastru-cenușiu, aproape translucizi. Buzele îi erau atât de crăpate încât sângerau. M-am întors către doctor, dar acesta se făcuse nevăzut. Ușa apartamentului s-a închis, lăsându-ne pe amândoi în liniște.

Nu mă lăsa inima să îl întreb cum se simte ori să mă prefac îndurerată. M-am așezat pe marginea patului, cu mâinile în poală ca să nu mai tremure. S-au scurs câteva minute înainte ca el să mi se adreseze.

— M-ai mințit, a spus el, studiindu-mi profilul.

Gâtul îmi era uscat și mă ustura. Era imposibil de spus cât de multe știa și cum aflase, dacă exista vreun mod de a mă eschiva sau nu mai aveam cale de scăpare.

— Nu știu la ce te referi, am spus, conștientă de ridicolul propriilor cuvinte.

— Nu mai am încredere în tine, Genevieve.

Se juca cu leucoplastul de pe interiorul mâinii, din care ieșea un tub de plastic legat la o punguță cu lichid.

— De mult mi-am pierdut încrederea în tine, după cum

bănuiesc că şi reciproca este valabilă.

— Atunci, de ce mă mai întrebi?

Prefăcătoria nu îşi mai avea rostul în acele momente. S-a lăsat tăcerea. Resentimentele crescuseră în acele ultime luni, mai firesc decât orice altceva. Nici măcar vestea sarcinii mele nu putea schimba situaţia pentru mult timp.

A slobozit un şuierat subţire şi a lăsat capul pe pernă.

— Spune-mi, există mai multe tuneluri care duc la Periferie?

— Ţi-am spus deja tot ce ştiam despre planurile disidenţilor, am rostit într-un suflet, privindu-l în ochi. Caleb nu mi-a destăinuit mai mult decât era necesar să ştiu.

— Explică-mi atunci cum pătrund în Oraş, a insistat el.

Un bob de sudoare i s-a prelins pe frunte şi a rămas agăţat în sprânceană.

— Poarta de nord rezistă în ciuda eforturilor lor. Şi totuşi, rebelii au pătruns în Oraş cu miile. Cu miile.

— Nu ştiu, am repetat, cu mai mare convingere. N-ai decât să mă interoghezi şi în prezenţa locotenentului, mi-e indiferent. Ţi-am spus absolut tot ce ştiam.

S-a lungit uşor pe perne, fără să scoată vreun cuvânt. Părea să se fi micşorat. Braţele slabe abia i se distingeau pe sub cămaşa largă de noapte.

— Nu vor ocupa Oraşul, a zis. Nu le voi permite.

Evita să mă privească. Se uita într-un punct nedesluşit de pe zidul estic.

— Se va sfârşi în curând.

Mi-am trecut degetele prin păr. Îmi venea să ţip mai tare şi mai mult ca oricând. Armata din colonii nu va sosi. Tata ştia despre celelalte tuneluri care legau Oraşul de Periferie. Unde era Moss? Unde să fug? Voi putea folosi tunelurile sau voi fi prinsă de rebelii ce nu ştiau că sunt de partea lor?

Am rămas pe marginea patului, ascultând sunetul surd al împuşcăturilor care veneau dinspre vest.

Cum zăcea acolo, prins între boală şi moarte, se ridica o singură întrebare fundamentală: Dacă avea dreptate şi

rebelii erau învinşi, voi fi oare socotită unul dintre ei?

12

A doua zi dimineaţa, am lenevit în pat îndelung, cu ochii închişi, analizând tăcerea. Îmi simţeam trupul greu şi membrele fără vlagă. Am tras aer în piept pentru a-mi calma respiraţia, aşa cum făcusem de nenumărate ori în ultimele săptămâni. A durat o clipă până să mă dumiresc ce se petrece. Mă reapucaseră greţurile. Senzaţia densă şi violentă mi-a cuprins simţul olfactiv. Am pus mâna pe muşchiul moale al stomacului, pe umflătura aproape imperceptibilă de sub cămaşa de noapte.

Am zâmbit, îngăduindu-mi un moment de fericire simplă şi efemeră. Totul era bine. Ea era încă alături de mine. Nu eram singură.

Din capătul holului răsuna clinchetul vaselor în care bucătăreasa ne pregătea micul-dejun. Altfel, în cameră domnea liniştea. Împuşcăturile încetaseră. Exploziile de la Periferie conteniseră. Din când în când, se auzea zumzetul unui Jeep guvernamental sau ţiuitul unui claxon. M-am ghemuit în pat cu ochii închişi, luptându-mă cu greaţa.

— Dormi? a şoptit Charles.

Îmi punea această întrebare uneori. Era unul dintre gesturile sale cele mai fireşti. *Dormi*? mă întreba după ce stingeam lumina şi totul era cufundat în beznă. Dacă aş fi dormit, cum i-aş fi putut răspunde?

M-am rostogolit pe o parte şi l-am privit cum stă la fereastră. Soarele era ascuns după nori. Charles ţinea draperia cu o mână şi mângâia stofa cu degetul mare.

— Ce s-a întâmplat? am spus.

Era deja îmbrăcat, iar cravata îi atârna la gât.

— Se petrece ceva afară, m-a anunţat el, fără a mă privi.

S-a aplecat în faţă, cu nasul aproape lipit de geam.

— S-a terminat, nu-i aşa? am întrebat. Împuşcăturile au încetat undeva, în zori.

Charles a clătinat din cap. Avea o expresie stranie întipărită pe chip. Stătea încruntat, de parcă ar fi încercat să rezolve o enigmă.

— Cred că e abia începutul, a rostit el, cu glas spart.

M-am dus la fereastră şi am privit Oraşul. Mulţimea de oameni împânzise strada principală, înghesuită între clădiri, aşa cum se întâmpla cu ocazia paradelor. Nu se observau, însă, nici steguleţe fluturânde şi nici nu răsunau chiote de veselie, care la etaj ajungeau sub forma unor bâzâieli. Se adunaseră cu toţii în faţa Palatului, chiar în spatele fântânilor, şi stăteau neclintiţi sub soarele ce încălzea cerul.

— Ce fac acolo? am întrebat, nelămurită. Ce se petrece?

— Aşteaptă ceva, dar nu-mi dau seama ce anume.

A arătat spre partea de nord a străzii, unde un Jeep încerca să îşi croiască loc prin mulţime. Gloata se trăgea în lături, dar înghiţea imediat spaţiul rămas gol. Se montase o platformă în faţa Palatului. Platoul pătrat şi scund se observa de la înălţime.

— N-ai primit nicio informaţie în această privinţă? l-am întrebat.

Charles a dus o mână la tâmplă, ca şi când ar fi avut o migrenă.

— N-am ieşit din cameră nicio clipă, a spus el. Ce te face să crezi că ştiu mai multe decât tine?

— Pentru că lucrezi pentru tata, am replicat repede şi am luat un pulover şi o pereche de pantaloni din şifonier.

Charles m-a urmărit cu privirea în timp ce mă îndreptam spre măsuţa de toaletă.

Şi-a înfăşurat cravata în jurul gâtului, i-a făcut nod cu îndemânare şi a strâns-o bine.

— Eu supraveghez lucrările pe şantier, nu mă războiesc cu rebelii. Sunt ca orice om obişnuit din Oraş care încearcă să-şi îndeplinească îndatoririle cât poate de bine.

— Nu e suficient, am ripostat eu.

Nu era vina lui, o ştiam, dar nu mă puteam abţine. Era

singurul pe care îmi puteam vărsa nervii.

Charles a plecat de lângă fereastră, strângând din ochi. Nu suporta când îi vorbeam astfel. Când îl plasam în tabăra Regelui şi îl învinovăţeam pentru toate relele tatei. În fond, aveam dreptate. Dacă într-adevăr ceruse îmbunătăţirea condiţiilor din lagăr, aşa cum pretindea că făcuse, atunci de ce nu se remediase nimic? De ce nu se zbătuse mai mult să pună capăt abuzurilor?

M-am îmbrăcat în grabă, ascunzându-mă de el în baia rece şi tăcută. Liniştea de afară mă neliniştea. Nu era nici măcar ora opt. Dacă tata ori locotenentul aveau să ţină un discurs, atunci îl programaseră înainte de micul dejun, când mulţi dintre noi abia se trezeau.

Am ieşit din cameră şi am traversat holul, prin dreptul celorlalte apartamente. La scurt timp, am auzit uşa deschizându-se şi pe Charles venind în urma mea.

— Ce faci? l-am întrebat, fără a catadicsi să întorc capul.

— Te-aş putea întreba acelaşi lucru, a replicat el.

— Mă duc jos, să văd ce se întâmplă.

Mi-am continuat drumul în acelaşi ritm cu el, până când Charles s-a repezit spre mine. Încă îşi mai îndrepta cravata.

— Vin cu tine, m-a anunţat scurt.

Mi se făcuse pielea de găină din cauza frigului de pe hol. Din capătul opus al coridorului, aproape de apartamentul tatei, am prins frânturi de şoapte, voci stinse ce veneau dinspre salon. Soldaţii care păzeau liftul şi casa scărilor dispăruseră.

Ne-am îndreptat spre salon. Câteva persoane, soldaţi şi lucrători la bucătărie, stăteau ciorchine la fereastră. Una dintre bucătărese, care nu mai părăsise Palatul de la declanşarea asediului, avea ochii roşii şi privea afară cu palma lipită de geam.

— Ce este? am întrebat. Ce se petrece?

Soldaţii nici nu şi-au desprins ochii de la fereastră. M-am dus în spatele lor, încercând să văd ce se întâmplă. Jos, în stradă, Jeepul reuşise să se strecoare prin mulţime. Soldaţii roiau în jurul lui când s-a deschis portiera din

spate. Nu mi-am dat seama cine a coborât, dar imediat după aceea mulţimea a început să se frământe, într-un cor de strigăte şi urale. Un grup de oameni s-a strâns la un loc şi brusc s-a împrăştiat precum potârnichile.

— Sunt liderii rebelilor, a spus unul dintre soldaţi, fără a se uita la mine. I-au prins.

Am simţit cum mă cuprinde panica şi inima îmi tremura în piept.

— Cine sunt? am întrebat. Unde i-au găsit?

Am întors capul şi m-am uitat la cei câţiva angajaţi. Bucătăreasa, o femeie bătrână cu părul împletit într-o coadă albă şi lungă, stătea cu bărbia în palme.

— Undeva, pe la Periferie, presupun, a spus ea, fără a mă observa.

Marcus, unul dintre cei ce serveau la masă, urmărea evenimentul cu buzele încleştate. Avea ochii injectaţi şi obrajii supţi.

— Bieţii nenorociţi, a rostit el.

— Nu e vorba de nişte oameni nevinovaţi, s-a burzuluit unul dintre soldaţi. Ai idee câţi şi-au pierdut viaţa în ultimele zile, încercând să apere Oraşul?

— Unde îi duc? am intervenit eu.

Câteva capete s-au întors spre mine, m-au examinat, dar nimeni nu a scos un cuvânt. Am ieşit pe hol, urmată de Charles. Am apăsat de mai multe ori butonul liftului, ascultându-l cum urcă până în vârful turnului. Nu am zis nimic până ce nu am văzut uşile închizându-se în spatele nostru.

— Pentru ce i-au adus în faţa Palatului? Ca să-i dea exemplu? Să arate tuturor ce păţesc cei care nu îl ascultă pe tata?

Îmi simţeam stomacul tot mai gol pe măsură ce ne apropiam de parter.

Charles şi-a dat părul de pe frunte.

— Nu ştiu, a spus el. Nu cred că am recurge la asemenea metode. Trebuie judecaţi. Sunt nevinovaţi până la proba contrarie, nu aşa era?

— *Aşa era,* bine zis, cândva. Nu cred că pe tata îl mai

interesează să le ofere un proces corect.

Ne uitam amândoi la cifrele care se aprindeau rând pe rând, marcându-ne coborârea. Când s-au deschis uşile în holul principal, se auzea o asemenea larmă, încât am avut senzaţia că mulţimea se află în interiorul Palatului. Pe strada din spatele fântânilor, oamenii zbierau din toţi rărunchii. Nu se înţelegea niciun cuvânt, se amestecau toate şi răsunau pe holul de marmură, năpustindu-se spre noi ca un tren. Hannah şi Lyle, doi angajaţi, fugiseră de la biroul de recepţie şi se postaseră în faţa uşii din sticlă. Erau albi ca varul.

— Parcă e iadul pe pământ, spunea femeia. Nu-mi vine să cred ce vor să facă. Nu e posibil.

Lyle, care se ocupa şi de maşinile care veneau şi plecau de la Palat, o prinsese de mijloc şi o ţinea bine ca să nu cadă. Am alergat spre ei şi am deschis uşile. Nu departe, imediat după fântâni, se zărea zona din spate a platformei. Avea în jur de un metru şi jumătate înălţime, cu partea inferioară astupată, ascunsă vederii. Din ea se înălţau doi stâlpi care formau un T masiv. Doi prizonieri stăteau de-o parte şi de alta a stâlpului central, cu mâinile legate la spate şi o funie în jurul gâtului.

Am rupt-o la fugă pe alee şi m-am cocoţat pe ghivecele din piatră care despărţeau Palatul de stradă. Era imposibil să o iau prin spatele platformei, căci acesta era blocat de un Jeep, iar soldaţii tolăniţi pe banchetă priveau nepăsători, ca şi când ar fi asistat la un spectacol stradal. Alţi doi îi ţineau pe prizonieri de mâini.

— Stai, Genevieve! m-a strigat Charles.

Dar eu ajunsesem deja pe trotuar, unde căsca gura un şir de oameni lipiţi de gardul metalic.

— Trădătorilor, zbiera un bărbat din faţa platformei.

Era de la Periferie. Îmi dădeam seama după jacheta ruptă şi coatele murdare de noroi. A dat capul pe spate şi a lansat un scuipat către picioarele prizonierilor.

Distingeam cu greu chipurile celor doi rebeli printre trunchiurile copacilor. Bărbatul era înalt şi atât de slab încât i se vedeau coastele prin cămaşa însângerată. Avea

pielea albă, dar nu l-am recunoscut imediat. Abia după ce am trecut de gard şi m-am amestecat în mulţime, i-am remarcat părul negru şi des ce i se lipise de frunte din cauza sângelui. Avea un ochi umflat, îi lipseau ochelarii, dar era, fără îndoială, Curtis. Îşi ţinea umerii drepţi şi bărbia ridicată, parcă sfidându-i pe cei ce urlau în faţa lui.

Jo stătea chiar lângă el, cu mâinile legate. Părul ei blond, altădată coafat rasta, fusese tuns scurt. Cămaşa îi era sfâşiată, expunându-i pieptul jupuit.

— Daţi-vă la o parte, am strigat, avansând prin mulţime. Faceţi-mi loc.

Nimeni nu mă recunoştea în hainele acelea banale şi cu părul despletit. Gloata a început să se îmbulzească şi am primit un cot în coaste. Am continuat să mă lupt. O namilă de bărbat s-a sprijinit pe mine, însă m-am lăsat pe spate şi am izbutit să mă strecor în faţa lui.

— Ce naiba v-a apucat pe toţi? am zbierat. De ce nu opreşte nimeni circul ăsta?

Am mai înaintat puţin, zbătându-mă să ajung în frunte, când mi-am intersectat privirea cu Jo. În clipa următoare, platforma s-a căscat sub picioarele lor. Am încremenit, cu ochii împăienjeniţi de lacrimi, în vreme unii dintre spectatori aclamau încântaţi. Alţii tăceau. Ea a căzut prima. Jumătate din corp i-a rămas deasupra platformei, cu gâtul îndoit într-un unghi oribil. Am privit cum Curtis s-a zvârcolit puţin, apoi a devenit inert, cu vârful picioarelor atârnându-i la doar câţiva centimetri de pământ.

13

Au mai adus un Jeep. Mulţimea s-a tras în lături pentru a-i face loc. Înăuntru erau înghesuiţi alţi trei prizonieri pe care nu îi cunoşteam. După câteva minute, soldaţii au dat jos trupurile lui Curtis şi Jo şi le-au aşezat într-o remorcă, iar o parte din oameni a început să plece. O femeie de lângă mine şi-a cuprins în palme obrajii îmbujoraţi.

— Ce se întâmplă cu noi? a şoptit ea către bărbatul care o însoţea, după care au dispărut în mulţime.

Totuşi, alţii au rămas pe loc, unii tăcuţi, în aşteptarea următoarelor execuţii. Am înaintat spre platformă până când m-am trezit în faţa gardului metalic. M-am prins zdravăn de el şi m-am urcat pe partea de jos a grilajului ca să pot sări peste el. L-am auzit pe Charles strigându-mă de undeva din spate, dar nu i-am dat atenţie. Am fugit către spatele platformei care era păzit de doi soldaţi. Aveau chipurile ascunse sub nişte eşarfe verzi şi numai ochii li se zăreau. Erau întorşi în direcţia Jeepului, aşa că m-am strecurat neobservată. Fără să stau pe gânduri, m-am năpustit asupra unuia dintre ei şi i-am smuls eşarfa de pe faţă.

— Sunteţi o adunătură de laşi, am urlat. Vreau să ştiu cine a făcut aşa ceva. Vreau să vă văd.

Băiatul, nu mai mare de şaptesprezece ani, s-a acoperit repede la loc, uitându-se la mulţimea stupefiată din spatele meu, întrebându-se cine l-a văzut.

Doi soldaţi au îndreptat armele spre mine, înainte ca Charles să escaladeze gardul şi să vină lângă noi.

— E Prinţesa, a strigat el. N-a fost intenţionat. E doar în stare de şoc.

— Ba a fost *intenţionat,* am ripostat eu. Nu puteţi face

una ca asta…

— Plecaţi de aici, s-a răstit unul dintre soldaţii mai mari, fără a coborî arma. Plecaţi imediat.

Charles m-a apucat de un braţ şi m-a tras spre Palat.

— Ai înnebunit de tot? a spus el, după ce ne-am îndepărtat. Ai noroc că nu te-au împuşcat. Ce naiba a fost în mintea ta?

M-a condus pe aleea lungă, cu degetele încleştate pe bicepsul meu. Nu mi-a dat drumul din strânsoare nici după ce am intrat pe uşile din sticlă şi am traversat holul, departe de mulţimea dezlănţuită.

— Trebuie să discuţi cu tatăl tău despre problema asta, mi-a spus el.

— Cine te crezi să-mi dai mie ordine?

Mi-am şters lacrimile de la ochi, căznindu-mă să nu mă gândesc la chipul tumefiat şi vânăt al lui Jo. Îi vedeam ochii deschişi, injectaţi de sânge. Cum de-i găsiseră? Iar, dacă Moss nu era printre ei, atunci pe unde umbla?

Charles a apăsat pe butonul liftului. Îi simţeam şovăiala în tremurul uşor al degetelor. Nu mă gândeam decât la cuţitul şi staţia ascunse în bibliotecă. Trebuie neapărat să plec azi, cu sau fără încuviinţarea lui Moss.

— Ah, Doamne, a exclamat Charles, odată închişi în cutia metalică a liftului. Îi cunoşteai, nu-i aşa?

S-a aplecat spre mine, vrând să îmi vadă chipul, dar eu amuţisem. Mi-l tot imaginam pe Curtis, în noaptea aceea, la motel, expresia relaxată de pe faţa lui, zâmbetul abia mijit în timp ce studia schiţele tunelurilor de evacuare. Nu-l văzusem niciodată atât de fericit.

— Nu pot vorbi despre asta, am răspuns în cele din urmă, examinându-mi reflexia în oglinjoara curbată din colţul de sus al liftului. Nu mai insista.

Mi-am îndesat mâinile în buzunare, pentru a le masca tremurul întrucâtva.

— Nu eşti singură, mi-a zis Charles. Te pot ajuta.

S-a aplecat pentru a-mi întâlni privirea. A întins braţul şi mi-am pus mâna în palma lui, căldura cuprinzându-mi încet degetele.

— Orice ai nevoie, Genevieve, spune-mi.

Voiam din tot sufletul să îl cred, să mă bizui pe el, ecoul acelui cuvânt îmi răsuna în urechi. *Genevieve.* Motivul pentru care eram singură, unul din multele pe care el nu le putea înţelege. Folosea uneori acel nume, împrumutând din formulările tatei, aceleaşi tentative formale şi pompoase de a se apropia de mine. Acum, că asediul de sfârşise, iar Oraşul era din nou sub conducerea tatei, nu mă putea ajuta. Nici măcar nu ştia cine sunt.

Preţ de o secundă, m-a bătut gândul să îi spun, să văd ce faţă face când va afla că încercasem să îl omor pe tata. Să îi spun că eu furasem schemele pe care le căutase într-o după-amiază şi le dădusem rebelilor. Că Reginald, şeful Departamentului de presă, îmi fusese unicul confident între zidurile Palatului, că ziarele ascundeau zilnic coduri, dintre care unul mi-l citise chiar el într-o dimineaţă fără să bănuiască ceva. Ce ar zice, ce ar face, dacă i-aş spune că voi pleca chiar azi, posibil, pentru totdeauna?

Când s-au deschis uşile, am ieşit pe hol şi mi-am tras mâna din a lui.

— Dacă vrei să mă ajuţi, i-am spus, lasă-mă în pace. Măcar în dimineaţa asta.

A rămas pe loc, blocând uşa liftului cu o mână şi urmărindu-mă cum mă îndepărtez.

*

Am intrat în apartament, am luat una din genţile din piele ale lui Charles şi am deşertat hârtiile dinăuntru în sertarul de jos al biroului. Am scos în grabă câteva pulovere şi şosete din comodă, optând pentru cele din lână pe care le purtam la mocasini. Am vârât staţia în geantă şi cuţitul la curea, ca să îmi fie la îndemână. Am luat legătura de scrisori din noptieră şi am cotrobăit pentru ultima oară prin sertare, în căutarea fotografiei mamei. Dispăruse în primele săptămâni după sosirea mea la Palat, dar continuasem să sper că o voi găsi, pitită pe sub hârtii ori căzută în spaţiul dintre sertare. Era prea târziu. Am intrat iute în baie şi m-am urcat pe marginea căzii. Tricoul lui

Caleb era la locul lui. Am aruncat totul în geantă şi am plecat.

În drum spre ieşire, am oprit puţin la bucătărie. Era goală. Angajaţii erau tot în salon. Etajerele erau doar pe jumătate pline, căci alimentele se împuţinaseră după atâtea zile în care nu se făcuseră livrări. Am scotocit prin toate dulapurile şi sertarele, am luat câteva pachete de smochine şi mere confiate, precum şi bucata de mistreţ afumat învelită într-o hârtie. De câteva săptămâni, nu mai consumasem astfel de carne, dar am luat-o oricum, ştiind că îmi va prinde bine pe drum. Am umplut trei sticle cu apă de la robinet şi le-am îndesat în geantă. În momentul în care am ieşit pe hol, am remarcat doi soldaţi postaţi în faţa liftului. Se uitau când la mine, când la geantă.

— Revin imediat, le-am zis, privindu-i drept în ochi, şi am apăsat pe buton. I-am promis lui Charles că îi las asta în birou. Mi-a cerut să-i aduc nişte hârtii din apartament.

Am făcut semn spre uşile liftului, aşteptându-mă să se dea la o parte şi să mă lase să trec. Cei doi, însă, nu schiţau nicio mişcare. Ba mai mult, cel mai vârstnic, cu un dinte ciobit, şi-a schimbat poziţia, blocându-mi accesul cu desăvârşire.

— Tatăl dumneavoastră a cerut să vă vorbească, m-a informat celălalt şi m-a apucat de mână.

Îl mai văzusem şi cu alte ocazii, postat la capătul holului. Părea veşnic nebărbierit, iar pielea albă îi contrasta izbitor cu părul negru abia mijit.

— Trebuie să cobor mai întâi, i-am spus, eliberându-mă din strânsoare. Vorbim după ce termin.

Dar celălalt m-a înşfăcat de braţ. I-am privit mâna înfiptă în carnea mea, aşteptând să îmi dea drumul, însă m-a tras după el, în direcţia apartamentului tatei.

— Nu suferă amânare, mi-a spus el, fără a se uita la mine.

Am simţit cuţitul vârât la curea, lipit de şold. Un soldat mă ţinea de mână, iar celălalt se poziţionase în partea stângă, zădărnicindu-mi orice tentativă de scăpare. M-au condus spre apartamentul tatei. Pe măsură ce ne apropiam

de uşă, distingeam glasul lui Charles, care vorbea cu precipitare.

— Nu pot afirma asta cu certitudine, a încheiat el, în momentul apariţiei noastre. Nu cred să fie adevărat.

Soldatul cu care dialoga s-a întors către mine. Era locotenentul. Tata era treaz şi parcă se mai întremase de la ultima noastră întrevedere. În cameră se mai afla un bărbat, cu spatele la mine şi mâinile imobilizate cu legături din plastic. După părul încărunţit şi inelul uzat din aur, l-am recunoscut a fi Moss.

— Genevieve, mi s-a adresat locotenentul, încercăm să punem lucrurile cap la cap. Tu ai turnat esenţa de leandru în medicamentele Regelui sau Reginald?

Moss s-a întors spre mine, privindu-mă cu ochii său negri. Expresia lui era impenetrabilă, nici teamă, nici tulburare, absolut nimic.

— Le-am explicat că nu ştiu despre ce vorbesc, a zis Charles.

Se uita la mine, cu ochii săi albaştrii uşor strânşi, de parcă nu m-ar fi recunoscut. M-am străduit să îmi recapăt calmul şi să afişez o expresie care să inspire încredere.

— De ce-ar face Reginald aşa ceva?

Tata a aruncat o ocheadă spre locotenent, după care a spus:

— E inutil să minţi. Unul dintre rebeli l-a trădat. Singura nelămurire este cum a ajuns otrava în pastilele mele, de vreme ce Moss nu a pus piciorul în apartamentul ăsta de câteva luni. Ziua în care ai intrat aici, când ai aflat că eşti însărcinată… Vreau să ştiu dacă tu ai făcut-o.

— De-abia mă ţineam pe picioare. În viaţa mea nu mă simţisem atât de rău.

La auzul acestor vorbe, tata a explodat. Am văzut cum i se umflau venele gâtului în timp ce vocifera.

— Încetează cu minciunile. M-am săturat. Dacă te crezi protejată pentru că eşti gravidă, te înşeli amarnic.

— Protejată de ce anume? am întrebat. De moarte? De soarta celorlalţi rebeli? Sau a tuturor celor care îndrăznesc să te contrazică?

Tata nu binevoia să se uite la mine. A făcut un semn din cap spre locotenent, apoi spre Moss. Locotenentul l-a apucat de braţ, obligându-l să se întoarcă. Soldaţii mi-au răsucit mâna stângă la spate.

— Nu e nevoie să recurgem la astfel de gesturi, a intervenit Charles, aşezându-se în cadrul uşii. Sunt sigur că e doar o neînţelegere. De ce s-ar amesteca Genevieve în aşa ceva? Unde îi duceţi?

Regele nu i-a răspuns. Şi-a întors faţa spre fereastră, îndreptându-şi atenţia către mulţimea adunată în stradă. Moss mi-a aruncat o privire fugară. Mă întrebam dacă presimţise vreodată, în decursul nenumăratelor întâlniri pe care le avusesem în salonul tăcut, că ne îndreptăm vertiginos spre un asemenea final. Era oare posibil să fi intuit că ne vom găsi amândoi în această situaţie, două destine atât de îngemănate?

Înainte să îmi imobilizeze şi cealaltă mână, am reuşit să scot cuţitul de la curea. Le-a luat câteva secunde până să se dumirească ce se întâmplă. Moss a reacţionat prompt. S-a lăsat cu toată greutatea pe locotenent, îmbrâncindu-l în şifonierul din spatele lui. Am auzit pocnetul înfundat al căzăturii, urmat de icnetul scurt al omului rămas fără suflu.

Moss s-a repezit spre mine, cu mâinile încă legate, şi l-a dezechilibrat pe unul dintre soldaţi. M-am tras înapoi şi l-am lovit pe celălalt cu cuţitul. Soldatul s-a îndoit de mijloc, ţinându-se de palma însângerată, în timp ce noi am fugit spre uşă.

Holul era liber. Imediat ce i-am tăiat legăturile lui Moss şi-a scuturat mâinile pentru a le dezmorţi. Am traversat holul, în direcţia scărilor ce se găseau după colţ.

— Sunt păzite de cel puţin doi soldaţi, am spus eu.

Am observat că ezită o clipă, după care am pornit spre lift. Uşa apartamentului s-a deschis brusc şi în prag a apărut locotenentul. Am zărit arma înaintea lui Moss. Fără a întoarce capul, Moss s-a năpustit spre butonul liftului. Glonţul l-a nimerit în spate, în punctul moale dintre omoplaţi. S-a clătinat pe picioare, apoi s-a încovoiat de

spate. S-a rezemat de un perete, căznindu-se să nu cadă.

În momentul în care uşile liftului s-au deschis, locotenentul a ridicat arma din nou. L-am apucat de braţ pe Moss şi l-am tras înăuntru, străduindu-mă să nu mă las doborâtă de greutatea lui. Când am ridicat ochii, l-am zărit pe Charles cu degetele înfipte în cămaşa locotenentului, luptându-se cu mâna în care ţinea pistolul. Al doilea glonţ a lovit zidul de lângă noi şi s-a înfipt în metal. Ultimul lucru pe care l-am văzut a fost chipul lui Charles, schimonosit de efort şi cu o expresie stranie, în timp ce se zbătea să ia arma locotenentului.

14

Nu îndrăzneam să îl răsucesc pe Moss, de teamă să nu îi agravez starea. Rana din spate aproape că nu sângera. Totuşi, buzele îi erau palide, iar pieptul i se umfla, ca şi când s-ar fi chinuit să tragă aer în plămâni. I-am desfăcut nasturii de la gulerul cămăşii şi i-am dezlegat cravata pentru a-i înlesni respiraţia. Gura i se tot deschidea şi închidea, din ce în ce mai încet, asemenea unui peşte pe uscat.

Totul mi se părea ireal, ca o scenă bizară la care asistam fără a face parte din ea. Am încercat să îi fac respiraţie gură la gură, aşa cum văzusem la Şcoală că li se făcea fetelor care aveau convulsii. În zadar. Glonţul pătrunsese chiar pe linia mediană şi nimerise vreun organ vital. Când am ajuns la parter, Moss era deja mort. Ştiam că trebuie să plec, dar nu îmi puteam desclești degetele de pe încheietura sa, de parcă strânsoarea mea l-ar fi putut readuce la viaţă. Îi simţeam palmele umezi şi reci. Am observat că ochii îi rămăseseră deschişi, iar membrele îi erau rigide şi neclintite. Când, în sfârşit, m-am îndurat să ies din lift, am aşteptat ca uşile să se închidă la loc, ascunzându-i trupul în spatele lor.

Am trecut pe lângă şirul de soldaţi de la intrare cu capul în pământ. Angajaţii erau tot la ferestre, urmărind execuţiile ultimilor prizonieri. Mi-am tras mânecile puloverului peste palme ca să acopăr petele de sânge. Aveam la dispoziţie doar câteva minute, înainte să se dea alarma generală, iar locotenentul să coboare din turn şi să pornească în urmărirea mea.

Am mers spre sud, am străbătut aleea lungă şi am ajuns în stradă. O întrebare nu-mi dădea pace. Ce s-ar fi

întâmplat dacă în loc să o luăm la stânga, am fi luat-o la dreapta, dacă eu aş fi ajuns prima la butonul liftului? Ce implicaţii va avea moartea lui Moss asupra Cărării? Ce se va…

— Eve, stai o clipă! am auzit o voce cunoscută. Te-am tot strigat. De ce nu te-ai întors?

Am tresărit când Clara m-a apucat de mână.

Avea chipul mânjit de lacrimi, iar vârful nasului îi era roşu.

— Pleci, nu-i aşa?

A aruncat o privire peste umărul meu, uitându-se la mulţimea ce începea să se împrăştie spre Periferie. Cerul era cenuşiu, străbătut de câte un trăsnet răzleţ.

— N-am încotro, i-am zis. Soldaţii sunt pe urmele mele.

Mi-am şters obrajii şi am remarcat pentru prima dată că plânsesem. I-am strâns mână, absorbindu-i căldura, i-am întors spatele şi mi-am continuat drumul spre sud.

M-am rătăcit prin valul de oameni. Am zărit fântânile arteziene de la Bellagio, două femei din faţa mea, care se ţineau de mână, un bărbat care strângea o şapcă la piept, în dreptul inimii.

Nici nu trecusem bine de Turnul Cosmopolitan, când Clara m-a prins din urmă, gâfâind de oboseală.

— Vin cu tine, m-a anunţat ea.

Am aruncat un ochi în spatele ei, dar nu am văzut niciun soldat. Bubuitul tunetelor se înteţise, iar din nori au început să cadă primii stropi de ploaie. Trecătorii îşi trăseseră hainele peste cap pentru a se adăposti. Mi-am ascuns faţa în păr pentru a mă feri de privirile unui soldat poziţionat în partea de est, în spatele baricadelor din metal.

— S-a terminat asediul, i-am spus. Eşti în siguranţă acum. Nu e nevoie să vii…

— Nu mai pot trăi aici, mi-a răspuns. E imposibil după tot ce s-a întâmplat.

A întors capul spre Palat, acolo unde platforma era încă vizibilă. Chiar atunci, soldaţii tăiau funiile altor doi rebeli executaţi.

— Nu poţi veni cu mine, i-am spus. Ştii bine ce-am făcut. Dacă ne găsesc împreună, te vor ucide şi pe tine.

Am iuţit pasul, am virat la dreapta şi am traversat strada principală într-un loc în care mulţimea se mai dispersase. Tunelul era la cel mult patru kilometri distanţă. Într-o oră aş fi ieşit din Oraş, chiar dacă aş fi luat-o pe la Periferie ca să ocolesc drumurile circulate.

— Ce altă variantă am? a spus Clara, fără a mă scăpa din ochi. Să rămân aici? Să aştept următorul atac? Să aştept să mă anunţe că te-au găsit? Nu poţi pleca de una singură, Eve.

Ultima parte părea să ascundă o întrebare de genul: „De ce te-aş lăsa să faci aşa ceva?”

Am luat-o de gât şi am strâns-o în braţe câteva clipe, după care i-am dat drumul.

— Tunelul e în sud, am rostit în şoaptă.

Am condus-o pe o alee dosnică, cu magazine vechi baricadate cu scânduri şi faţade mâzgălite cu graffiti. UN ORAŞ INDEPENDENT, stătea scris cu roşu pe unul din ele. Odată cu moartea lui Moss, nu aveam de unde să ştiu dacă tunelul va fi liber sau dacă ceilalţi rebeli îl vor folosi ca să fugă. Totuşi, ce altă opţiune aveam?

Am dus mâna la faţă şi am încercat să respir pe gură, pentru a mai atenua mirosurile care veneau dinspre stradă. Printre mormane de cenuşă şi moloz, se vedea un cadavru, cu spatele întors la noi, îmbrăcat cu un fulgarin din plastic care se încleiase pe piele.

Ne-am continuat drumul, urmărite de vuietul Jeepurilor care stârneau praful şi nisipul în trecere. Ploua cu găleata. Unii dintre locuitorii Periferiei se adăposteau pe sub pragurile uşilor ori sub streşinile înguste ale clădirilor. Câţiva îşi găsiseră refugiu într-o parcare, pitiţi în caroseriile goale ale maşinilor, aşteptând să se domolească furtuna.

Am strâns geanta pe lângă corp şi am mers mai departe, cu capul plecat în pământ. Abia când am întors privirea după un Jeep care gonea spre Periferie, am observat Spitalul la doar câteva sute de metri în faţă.

— Ce s-a-ntâmplat? a întrebat Clara.

A continuat să înainteze, lăsându-mă singură la marginea drumului. Îşi ţinea mâna pavăză la ochii pentru a se feri de ploaie.

Nu-mi puteam dezlipi ochii de la acea imagine. Odată cu terminarea asediului, fetele vor fi scoase din Oraş şi duse înapoi la Şcoli. Vor trece ani până vor fi eliberate, presupunând că acest lucru se va întâmpla vreodată. Câte dintre ele vor fi duse în acele clădiri? Era unica lor şansă să scape din Oraş. Nu puteam lua cu mine prea multe – în cazul fericit în care voi reuşi să mă strecor înăuntru – dar nu le puteam abandona fără să încerc *ceva.*

— Aşteaptă acolo, i-am strigat Clarei. Tunelul e la vreo două străzi distanţă. Într-un motel însemnat cu un opt.

Am aruncat geanta de pe umăr şi am arătat către storul unei băcănii părăsite. Clara a ţipat după mine, întrebându-mă ce anume să aştepte, dar eu am rupt-o la fugă spre clădire, iar glasul ei s-a stins sub răpăiala ploii. Intrarea principală era păzită de doi soldaţi. M-am furişat prin spate şi am zărit o bătrână în dreptul unei uşi laterale. Ne-am privit ochi în ochi. Femeia mi-a făcut semn din mână. Am mai înaintat câţiva metri şi i-am remarcat şuviţa roşie din păr. Era aceeaşi femeie despre care îmi pomenise Moss.

— S-a aflat despre tine, m-a informat ea, aplecându-se în faţă.

Nu mă privea, ci era atentă la ceea ce se petrecea în spatele meu. Tufele înalte nu ofereau mare adăpost de maşinile care ar fi trecut pe drum.

— S-a dat deja alarma, a continuat ea. Ai zece, poate cincisprezece minute înainte ca ei să ajungă aici. Au trimis Jeepurile care supravegheau nordul zidului. Trebuie să pleci numaidecât.

M-am aciuat lângă zidul clădirii, încercând să mă feresc puţin de ploaia care îmi biciuia pielea. În sfârşit, mi se curăţa sângele de pe degete, prelingându-se într-un firişor roz pe marginea palmei.

— Lasă-mă să intru, te rog, am spus. Nu durează mult.

— Sunt zeci de fete la etajul ăsta, poate şi mai multe. Ce-ai de gând să faci?

— Te rog, am repetat. Nu am timp de pierdut.

Nu mi-a răspuns. În schimb, a descuiat uşa şi, pentru prima oară, am observat că îi tremurau mâinile.

— Asta e tot ce pot face, mi-a zis ea. Îmi pare rău. N-am să spun nimănui, dar mai mult de atât nu te pot ajuta.

Am pus o piatră în uşă ca să nu se închidă. Înăuntru, pe coridorul lung domnea liniştea. Într-o cameră, câteva fete vorbeau despre explozia care se auzise afară, întrebându-se ce se întâmplase şi din ce motiv. Două persoane şedeau sub un calendar pe care scria *Ianuarie 2025* şi discutau, cu frunţile aproape lipite una de alta. Abia când Beatrice a întors capul, la auzul paşilor mei, am recunoscut-o.

— Ce cauţi aici? a spus ea, apropiindu-se de mine.

Sarah venea în urma ei, cu ochii umflaţi.

— E adevărat ce se vorbeşte? Vor duce fetele înapoi la Şcoli?

— Trebuie să adunăm cât mai multe fete, am zis aruncând o privire într-una din camere.

Câteva tinere şedeau turceşte şi citeau reviste.

— Există o cale de a ieşi din Oraş. Spuneţi-le să-şi ia haine groase şi toate proviziile de care dispun. Câte sunt pe holul ăsta?

— Nouă, a răspuns Sarah. Restul sunt dincolo.

A arătat către uşa închisă din spatele ei.

M-am strecurat în cea de-a doua cameră, fără să mai aştept răspunsul lui Beatrice. Patru fete se înghesuiseră într-un pat şi citeau o carte zdrenţuită intitulată *Harry Potter*. Au ridicat ochii când am intrat şi mi-au cercetat curioase hainele şi părul ud, care mi se lipea de faţă şi gât în şuviţe negre şi dese. Întâlnindu-le privirea, m-a cuprins brusc îndoiala. Nu ştiam ce să le spun şi cum să le conving să vină cu mine, să lase în urmă toate lucrurile care le erau cunoscute.

— Vreau să vă faceţi bagajele şi să mergeţi la ieşire, am zis. Aici nu mai sunteţi în siguranţă. Luaţi toate proviziile pe care le aveţi şi fiţi gata de plecare în două minute.

O fată blondă şi pistruiată s-a uitat la mine printre gene.

— Tu cine eşti? Paznicii ştiu că ai intrat aici?

— Nu, şi nici n-o să afle, am spus.

Am apucat unul dintre sertare, l-am deşertat pe pat şi i-am aruncat fetei o sacoşă din pânză care căzuse din el.

— Sunt Genevieve, fiica Regelui. Trebuie să părăsim Oraşul în această seară, cât încă mai avem o şansă.

Fata pistruiată şi-a apucat prietena de braţ, oprind-o.

— De ce să plecăm din Oraş? Au zis că ne vom întoarce la Şcoli în curând, fiindcă nu mai e niciun pericol.

— Trebuie să plecaţi pentru că totul e o minciună, am spus. Nu există şcoli de meserii. După absolvire, fetele din Şcoli – fete ca voi, ca prietenele mele – sunt inseminate şi stau ani întregi în clădirea aia pentru a naşte copii. Sunt ţinute împotriva voinţei lor. Regele încearcă să crească numărul populaţiei prin orice mijloc.

— Minţi, a spus o fată cu coadă lungă.

Celelalte fete, însă, păreau mai puţin convinse.

— Le-aţi revăzut vreodată pe fetele din generaţiile anterioare? S-a întors vreuna să vă povestească cu ce se ocupă în Oraş? am zis, apoi am făcut o scurtă pauză. Dacă nu mint? Ce se va întâmpla dacă veţi reveni la Şcoală şi veţi descoperi că am avut dreptate? Ce veţi face atunci?

O fată cu o codiţă neagră s-a ridicat de pe pat şi a început să scotocească într-o cutie pe care o ţinea sub pat.

— Haide, Bette, a rostit ea. Dacă spune adevărul? Ce motiv ar avea Prinţesa să ne mintă?

Nu aveam timp să duc muncă de lămurire cu ele. Am ieşit pe hol, în vreme ce unele dintre fete se apucaseră să îşi facă bagajul, şuşotind între ele. Patru dintre copilele din camera alăturată erau deja acolo, cu ghiozdanele de şcoală în mâini. Păreau indecise. Unele aveau lacrimi în ochi, altele râdeau, ca şi când am fi plecat într-o excursie. Beatrice o prinsese pe Sarah de mijloc şi stătea în dreptul uşii de la intrare, supraveghind coridorul din spatele meu.

— Traversaţi strada şi mergeţi la băcănia părăsită de pe celălalt trotuar, i-am spus. Clara vă aşteaptă acolo.

Beatrice a aruncat o privire afară, la strada îngustă din

faţă. Apa se strânsese în crăpăturile bordurilor, formând bălţi negre. Singurul sunet perceptibil era ploaia care lovea zidurile de piatră ale clădirii.

— Şi pe urmă, ce facem?

— Vin şi eu cu celelalte imediat ce sunt gata.

Am luat-o pe hol, în direcţia scărilor, iar Beatrice a plecat. M-am uitat la şirul lung de trepte. Fetele de la Şcoala mea erau probabil la etajele superioare, unde aşteptau să fie duse înapoi la clădirea de pe partea opusă a lacului. Trebuia să fac o încercare. Nu le eram datoare măcar cu atât?

— Repejor, le-am spus fetelor de pe hol.

Unele tocmai ieşeau din camere, cu pulovere groase trase în grabă peste bluze. Altele o urmau îndeaproape pe Beatrice. Când m-am reîntors spre trepte, am auzit tropăitul uniform al unor ghete care coborau scările. Două etaje mai sus, o femeie soldat s-a aplecat peste balustradă, m-a zărit şi a scos arma fără să stea pe gânduri.

— Plecaţi, le-am strigat fetelor, făcându-le semn să o urmeze pe Beatrice spre ieşirea laterală. Imediat!

Cinci dintre ele încremeniseră lângă uşă.

— Trebuie să aveţi încredere în nune, am ţipat, alergând în spatele lor.

Una după alta, fetele au ieşit în ploaie, cu genţile deasupra capetelor în timp ce alergau. Am luat-o după ele, îndemnându-le să se mişte mai repede, să traverseze odată aleea care ducea la magazinul părăsit, unde ne aşteptau Clara şi celelalte fete – siluete abia vizibile sub perdeaua de apă.

Am călcat în bălţile adânci, udându-mă din nou până la piele. Când am întors capul, am observat că femeia şi alţi doi bărbaţi porniseră pe urmele noastre. Imediat ce am ajuns la băcănie, am ţâşnit în fruntea grupului, ignorând zgomotul Jeepurilor care veneau spre noi, luminând întunericul cu farurile lor.

15

Ploaia cădea nemiloasă, biciuindu-mi mâinile, gâtul, faţa. Şuvoaie mari se revărsau peste Periferie, îşi săpau drum prin nisip şi transformau pământul într-o mâzgă groasă. Când am privit înapoi, am văzut-o pe Clara, desculţă, înaintând cu greu printr-o baltă care îi ajungea până la genunchi. În spatele ei, fetele, nouă la număr, cu hainele ude leoarcă, abia îşi târau picioarele.

— Haideţi, grăbiţi-vă, le-a strigat Beatrice, încercând să le impulsioneze.

Haina cenuşie, scurtă, îi atârna greoaie pe umeri, iar apa i se scurgea pe la tiv.

Sarah ţipa la o puştoaică din spatele grupului care se oprise în loc. Am observat că era vorba de Bette, fata cu pistrui.

— Nu ne putem întoarce la Şcoală, îi repeta Sarah, trăgând-o spre perete. Aşa mi-a zis şi Beatrice. Nu suntem în siguranţă. Trebuie să le crezi.

Jeepurile se opriseră în stradă. Soldaţii au coborât fără grabă, convinşi că au suficient timp, că nu aveam unde fugi, căci zidul era la nici şase sute de metri distanţă. Am grăbit pasul, cu şirul de fete în spatele meu, şi am intrat pe ultima stradă de unde se zărea motelul. Piscina acestuia era plină cu apă mâloasă, tulburată de ploaia torenţială.

— Nu avem cum să ajungem, mi-a zis Clara care alerga pe lângă mine, picioarele-i goale afundându-se în nisip. Ei sunt prea mulţi şi noi suntem prea multe.

Şi-a îndepărtat părul ud de pe faţă.

— Mişcaţi-vă mai repede, am spus în timp ce mă chinuiam să desfac lanţul de la poartă.

Unele îşi ţineau bagajele pe creştet, iar pantofii, cu

şireturile legate, le atârnau pe umeri. Au pornit spre motel, uitându-se când la mine, când la soldaţi.

— Mergeţi în camera unsprezece, i-am zis.

M-am strecurat pe poartă, cu ochii la soldaţii care alergau în urma noastră. Erau vreo zece, poate chiar mai mulţi. Nu aveam la dispoziţie decât câteva minute.

Am intrat în cameră în spatele ultimei fete şi am ocolit cu grijă un cuier cu haine învelit cu o folie din plastic. Încăperea mirosea a mucegai, iar mocheta se dezlipise din plintă. Cutii doldora de haine acopereau un scrin mare aşezat lângă perete, iar cămăşile atârnau peste margini, ordonate după culori. Zăvorul era mai degrabă ornamental, dar am tras lanţul pentru orice eventualitate.

— Nu-i aici, a zbierat Clara, deschizând dulapul din fundul camerei.

Glasul ei le-a speriat pe fete. S-au aliniat lângă perete, cu ochii ţintă la mine.

— Nu e camera bună.

O saltea fusese proptită în dreptul ferestrei, astupând-o pe jumătate. Am tras puţin draperia şi am văzut că soldaţii pătrunseseră pe poarta motelului şi se pregăteau să controleze camerele. Fără să stau pe gânduri, am tras scrinul în faţa uşii.

Am rămas acolo cuminţi, ude până la piele, înconjurate de urme de paşi noroioşi, despre care n-aş fi putut spune dacă ne aparţineau sau nu. O altă saltea era aşezată înclinat pe podea, cu un vârf îndoit de perete. Am verificat baia, şifonierele, spaţiul dintre măsuţele de toaletă. Mă întrebam dacă nu cumva interpretasem harta greşit sau dacă acela nu era motelul despre care îmi pomenise Moss.

— Se apropie, a anunţat Beatrice, cu voce tremurândă.

A dat drumul draperiei şi s-a apucat să tragă de saltea, căznindu-se să acopere cât mai mult din fereastră. M-am uitat la salteaua de pe jos. Bette stătea în mijlocul ei şi picioarele i se cufundau în puf. Am văzut cum căptuşeala groasă cedează sub greutatea fetei în momentul în care ea s-a mutat de pe un picior pe altul.

— Ajutaţi-mă s-o mişc, le-am spus. Hai, repede. Şi puneţi

măsuţa de toaletă în faţa uşii.

Le-am făcut semn fetelor de lângă mine, care au apucat-o de colţurile prăfuite şi au târât-o spre centrul camerei. În podea s-a ivit o gaură, cu un diametru de un metru, iar covorul fusese decupat după marginile ei. Clara şi-a cuprins în palme obrajii fierbinţi, însă bucuria descoperirii s-a stins repede, căci unul dintre soldaţi a bătut la uşă.

— Plecaţi, le-am zis, făcând semn din cap spre gaură. Ne vedem în partea cealaltă.

Camera era cufundată în beznă. Liniştea nu era curmată decât de ropotul ploii. Vedeam umbrele soldaţilor mişcându-se în dreptul fâşiei de fereastră descoperită. Clara a tras aer în piept şi a coborât în tunel.

— E apă aici, a spus ea, agăţându-se cu degetele de marginea găurii. Îmi vine până la genunchi.

Am închis ochii, oferindu-mi un răgaz de gândire, dar soldatul a mai izbit o dată în uşă. Moss nu îmi spusese niciodată lungimea tunelului, dar am presupus că este identică cu a celui din hangarul de avioane – nu mai mare de un kilometru şi jumătate. După epidemie, multe dintre canalele de evacuare a apei fuseseră astupate cu beton, întrucât erau considerate un risc la adresa securităţii Oraşului. Rebelii urmaseră rutele deja existente şi le extinseseră acolo unde era cazul, însă cele mai multe erau mai înguste decât iniţial – pe alocuri, cu o lăţime de un metru şi jumătate, iar tavanele erau extrem de joase. Era imposibil de spus cât de repede se pot umple, dar pericolul era mai mare dacă stăteam în cameră şi aşteptam să dea năvală soldaţii.

— Grăbiţi-vă, am zis, ajutând-o pe următoarea fată să coboare. Nu vă opriţi până nu ajungeţi în partea cealaltă.

— Nu ştiu să înot, a spus fata, odată coborâtă în apa murdară, şi şi-a ridicat puloverul lung deasupra genunchilor.

— Nici nu-i nevoie. Doar mişcaţi-vă repede.

Am aruncat un ochi în tunel, privind-o pe Clara o ultimă dată înainte să fie înghiţită de întuneric.

Una după alta, fetele au coborât sub pământ. Afară,

soldaţii trăgeau de clanţă, chinuindu-se să o slăbească. Sarah mutase cea de-a doua saltea în faţa uşii şi o fixase în spatele scrinului din lemn, în aşa fel încât să fie paralelă cu peretele.

Urmărind-o cum se luptă cu măsuţa de toaletă, parcă mi-o imaginam pe Beatrice în tinereţe. Statura măruntă, dar voinică, părul gălbui, cârlionţat la ceafă.

— Ar **fi** bine să plecaţi, a spus ea, când am rămas doar noi trei în cameră. Vin şi eu după voi.

— Nici nu mă gândesc, a replicat Beatrice, apucând-o de braţ şi trăgând-o spre mine.

În momentul acela, încuietoarea a cedat. Uşa s-a lovit de saltea. Soldatul a pătruns în cameră, strecurându-se pe lângă maldărul de mobilă. Câteva secunde mai târziu, am auzit un pocnet şi fereastra s-a făcut zob. M-am aplecat peste marginea tunelului şi am zărit-o pe ultima fată dispărând în beznă. Am ajutat-o pe Beatrice să coboare în balta de dedesubt. Fusta i s-a înfoiat brusc, stofa cenuşie plutind pe suprafaţa lucioasă. Nivelul apei crescuse cu trei, patru centimetri.

Sarah şi-a urmat mama şi i-am auzit icnetul scurt la atingerea apei reci.

— Mergeţi înainte, le-am strigat în timp ce coboram.

Apa îmi ajungea până la şold. Când am întins braţele în lateral, am atins pereţii tunelului, zgrunţuroşi şi denivelaţi acolo unde săpaseră rebelii. Pantalonii mi se lipeau de pulpe, iar poalele bluzei atârnau greu din cauza apei. Ghetele mi s-au umplut de apă, ţintuindu-mă de podea. Nu distingeam mai nimic în faţa lui Sarah, dar auzeam clipocitul apei care se izbea de pereţi la trecerea fetelor. Undeva, în faţă, plângea una din fete.

— Mi s-a-nţepenit pantoful, ţipa ea.

Toată lumea s-a oprit. O auzeam cum gâfâie în timp ce mi-am desfăcut fermoarul ghetelor şi le-am luat în braţe. Au răsunat câteva şuşoteli, încurajări stinse, apoi ne-am pus în mişcare.

M-am uitat în spate, la firicelul de lumină care se strecura din camera de motel. Câteva umbre s-au oglindit

în apă.

— E un alt pasaj, s-a auzit strigătul unui soldat.

Cineva a sărit în apa care îi venea până sub şold. A rămas pe loc, mijind ochii prin beznă, încercând să îşi dea seama cât de departe eram.

— Repede, am rostit în şoaptă.

Erau la mai puţin de zece metri în spatele nostru. Înaintam cu greutate şi simţeam cum îmi ard picioarele din cauza efortului depus. Fiecare pas era o luptă împotriva curentului.

Am mers mai departe. Grupul din faţă se oprea din când în când. Rămasă în spate, ascultam foşnetul apei la fiecare opinteală a lui Sarah. La câteva secunde, Beatrice o striga, vrând să fie sigură că e tot acolo. Respiram prelung şi lent, dar nimic nu m-a ajutat să scap de senzaţia de înfrigurare şi spaimă în clipa în care apa mi-a ajuns până la coaste.

Soldatul nu se ţinea după noi. Din câte îmi dădeam seama, stătuse o vreme la gura tunelului, după care urcase la loc în cameră. *Mergi mai departe,* îmi tot spuneam, sleită de puteri şi cu picioarele amorţite de frig. *Nu te opri.* Dar nivelul apei creştea cu repeziciune, ajungându-ne până la piept, iar câteva fete se chinuiau să stea la suprafaţă.

— Se vede capătul, a răsunat glasul Clarei. Mai avem puţin.

Tunelul devenise mai lat, atingând pe alocuri aproape doi metri. Peretele aspru îmi zgâria pielea. M-am proptit cu palma în el, încercând să mă echilibrez.

Nu ştiam unde se află Clara, doar că era la câţiva metri distanţă, după un cot al tunelului. Când apa a crescut până la umeri, abia mai reuşeam să îmi ţin bagajul şi ghetele. Din pricina hainelor îmbibate cu apă, mai mult mă târâm.

— Trebuie să înotăm, am spus, căznindu-mă să-mi ţin bărbia deasupra apei.

Îmi dădeam seama că Sarah rămăsese în urma mea. Îi auzeam picioarele cum se zvârcolesc pe sub apă. Am întins mâna şi am tras-o în faţă, către capătul tunelului.

— Trage aer în piept cât poţi de mult, i-am spus. O să intrăm cu capul la fund. Foloseşte-ţi mâinile aşa cum îţi

arăt eu.

Am apucat-o de încheietură şi i-am arăt mişcările de bază, aşa cum mă învăţase şi pe mine Caleb cu câteva luni în urmă. În faţă, lumina pătrundea printr-o deschizătură de deasupra. Am apucat să o zăresc pe Beatrice împinsă înainte de un val neaşteptat. A ajuns la marginea tunelului şi am văzut două picioare dispărând deasupra ei, în momentul în care încă o fată a fost ridicată la suprafaţă.

Am inspirat adânc, am aşteptat ca Sarah să facă acelaşi lucru şi ne-am scufundat. Degetele fetei erau încleştate de mâna mea. Loveam din picioare cu disperare, trăgând-o după mine, înotând către capăt. M-am izbit cu umărul de zidul tunelului şi m-am julit. Vâltoarea apei mă împresura.

Am deschis ochii şi am văzut apa tulbure. Câteva bule s-au înălţat în faţa mea. O lumină difuză se răspândea în cerc deasupra noastră, la doar câţiva metri distanţă, indicând capătul tunelului. Când am ajuns în acel punct, m-am ridicat în picioare, însă apa îmi trecea de cap, iar camera era undeva deasupra mea. M-am opintit şi am ridicat-o pe Sarah în braţe. De dincolo de apă, răsunau glasuri înăbuşite, asemenea unui cântec îndepărtat.

Mi-am luat elan şi am ieşit la suprafaţă. Am luat o gură de aer şi le-am zărit pe fete ghemuite într-un soi de debara. Am azvârlit ghetele pe podea şi m-am agăţat de marginile aspre ale găurii. Clara m-a prins de braţe şi m-a tras pe pardoseala de ciment. Un grilaj metalic era tras pe jumătate peste uşa de la intrare, ţinând ploaia la distanţă. Un rucsac zăcea singur într-un colţ, ticsit cu provizii. Câteva foi de carton pluteau în o jumătate de metru de apă.

— Şi-acum, ce facem? a întrebat fata cu codiţe negre.

Îşi ţinea mâinile încrucişate la piept, încercând să se încălzească. Buzele îi erau de un vineţiu straniu.

M-am uitat prin grilaj, cercetând zona din vecinătatea zidului. Oraşul părea la cam opt sute de metri depărtare. Desluşeam vag vârfurile clădirilor înălţându-se în spatele zidului, smălţuite cu luminiţe colorate.

— Nu putem rămâne aici, am spus. În curând, vor căuta

şi în afara zidului.

— Vreau înapoi, s-a plâns fata pistruiată. De ce a trebuit să plecăm?

— În Oraş sunteţi în pericol, i-a răspuns Beatrice, storcând apa din puloverul lui Sarah. Vă explicăm mai multe când vom fi în siguranţă.

M-am încălţat cu ghetele ude şi am tras fermoarul.

— Trebuie să plecăm imediat, am spus.

Am pornit-o pe stradă, în direcţia opusă Oraşului, prin ploaia nemiloasă. De acolo, se observau locurile în care explodaseră bombele, pietrele negre şi carbonizate. Clara le-a îndemnat pe fete să mă urmeze şi au ieşit toate în frigul tăios de afară.

Am trecut pe lângă şiruri întregi de containere, majoritatea cu obloanele metalice închise pentru a nu pătrunde ploaia. Într-unul se vedeau câteva jucării din plastic împrăștiate pe jos. O păpuşă plutea într-o baltă mică formată lângă bordură. Mă întrebam cât de afectat era Oraşul de inundaţii. Rareori ploua, iar cum majoritatea tunelurilor fuseseră astupate, cine ştie câte zile vor trece până se vor retrage apele.

Am traversat o parcare şi am luat-o în susul unui deluşor, strada urcând lin spre un pâlc de magazine părăsite. Când am ajuns pe la jumătatea drumului, m-am uitat în spate, către poarta de sud. Departe, în vale, două Jeepuri au trecut pe lângă zid şi au dat colţul, împroşcând noroi de sub roţi.

Pe măsură ce înaintam, ploaia se revărsa peste deal, acoperind pavajul cu un strat subţire de apă. Am întors capul şi am văzut cum unul din Jeepuri se afundă în noroiul moale. Soldaţii au coborât din maşină şi au pornit pe jos, numai că mergeau în direcţia greşită. Am continuat drumul, cu sufletul tot mai uşurat. Evadasem din Oraş. Scăpasem de ei.

16

— Cât trebuie să mai aşteptăm aici? a întrebat Sarah.

Stătea lângă fereastră, aproape contopindu-se cu cerul de afară. Luna era acoperită de nori, iar ploaia continua să cadă, ciocănind în pervaz.

— Doar astă-seară, am spus. Mâine plecăm.

După vreo două ore de mers, poposiserăm într-o aşezare de la poalele muntelui şi ne adăpostiserăm la etajele superioare ale unei case părăsite. Am traversat podeaua din lemn şi am dat de Clara exact în clipa în care urca scările. Era urmată de două fete, Bette şi Helen, care duceau în braţe câteva prosoape.

— N-aţi mai găsit şi altele? am întrebat-o, arătând spre grămăjoara de pături de pe jos.

Nu erau suficiente nici pentru trei persoane, darămite pentru douăsprezece.

— Am verificat aproape totul, a răspuns Clara.

S-a uitat la cârpele deşirate şi pătate pe care le ţinea în braţe.

— Ştiu că astea nu-s cine ştie ce, dar…

Bette, o fată înaltă, cu ochi mari, cenuşii, adânci şi plină de pistrui, şi-a azvârlit prosopul pe jos.

— Sunt dezgustătoare, a bombănit ea. Şi n-am găsit decât o conservă, una singură. Nu e îndeajuns pentru toată lumea.

— Mai căutăm şi mâine, am spus. Iar, dacă nu vom avea încotro, ne vom apuca să vânăm. Spre norocul nostru, avem apă. Asta e cel mai important.

Sarah a ridicat ochii spre bidoanele de plastic, aşezate pe marginea acoperişului, aşteptând să se umple. Nu i se uscase părul şi stătea desculţă lângă un morman de vase

din plastic.

— Stai, i-a strigat Beatrice, văzând-o că vâră mâna prin fereastra spartă, cu grijă să nu se taie în cioburile rămase. Lasă-mă pe mine.

— Pot şi eu, a replicat Sarah, ridicând mâna. Vezi?

A apucat unul dintre bidoane, pe care erau imprimate nişte cuvinte şterse, mânuindu-l cu atenţie ca să nu verse prea multă apă. L-a introdus în cameră peste pervazul ferestrei, după care l-a înlocuit cu o cutie goală din carton.

Beatrice s-a rezemat cu spatele de perete şi privirile ni s-au intersectat preţ de o secundă. Se observa uşor asemănarea dintre mamă şi fiică. Amândouă aveau faţa în formă de inimă şi o gropiţă în mijlocul bărbiei. Sarah era mai scundă şi mai robustă decât majoritatea fetelor şi, deocamdată, singura care nu se plânsese nici de ploaie, nici de fuga din Oraş, nici de casa abandonată.

Străbătuserăm în jur de unsprezece kilometri, poate chiar mai puţin. Fetele obosiseră rapid, ploaia ne izbea din lateral, iar vântul bătea din faţă. Eram conştientă că nu vom reuşi să ajungem prea departe, dar aceşti kilometri de la marginea Oraşului erau cei mai primejdioşi. În momentul în care potopul va înceta, soldaţii vor reporni pe urmele noastre şi ne vor căuta şi în gaură de şarpe. Pentru moment, nu ne rămânea decât să ne odihnim, iar a doua zi, dis-de-dimineaţă, să o luăm pe un drum lăturalnic şi să ieşim din zona rezidenţială.

Al doilea etaj al casei era întunecos, căci lumina difuză nu pătrundea decât prin ferestrele sparte. Într-un colţ al podelei, parchetul se scorojise din pricina umezelii. Câteva fete şedeau pe o saltea învelită în sigurul cearşaf pe care îl găsiserăm.

— Nu pricep, a spus Helen, fata cu codiţe brunete, fără a se adresa cuiva anume.

Descoperise un teanc de tricouri, într-un dulap din pivniţă, iar fetele care le îmbrăcaseră păreau să poarte uniforme, cu excepţia celor trei care găsiseră nişte pulovere într-un sertar. Camera era plină cu haine ude – bluzele şi şosetele atârnau pe spetezele scaunelor, iar

ghete înnoroiate erau împrăştiate pe jos.

— E peste puterile noastre de înţelegere, a răspuns Beatrice, storcându-şi părul. Numai Dumnezeu ştie cât am încercat să mă dumiresc.

Am luat una din păturile de pe jos, am desfăcut-o fluturând-o spre fereastră şi le-am întins-o lui Bette şi Lena, care stăteau lângă mine.

— Am văzut cu ochii mei ce se întâmplă în instituţia aia. Am petrecut doisprezece ani în Şcoala mea, am spus. După ce am plecat de acolo, ori de câte ori mă năpădea teama, îndoiala ori neliniştea, îmi aminteam un lucru: profesoarele ne-au minţit. Nu eram libere, ci vieţile noastre erau controlate de ele.

Lena şi-a scos ochelarii negri şi a şters lentilele zgâriate pe tricou.

— Dar doamna profesoară Henrietta zicea că…

— Ştiu ce ziceau.

Mi-am trecut mâna prin păr, îndepărtând câteva şuviţe ude care îmi cădeau pe faţă. Fetele nu aveau mai mult de paisprezece ani, dar fuseseră deja supuse câtorva proceduri premergătoare absolvirii.

— Mai ţineţi minte vitaminele pe care vi le-au dat? Că vă măsurau înălţimea şi greutatea lună de lună? Că fetele mai mari mergeau la medic mult mai des? Aţi cunoscut vreo fată căreia i se administrau injecţii?

Helen s-a schimbat la faţă, semn că nu era tocmai neştiutoare. Îmi aminteam ce simţisem în ziua în care Arden îmi dezvăluise adevărul. Refuzasem să îi dau crezare şi nu mă convinsesem pe deplin nici măcar după ce le văzusem pe absolvente. Dacă tot ce se întâmpla în interiorul Şcolii era o păcăleală, cum să mai ştiu cine sunt, din moment ce îmi construisem întreaga identitate în jurul acelor minciuni? Cum să merg mai departe?

— Eu am cunoscut, a zis Helen, evitând să se uite la celelalte fete.

— Crezi probabil că ai să mori aici, că nu ai cum să supravieţuieşti în sălbăticie, am reluat eu. Dar nici asta nu e adevărat.

M-am uitat la un grup de fete ghemuite într-un pat. Odată adăpostite de ploaie, unele nu mă mai priveau cu aceeaşi antipatie. Ştiam că rangul de Prinţesă avea o oarecare greutate în ochii lor. Îmi auziseră vocea de mai multe ori în transmisiunile radio. Stătuseră într-un salon asemănător cu al meu şi ascultaseră parada organizată în onoarea mea, ascultaseră poveşti despre fata care ajunsese de la Şcoală la Palat, ca şi când ar fi putut avea şi ele aceeaşi şansă. Câte dintre ele nu îşi imaginaseră oare cine le sunt părinţii, sperând că aceştia supravieţuiseră epidemiei şi locuiau acum în Oraş?

— Nu trebuia să venim aici, a spus Bette. Era mai bine să fi rămas cu celelalte fete. Aşa n-o să le mai vedem niciodată.

Sarah a întors capul de la fereastră, în timp ce se chinuia să introducă un nou bidon cu apă de ploaie.

— Nu mai e cale de întoarcere, a răspuns ea.

Beatrice s-a apropiat de ea pentru a-i da o mână de ajutor, dar fata i-a întors spatele şi a aşezat bidonul lângă perete.

Bette şi-a strâns puloverul pe lângă corp.

— Dar de ce-ar face lucrurile de care spui tu? Poate că e valabil doar pentru Şcoala ta, nu pentru toate? Cum poţi şti cu certitudine?

Clara s-a aşezat în fotoliul din colţ.

— Ea ştie mai bine ca oricine, doar a trăit la Palat. Regele a spus-o cu gura lui.

Bette a clătinat din cap a neîncredere. I-a şoptit ceva fetei de lângă ea, dar nu am reuşit să disting ce anume.

— Sper că vei ajunge să ai încredere în mine, am spus. Dacă v-aţi întoarce la Şcoli, n-aţi mai ieşi de acolo.

— Ce se va întâmpla de-acum încolo? a întrebat Bette. Doar n-o să rămânem aici la nesfârşit.

— Mergem la Califia, am răspuns şi m-am aşezat pe marginea saltelei, cu ochii la fete.

Mi-am frecat mâinile una de alta, încercând să le încălzesc.

— Există o aşezare în nord, unde au şi hrană, şi apă, şi

provizii, am continuat eu. Puteţi sta acolo oricât doriţi, aşa cum au făcut şi alte fete fugite de la Şcoli.

Lena şi-a ridicat genunchii la piept.

— Sunt şi bărbaţi acolo? s-a interesat ea.

— Sunt numai femei, am spus.

Bette continua să legene din cap.

— Ce importanţă are că sunt numai femei? a zis ea, uitându-se la celelalte. Întrebarea este cum ajungem noi acolo?

— Pe jos, i-am spus. Iar dacă vom găsi vreun mijloc de transport mai rapid, cu atât mai bine. Totuşi, s-ar putea să dureze o lună. Vom vâna, ne vom odihni, vom aduna provizii prin orice mijloace, dar vom ajunge la destinaţie. Eu am mai făcut-o şi cu altă ocazie.

Simţeam privirea scrutătoare a Clarei aţintită asupra mea. Nu m-am întors spre ea. Ştiam ce îi trece prin minte: că străbătusem o bucată de drum spre Califia, până la Sierra Nevada, iar de acolo până la ocean, dar într-un Jeep militar. Poate că era o prostie, o nebunie din partea mea să îmi închipui că putem parcurge o asemenea distanţă pe jos, dar acum că ne aflam dincolo de zidurile Oraşului, nu ne puteam ascunde la infinit. Fetele, Clara şi Beatrice cel puţin, aveau nevoie să se stabilească undeva. Era posibil ca tata să mai rămână ani buni la conducere şi să îşi extindă controlul şi asupra unor zone sălbatice.

— Cum vom supravieţui timp de o lună? a întrebat Helen. Sunt tot soiul de bande de răufăcători pe aici care au ucis fete şi mai mici decât noi. O orfană de doisprezece ani a fost răpită la un kilometru de Şcoală, imediat ce a încercat să traverseze zidul.

Sarah a mai pus un bidon pe jos, străduindu-se să îl astupe cât mai bine cu un dop spart din plastic.

— Dar poate şi asta era o minciună. Aşa ne-a zis doamna profesoară Rose, dar ea zicea o grămadă de lucruri.

— Nu e prea târziu să ne întoarcem, a intervenit Bette. Găsim un soldat şi-i spunem…

— Nu plecaţi nicăieri, am întrerupt-o. Mergeţi cu noi la Califia. Poate că acum nu înţelegeţi, dar într-o bună zi o

veţi face. În momentul acesta, nu mai există cale de întoarcere.

Bette clătina din cap.

— Nici măcar nu te cunoaştem, a spus ea şi s-a întors către alte câteva fete. Ce crezi că se va întâmpla cu noi în această călătorie? Nu vom ajunge la destinaţie. Orice mi-ai spune, eu ştiu sigur că am fi fost mai în siguranţă la Şcoală.

— N-aţi fost niciodată în siguranţă acolo, a intervenit Clara.

A mai luat câteva pături şi le-a întins fetelor, în speranţa că discuţia se va încheia. Totuşi, din câte observam eu, Bette nu avea de gând să abandoneze subiectul. I-a şoptit ceva unei fete mărunţele ghemuite lângă ea. Am realizat atunci cât de dificile vor fi săptămânile următoare şi cât de greu îmi va fi să le feresc de pericole.

Pe fereastra din faţă se zărea cerul plumburiu şi luna acoperită de nori. Ploaia cădea fără încetare, abătându-se pieziş asupra faţadei casei. Sub pervaz se formaseră băltoace. Beatrice s-a întins pe podea, alături de Sarah. Am îndreptat ochii spre un punct minuscul la orizont, două luminiţe abia vizibile. Venea un Jeep spre noi, pe autostrada distrusă, primul Jeep pe care îl vedeam în orele ce se scurseseră de la plecarea noastră.

— Ce e? a întrebat Clara, aruncând o privire spre şosea. Ce se întâmplă?

Bette s-a întors şi a observat maşina în acelaşi timp. Jeepul se apropia cu viteză, făcând slalom pe caldarâmul denivelat. În spate, era aprins un proiector pe care cineva l-a rotit şi l-a îndreptat spre casă, iar maşina a încetinit. Am făcut un pas către Bette, vrând să mă interpun între ea şi fereastră, însă fata a fost mai rapidă. Se căţărase deja pe pervaz şi flutura frenetic din mâini.

— Suntem aici, ţipa ea. Aici sus!

I-am astupat gura cu palma şi am tras-o de la geam.

— Să nu scoateţi un sunet, le-am zis celorlalte. Treceţi de-o parte şi de alta a ferestrei. Haideţi odată.

Bette s-a zbătut câteva clipe, dar am strâns-o şi mai

zdravăn în braţe, fără a-mi lua palma de la gura ei. Clara le-a dirijat pe fete către peretele din faţă. A aruncat un ochi în stradă, pândind Jeepul care se apropia.

— A încetinit, a anunţat ea.

A lăsat capul jos, a strâns din ochi şi s-a lipit cu spatele de perete.

Cerul începea să se lumineze pe măsură ce zorii se iveau peste casele din spate. Auzeam respiraţia înăbuşită a fetelor, iar Bette mormăia ceva în palma mea. O secundă mai târziu, interiorul întunecat al casei s-a luminat brusc. Pentru prima dată, vedeam fiecare crăpătură din tapet, tavanul care se umflase pe alocuri, mizeria de pe podeaua acoperită cu noroi şi nisip. Pantofii scâlciaţi erau aruncaţi pe sub pat. Stăteam acolo, încremenite, mute, cu ochii mijiţi în lumina orbitoare, aşteptând-o să treacă.

Jeepul şi-a continuat drumul. Clara şi-a lipit obrazul de perete şi a cercetat strada.

— Au plecat, a spus ea. Abia se mai zăresc farurile din spate.

S-a uitat la Bette care stătea ţeapănă în braţele mele. Atunci mi-am dat seama cât de tare o strângeam.

Am eliberat-o din strânsoare, dar am continuat să o ţin de un braţ, în ciuda împotrivirii ei.

— Dacă vrei să pleci, n-ai decât, i-am zis arătând către uşa care atârna în balamalele rupte. Dar nu vine nimeni cu tine.

I-am dat drumul. Fata s-a aşezat pe podea. În lumina difuză care pătrundea pe fereastră, am remarcat cât este de mică. Tricoul pe care îl purta era cu trei numere mai mare, iar din mâneci îi ieşeau braţele subţiri şi osoase. Nu s-a clintit din loc. Nici măcar nu mi-a dat de înţeles că ar fi auzit ce i-am spus. Se juca cu buza de sus, într-o tăcere deplină.

— N-a vrut să facă rău nimănui, a rostit Helen, într-un final.

A coborât din pat şi i-a dat lui Bette prosopul ei.

Dacă circumstanţele ar fi fost altele, m-aş fi dus la ea şi aş fi încercat să o consolez. În momentul de faţă, însă, nu

îmi trezea niciun sentiment, chiar dacă o vedeam că plânge. Dacă ar fi auzit-o soldaţii, dacă ne-ar fi descoperit, aş fi fost dusă în Oraş, unde, alături de Clara şi Beatrice, aş fi fost condamnată la spânzurătoare pentru trădare.

M-am aşezat pe scaunul din colţ, încercând să mă liniştesc puţin, între pernele subţiri. Clara mi-a venit în ajutor şi a aranjat paturile fetelor, astfel încât fiecare să aibă un loc de odihnă.

— Toate suntem obosite, au fost singurele cuvinte pe care am reuşit să le rostesc.

S-a lăsat tăcerea în cameră. Helen i-a şoptit ceva lui Bette ca să o aline, după care au adormit. Celelalte fete se culcaseră, răpuse de oboseală. Am aşteptat până mi s-a calmat respiraţia, iar sunetul Jeepului a dispărut în susul drumului.

Deşi nu se întâmplase nimic în seara aceea, aveam senzaţia apăsătoare că făcusem o mare greşeală. Poate că n-ar fi trebuit să le aduc aici, să îmi imaginez că le va fi mai bine aşa. Poate că, în anumite privinţe, Bette avea dreptate. Era imposibil să ajungem toate la Califia.

17

Şoseaua se deschidea în faţa noastră, şerpuind de-a lungul crestei şi dispărând în înaltul cerului. Am pătruns în Death Valley şi am continuat urcuşul, adâncindu-ne în munţi şi lăsând platoul de sare tot mai în urmă. Am încercat în zadar să îmi potolesc tremurul mâinilor, iar gustul amar de fiere mi se oprise în gât. Mă dureau picioarele, aveam tălpile crăpate şi umflate. Zona dintre omoplaţi mă ustura din cauza bagajului. Mă străduisem să respect un program şi să beau o dată la trei ore apă de ploaie fiartă. Însă, cu fiecare kilometru parcurs, gândurile îmi fugeau la copilul din pântec, făcându-mă să mă întreb dacă vom supravieţui.

Fiecare zi care trecea, fiecare dimineaţă însoţită de greţuri erau confirmarea că fetiţa mea trăieşte, că este alături de mine. De câte ori mă lăsam furată de visuri, îmi imaginam cum va arăta, cum va fi, dacă va moşteni ochii verzi ai lui Caleb sau tenul meu alb. Uneori, visam chiar că vom trăi la Califia, că îi voi putea oferi o viaţă liniştită, la fel cum Maeve îi oferise lui Lilac. Mă gândeam că vom locui într-o casă plutitoare ori într-o cabană părăsită, cocoţată în munţi, deasupra golfului, şi încercam să îmi închipui cum vor arăta camerele întunecoase odată ce vor fi curăţate şi reparate, iar buruienile de la ferestre tăiate.

În zilele de luciditate, îmi dădeam seama că viaţa la Califia era mai mult o utopie. Câtă vreme tata va fi în viaţă, nu va înceta să mă caute, să *ne* caute. Probabil chipul meu ocupa deja o parte din afişele din Oraş, alături de ceilalţi rebeli. Oricât de greu îmi fusese să mă feresc de soldaţi până în acel moment, de acum încolo va fi şi mai dificil.

— Nu mai pot să merg, a strigat Helen.

S-a lăsat în genunchi la câţiva metri în faţa mea, strângând din ochi din pricina soarelui dimineţii.

— Când facem următorul popas?

— Abia am pornit, i-a atras atenţia Clara. N-a trecut nici măcar o oră de când am plecat.

A încetinit pasul, sania din plastic scrâşnind pe asfalt în spatele ei. O târâm după noi, când eu, când Clara, pentru a transporta mai uşor proviziile strânse în ultimele patru zile. Pături vechi şi haine erau înfăşurate în jurul ultimelor sticle cu apă. Ne mai rămăseseră cinci conserve fără etichete, nişte sfoară din plastic şi bandă adezivă, precum şi o sticlă nedesfăcută de alcool pe care o găsisem în pivniţă. Singura noastră hartă – foaia pe care mi-o dăduse Moss – era împăturită şi vârâtă la betelia pantalonilor mei, lângă cuţit.

— N-am ce să fac, s-a lamentat Helen, examinându-şi încălţămintea. Mă doare.

Purta aceeaşi pereche de pantofi pe care o luase cu ea de la spital. Mocasinii din piele se rupseseră la spate şi i se vedeau călcâiele pline de sânge.

Am întors capul şi m-am uitat în spate. Încă se zărea benzinăria aflată la un kilometru şi jumătate în urmă, singura construcţie de pe creasta muntelui. Petrecuserăm noaptea acolo, cămăruţa înghesuită ocrotindu-ne de vântul care şuiera în vale.

— Foloseşte asta, am zis şi i-am întins rola de bandă adezivă din sanie.

Am făcut schimb de priviri cu Beatrice. Ea insistase să o luăm din sertarul de sub casa de marcat, gândindu-se că ne va prinde bine, măcar pe post de bandaj.

— Mi-e sete, a spus Bette, apucând o sticlă de pe sanie.

— Nu bea nimeni până la popas, am zis.

I-am luat sticla şi am vârât-o sub pături ca să nu mai tenteze pe nimeni.

— Trebuie să ne ajungă până la următorul lac.

Bette mi-a întors spatele cu indiferenţă, aşa cum procedase în toate aceste ultime zile, şi luat-o de braţ pe Kit, o fată cu părul roşcat ce i se revărsa pe umeri. Şi-l

legase la spate cu o aţă găsită pe drum, dar i se tot desfăcea.

— Eşti bine? m-a întrebat Clara, cu blândeţe, în timp ce Helen îşi bandaja piciorul rănit. Arăţi cam rău.

M-am uitat în faţă, la fetele care îşi continuau drumul cu paşi greoi şi împleticiţi, răsfirate în mai multe grupuri mici.

— Mă simt ca de obicei, am spus, scuturând din braţe şi aşteptând să mi se liniştească stomacul.

Beatrice şi Sarah au întors privirea spre mine, observând că mă oprisem pe marginea drumului, exact în locul în care acesta era mai abrupt.

— Mergeţi mai departe, le-am zis. Vă prind eu din urmă.

M-a apucat din nou greaţa. Clara stătea lângă mine, aşteptând să vadă dacă îmi trece. Într-un final, a plecat în urma fetelor, pe şoseaua şerpuitoare care se îngusta din ce în ce mai mult, terasa stâncoasă fiind singurul scut între noi şi platoul de sare din vale. Senzaţia de greaţă se accentuase. M-am îndoit de mijloc, cuprinsă de spasme. Dar, cum în ultimele zile mâncasem pe apucate, nu aveam mai nimic în stomac. Gâtul îmi zvâcnea violent din cauza efortului.

Haide, ai trecut prin experienţe şi mai urâte, mi-a şoptit o voce cunoscută din lăuntrul meu. Era Caleb, pe tonul acela tandru şi glumeţ cu care mi se adresa uneori. Parcă îl auzeam cum chicoteşte pe seama mea. Dar nu avea dreptate? Nu era adevărat că trecusem prin lucruri mai rele? Mai ajunsesem o dată la Califia. Scăpasem de tata. Pierdusem unica persoană pe care o iubeam şi din care nu-mi rămăsese decât amintirea acelui glas. Se putea compara cu asta o simplă indispoziţie trecătoare?

M-am şters la gură şi m-am îndreptat de spate. Am remarcat atunci că Beatrice era lângă mine şi mă privea strângând din buze. Părea să fi îmbătrânit de la prima noastră întâlnire, era adusă de umeri, iar pielea îi era uscată şi aspră de soare.

— Ar fi trebuit să-mi spui din timp, a zis ea, uitându-se peste umăr pentru a se asigura că fetele sunt destul de departe.

— Ce anume să-ţi spun? am întrebat.

— Că eşti însărcinată, a răspuns ea, alungându-şi o şuviţă rebelă de pe faţă. Umblau nişte zvonuri pe la centrele de adopţii, dar nu ştiam dacă să le dau crezare. E a treia dimineaţă în care ţi-e rău. Poate că ai reuşit să te fereşti de fete, dar nu şi de mine.

M-am uitat la caldarâm şi am împrăştiat nişte nisip peste balta mică de salivă.

— N-am vrut să afle, am spus. Sunt şi aşa destul de îngrijorate.

M-a ajutat să mă ridic şi m-a tras de lângă marginea râpei. Am pornit amândouă pe urma fetelor. Beatrice se uita drept în faţă, neîndrăznind să mă privească în ochi.

— E copilul lui Caleb? a întrebat ea.

Nu i-am răspuns. Cu cât ştiau mai multe persoane, cu atât devenea mai real, iar eu, mai legată de toate acestea – de această fetiţă, fiica mea, de viaţa pe care am putea-o avea la Califia. Îmi era aproape imposibil să mă concentrez la lucrurile mai presante: cum vom ajunge la ocean, ce vom mânca, unde vom găsi adăpost. Exista încă riscul să o pierd, să rămân fără nimic.

Cu capul în pământ, Beatrice mi-a vorbit pe un ton calm şi hotărât.

— Mie poţi să-mi spui, Eve. Ştii că poţi avea încredere în mine. Am făcut o mare greşeală cu Caleb. M-am pierdut cu firea la ameninţările tatălui tău.

Privirea i s-a oprit asupra lui Sarah, care mergea la câţiva metri în faţă, ajutând-o pe Helen.

— Ştiu, am spus. Ştiu că, dacă ai putea îndrepta situaţia, ai face-o.

Beatrice şi-a acoperit gura cu palma.

— Ai să vezi pe pielea ta cum e, a zis ea. Nu e uşor. Uneori, simt că am făcut multe, prea multe greşeli. Am încercat din răsputeri să o protejez.

— Nu ştiai ce se întâmplă în Şcoli, am spus, amintindu-mi de noaptea în care o întâlnisem pe Beatrice şi cât de aprig fusese păstrat secretul.

Ea, ca majoritatea locuitorilor Oraşului, era convinsă că

fetele se oferiseră să fie mame.

— Trebuia să-mi spui că eşti gravidă, a repetat ea. Te-aş fi putut ajuta. Aşa, suntem singure în pustietatea asta, iar tu te chinuieşti peste măsură. Trebuia să-mi spui.

Mi-a strâns mâna, căldura degetelor sale alinându-mi puţin suferinţa.

M-am uitat la Sarah care a lovit o piatră cu piciorul în timp ce înainta anevoie alături de Helen. Pe umăr i se legăna un sac din pânză găsit într-o casă de pe drum şi în care îşi pusese puţinele lucruşoare. Fetele mergeau pe mijlocul şoselei, la distanţă de marginea abruptă, aşa cum le cerusem.

— O să fie bine, Beatrice, am liniştit-o eu. Dintre toate fetele, Sarah s-a ţinut cel mai tare, ceea ce spune multe despre ea.

Beatrice se uita la drum.

— Eşti amabilă, a zis ea. Nu m-a acceptat prea uşor. Ai văzut-o şi tu.

Am încuviinţat din cap. Seara, când Sarah se ghemuia lângă Helen sau Kit, vedeam o umbră de tristeţe trecând peste chipul lui Beatrice. Fata insista să îşi ducă singură bagajul, să meargă împreună cu prietenele ei, iar discuţiile pe care le surprinsesem între mamă şi fiică erau mereu uşor silite şi stângace. Beatrice punea întrebări şi Sarah îi dădea răspunsuri monosilabice.

— O să mai dureze puţin, am încercat eu să o consolez.

Beatrice a încuviinţat din cap. Mi-a strâns mâna din nou, apoi şi-a îndreptat atenţia spre Sarah. Fetele se opriseră pe marginea drumului, şi Clara odată cu ele. Se uitau la ceva, în vale.

— Sper să ai dreptate, a murmurat ea. Promit să îţi păstrez secretul, dacă asta doreşti, dar diseară mănânci ce îţi pregătesc eu.

— Beatrice, nu e…

— Ştiu că nu avem mare lucru, dar ai nevoie să te hrăneşti. Peste câteva zile, când vom ajunge la aşezările de pe hartă, vom face rost de provizii, a spus. Nu accept să mă refuzi.

— Putem merge la vânătoare când ajungem la primul lac, am spus, căznindu-mă să ignor durerea tot mai acută de stomac. Mai avem două zile până acolo.

Când ne-am apropiat de fete, am băgat de seamă că zâmbeau, iar Kit arăta spre ceva, pe fundul văii.

— Se văd! ne-a strigat ea. Sunt oi.

Am strâns din ochi, deranjată de soarele dimineţii, şi am zărit oile cornute care se plimbau pe latura stângă a coastei stâncoase, la o sută de metri sub noi. Beatrice a venit lângă mine, râzând la vederea animalelor. Era o turmă întreagă, grupată în jurul a două oi mai micuţe. Aproape se confundau cu bolovanii de gresie.

— Eu le-am observat prima, a spus Kit, pieptănându-şi coada lungă cu degetele. Le vezi, Eve?

Am urcat pe drumul îngust. Fetele se întorseseră spre noi, aşteptând o reacţie din partea mea. Era o uşurare să le văd că zâmbesc, în răcoarea dimineţii, uitând şi de foame, şi de sete, chiar şi pentru câteva clipe. Mă pregăteam să spun câteva cuvinte despre descoperirea lor, când Helen mi-a distras atenţia. Stătea la marginea grupului, chiar pe buza stâncii, unde se termina pavajul şi începea pietrişul. Se ţinea cu o mână de un călcâi, cercetând pantoful care o deranjase ceva mai devreme.

Totul s-a petrecut atât de repede, încât abia am avut timp să reacţionez. Helen a pus piciorul jos, mult prea aproape de margine, iar pământul s-a sfărâmat sub ea. A căzut în josul râpei, odată cu valul de pietriş. A slobozit un ţipăt înăbuşit şi s-a făcut nevăzută.

18

I-am auzit gemetele stinse, împreună cu scrâşnetul stâncii sparte, sute de pietricele care se prăvăleau spre fundul văii. Câteva fete s-au lăsat în genunchi, chinuindu-se să o prindă, însă Helen era deja prea departe. Îi vedeam trupul cum alunecă peste pietrele ascuţite. Auzeam sunetul înfiorător al degetelor care încercau cu disperare să se agaţe de ceva.

— Nu vă apropiaţi de margine, am strigat, făcând semn către Bette şi Sarah să se tragă înapoi.

Când am ajuns lângă ele, le-am cercetat chipurile, temându-mă să privesc peste buza stâncii. A răsunat o bufnitură scurtă câţiva metri mai jos, după care s-a lăsat liniştea. Le-am gonit pe fete spre mijlocul drumului şi am aruncat o privire peste margine, având grijă să nu depăşesc asfaltul şoselei. Helen zăcea la vreo zece metri mai jos, pe un morman de bolovani. Îşi ţinea gamba cu ambele mâini. Degetele îi erau zdrelite până la os. Pe frunte, avea o rană deschisă, iar sângele i se prelingea în ochi.

— Piciorul, ţipa ea, schimonosită de durere.

— Până unde s-a dus? E rănită grav? a întrebat Clara şi le-a împins pe fete mai în spate.

Cu ochii în lacrimi, Bette se trăgea tulburată de coada ei blondă.

— Ţi-am zis eu, a spus ea cu sughiţuri. Asta se întâmplă când…

— Nu e momentul să dăm vina pe cineva, am replicat. Helen e rănită.

M-am dus la sanie şi am început să scormonesc prin ea, în căutarea funiei din plastic. Am desfăcut-o şi mi-am

înfăşurat un capăt în jurul taliei, prin găicile pantalonilor.

— Ce-ţi trece prin cap? a întrebat Clara, examinând-o pe Beatrice pentru a-i vedea reacţia.

— E suficient atât, am zis şi i-am arătat celălalt capăt al funiei.

Avea cel puţin doisprezece metri. M-am uitat pe marginea drumului, căutând ceva de care să o leg.

— Cineva trebuie să coboare după ea, am spus.

Clara a aruncat o privire în josul râpei. Nu se mai zărea decât creştetul capului lui Helen. Se lipise de peretele stâncii pentru a fi cât mai departe de margine.

— De ce trebuie să te duci tocmai tu? a spus Clara şi a întins braţele spre funie. Nu eşti cea mai nimerită persoană.

Bette şi Sarah s-au aplecat în faţă, străduindu-se să vadă ce face Helen.

— Grăbiţi-vă, a zis Bette. S-ar putea să cadă.

Clara mi-a luat funia din mână şi mi-a desfăcut-o din jurul taliei.

— Nu te pot lăsa să faci asta, a spus ea. Eşti singura care ne poate duce la destinaţie.

M-a fixat cu privirea o clipă şi am ştiut ce voia să adauge – că sunt însărcinată. Că aveam mai mult de pierdut decât ea.

Beatrice m-a prins de braţ.

— Las-o pe Clara să coboare. Noi îi ţinem funia. Uite, o putem prinde acolo, a spus ea şi a arătat spre balustrada mică de pe marginea opusă a drumului. Era arsă de soare, iar vopseaua albă era plină de umflături ce semănau cu nişte negi. Părea fragilă, dar stâlpii din metal erau încă înfipţi în pământ, îngropaţi în cei câţiva metri de beton.

Am verificat balustrada şi am dat câteva şuturi într-unul din stâlpi ca să fiu sigură că nu va ceda. Am înfăşurat funia în jurul lui şi i-am făcut acelaşi nod pe care îl folosisem cu câteva luni în urmă când legasem şalupa lui Quinn în portul din Califia. M-am aplecat pe spate, lăsându-mă cu toată greutatea pe ea.

Cum stăteam acolo şi priveam în vale, mi-am amintit de

atracţia inconfundabilă pe care o simţeam la Palat când mă aflam la câţiva centimetri de ferestrele din turn. M-a cuprins ameţeala. Am crezut că mă voi prăvăli în hăul nesfârşit.

— Trebuie să mă înveţi cum s-o prind, am auzit-o pe Clara în spatele meu.

Când mi-a întins funia, i-am observat mâinile tremurânde, degetele palide de parcă tot sângele s-ar fi scurs din ele.

— Lasă-mă pe mine să cobor, i-am spus.

Dar mi-a pus funia în mână, fără un cuvânt.

Bette şi Sarah stăteau lângă noi, braţ la braţ. Bette îşi tot ştergea faţa de lacrimi.

— Trebuie să faceţi ceva, a suspinat ea. Suferă.

Cu mişcări grăbite, am legat sfoara de talia Clarei şi i-am făcut un nod dublu ca să fiu sigură că rezistă.

— Am putea încerca mai întâi să îi coborâm ei funia, am spus când am fost sigură că nu mă aud fetele. Nu e nevoie să faci asta.

Chipul Clarei era transpirat şi palid. Gesticula fără noimă. Mai întâi a pus mâna pe funie, apoi pe talie, neştiind de unde să o apuce.

— Nu. Am s-o fac, a spus ea. Am să cobor.

Le-am cerut fetelor să formeze un şir. Eu stăteam imediat lângă Clara, Beatrice în spatele meu, iar fetele ţineau funia în spatele nostru.

— Acum apleacă-te pe spate şi lasă-te cu toată greutatea pe ea, i-am zis. Orice-ar fi, să nu dai drumul funiei. Suntem destul de multe şi te vom ridica.

Clara se uita la mine, respiraţia ei rară fiind singurul sunet care tulbura liniştea deplină.

— Dacă te laşi pe spate, poţi păşi pe peretele stâncii, i-am spus.

Îl văzusem pe Quinn făcând asta de două ori, când încercase să ajungă pe una din plajele înguste şi izolate de la est de Marin.

— Ţine-ţi mâinile pe funie.

— Am priceput. O să mă descurc, a zis ea.

Am tras de funie spre mine, ca să fie perfect întinsă, şi Clara a pornit cu spatele, uitându-se cu atenţie după locul în care se termina şoseaua şi începea pietrişul. În momentul în care a ajuns pe margine, s-a lăsat pe spate, m-a privit o secundă şi a slăbit funia puţin. A strâns din ochi ca să îşi stăpânească lacrimile.

Am urmărit-o cum păşeşte peste buza stâncii şi apoi dispare. Pietrişul se rostogolea cu un zornăit uşor la fiecare atingere a ei. Simţeam în spate răsuflarea înăbuşită şi umedă a lui Bette.

— Trebuie să ajungă la Helen, spunea ea. Nu se poate să moară.

— Nimeni n-o să moară, a răbufnit Beatrice.

Era prima dată când o auzeam vorbind cu furie. Până şi fetele s-au speriat. Au tăcut toate, atente să desfăşoare funia numai la îndemnul meu.

Clara murmura ceva, vorbea singură, dar nu puteam desluşi niciun cuvânt. Toate îndoielile pe care le alungasem în ultimele zile mi-au năpădit mintea. Cât de neroadă fusesem să îmi închipui că pot lua fetele cu mine, că nu vom fi prinse şi nici nu vom muri de foame. Chiar dacă vom reuşi să o recuperăm pe Helen, cel mai probabil va avea piciorul rupt sau luxat. Cum va putea ţine pasul cu noi? Mai aveam de mers încă două săptămâni, cel puţin, până la ocean.

Funia îmi ardea palmele. Simţeam toată greutatea Clarei în momentul în care făcea o mişcare. I-am dat drumul puţin, iar câteva momente mai târziu a devenit moale, semn că ajunsese la aflorimentul pe care se prăbuşise Helen.

— Am găsit-o, s-a auzit un strigăt stins. Trăieşte. Urcăm imediat.

*

Am aşezat uşor o palmă pe fruntea lui Helen, deasupra sprâncenelor.

— O să te usture, am avertizat-o.

Codiţele ei scurte şi negre erau pline de sânge. Rana

lungă de vreo opt centimetri era încă deschisă. Respirând pe gură, ca să-mi mai astâmpăr greaţa, am turnat votcă peste tăietură. Helen s-a cutremurat din tot corpul de durere. I-am pus un prosop la tâmplă ca să nu se risipească lichidul, având grijă să nu îi ating rana.

— Gata, i-am zis. S-a terminat. Încearcă să te odihneşti puţin.

Helen nu mă privea. Strângea din ochi şi genele îi erau pline de lacrimi. Juliturile de pe braţe îşi recăpătaseră culoarea, iar unghiile îi erau murdare de sânge uscat. I-am examinat piciorul. Beatrice încropise un soi de atelă din două crengi legate cu sfoară. Eu o ţinusem pe Helen de cap, în timp ce Beatrice o trăsese de călcâi şi îi pusese osul la loc. Zona dintre genunchi şi gleznă era umflată, iar pielea întinsă şi roşie. Îi dădusem votcă pentru durere, dar era imposibil de spus cât de gravă era fractura. Întrucât osul nu străpunsese pielea, Beatrice se declarase optimistă.

Le-am ocolit pe fetele adunate în jurul ei şi m-am îndepărtat. Bette şi Sarah dormeau. Păturile pe care nu le folosiserăm pentru Helen fuseseră împărţite celorlalte. Bette se foia pe pământul tare, chinuindu-se să găsească o poziţie mai comodă. Am strâns puloverul pe lângă corp încercând să mă protejez de vântul tăios, dar frigul îmi pătrundea până la oase. Temperatura scăzuse cu zece grade după apusul soarelui.

Făcuserăm popas de îndată ce găsisem un spaţiu neted, la adăpostul unor bolovani. Bette şi Sarah o urcaseră pe Helen în sanie şi o trăseseră după ele. Deşi îi dăduserăm votcă din plin, fata încă mai suspina din pricina durerii intermitente. Stătusem o oră la căpătâiul ei, pornind staţia din când în când, în speranţa că voi auzi veşti de la Cărare.

M-am uitat la Beatrice şi Clara, două siluete ascunse în dosul tufelor veştede. M-am apropiat de ele şi am auzit frânturi de conversaţie, câteva fraze purtate de vânt.

— Dacă e infectat, nu avem încotro, spunea Clara. Nu văd cum altfel am putea-o salva.

Şedeau amândouă gârbovite, lipite una de alta, pentru a-

şi ţine de cald.

— Deocamdată, nu e infectat, a răspuns Beatrice.

Au întors capul când m-au văzut că vin.

— N-ai auzit nimic prin staţie? a întrebat Beatrice, legănând din cap. Nu există niciun popas al Cărării prin apropiere? Dacă am găsi un loc în care să putem sta, măcar o săptămână…

— Majoritatea rebelilor au plecat spre Oraş. Ceilalţi se feresc să spună ceva, le-am zis. Singurele mesaje pe care le-am auzit vin de la supravieţuitorii din Oraş. Execuţiile publice s-au terminat, iar cei rămaşi au fost luaţi din casele lor şi duşi la interogatoriu. Coloniile nu scot o vorbă. Dacă n-au venit până acum, e puţin probabil să mai vină de-acum încolo.

— Şi mama? s-a interesat Clara.

Am clătinat din cap. Nu aflasem nimic despre mătuşa Rose de la încetarea asediului. Nu puteam decât spera că ea şi Charles sunt vii şi nevătămaţi, deşi ştiam că Charles ne ajutase să fugim.

Stăteam toate trei, ghemuite în spatele şirului de tufe, încercând să ne ţinem de cald. Clara a scos un oftat prelung. Avea genunchii juliţi din cauză că se izbise de stânci când urcase cu Helen.

— Ce facem dacă se infectează piciorul lui Helen? a întrebat ea. În Oraş, am putea s-o tratăm, dar aici… va muri. Ce le spunem fetelor atunci?

Beatrice îşi masa fruntea.

— Oamenii au supravieţuit acestor probleme în anii de după epidemie. Nu e ea prima care îşi rupe o mână sau un picior în sălbăticie. Aşteptăm şi vedem ce se întâmplă.

— Ar fi bine să trimiţi un mesaj prin staţie, a sugerat Clara.

Luna desena umbre stranii pe chipul ei. În lumina aceea, pielea îi părea atât de palidă, aproape cenuşie.

— Poate ne ajută rebelii, a adăugat ea.

— E o soluţie la care vom apela doar dacă situaţia devine disperată, am spus. Altminteri, e prea riscantă. Moss mi-a spus despre un popas de pe hartă. E la mai

puţin de o zi de mers. Rebelii l-au folosit când au venit spre Oraş, dar acum e părăsit. Oprim acolo şi ne odihnim câteva zile.

Beatrice a clătinat din cap a încuviinţare.

— Stovepipe Wells? E locul de care ai mai pomenit?

— Exact, am spus. Dar trebuie să ajungem până acolo.

— Va trebui să o transportăm pe toată durata drumului, a observat Clara. În cazul în care va supravieţui.

— Va supravieţui, a spus Beatrice. Aşa sper.

Tufele din spatele nostru au trosnit şi s-au rupt sub paşi necunoscuţi. Am întors capul şi am zărit silueta care stătea în mijlocul lor. Mi-a luat câteva clipe să îi recunosc trăsăturile în lumina acea difuză.

— De ce nu dormi? am întrebat.

— Cum adică *speri* că va supravieţui? a întrebat Bette. Crezi că ar putea muri?

Beatrice a ţâşnit în picioare şi s-a dus lângă Bette.

— Nu, nu va muri, a spus ea şi a prins-o în braţe, încercând să o liniştească. Nu te îngrijora. Avem grijă de ea. I-am pus piciorul la loc, facem tot ce ne stă în putere să o ajutăm.

Bette nu s-a urnit din loc, deşi Beatrice a tras-o mai aproape de ea şi i-a pus o mână protectoare pe cap. Mă ţintuia cu privirea sa acuzatoare.

— Deci, ne-am înţeles, a spus Clara, trecând pe lângă mine. Mâine dimineaţă, mergem la Stovepipe Wells.

Au plecat toate spre tabăra cufundată în beznă şi m-au lăsat în urmă.

Doar Bette a întors capul spre mine şi privirile ni s-au intersectat.

— O să se facă bine, am spus.

Dar erau deja la câţiva metri distanţă, iar glasul meu nu ajungea până acolo.

19

— L-am găsit! a strigat Sarah imediat ce a pus piciorul în holul motelului. Am câştigat!

Cele trei fete din spatele ei şi-au dat seama că ajunseseră cu o secundă prea târziu. Sarah ţinea într-o mână şoarecele de pluş. Avea doar un ochi, iar de la pantalonii scurţi roşi lipsea un nasture galben. Celelalte fete se zbăteau să i-l ia din mână, dar Sarah se ridicase pe vârfuri şi îl ţinea deasupra lor.

— Sunt mai binedispuse azi, a remarcat Beatrice, în şoaptă.

Împacheta cele câteva cămăşi pe care le găsisem acolo şi le îndesa într-o geantă de voiaj.

— Dar dacă mai ţipă mult, o să mă scoată din fire.

— Pregătiţi-vă de culcare, am spus, uitându-mă afară.

Cerul se colorase intr-un trandafiriu roşiatic şi soarele cobora în spatele munţilor.

— Într-un sfert de oră, se face întuneric. Ar fi bine să vă aranjaţi paturile.

Sarah a pornit în josul holului, urmată de câteva fete, pentru a lua pături din camera în care se odihnea Helen. Ne aflam de patru zile la motelul din Stovepipe Wells şi ne cazaserăm în clădirea din spate, ca să fim mai departe de stradă. Fetele inventaseră un joc ce presupunea răpirea şi ascunderea unui animăluţ de pluş pe care îl descoperiseră acolo. Prima care trecea pragul cu şoarecele în mână câştiga. N-am reuşit deloc să înţeleg care era premiul.

În spatele biroului de recepţie, Clara aranja nişte sticle pe tejghea.

— Sunt zece în total, m-a anunţat ea. Să lăsăm câteva aici, în caz că mai trece cineva după noi?

M-am dus lângă ea şi am aruncat un ochi în dulăpioarele de sub birou. Acolo erau proviziile lăsate de rebeli: sticle cu apă, fructe şi nuci uscate, prosoape curate şi bandaje. Probabil nu trecuseră mai mult de trei-patru săptămâni de când poposiseră acolo în drum spre Oraş. Încă se zăreau semnele trecerii lor. Urme noroioase de paşi care duceau la camerele din dos. La oglinda veche din hol, cineva lăsase un pieptene pe care nu apucase să se depună niciun fir de praf. Într-unul dintre prosoape am găsit agăţat un medalion din aur, în interiorul căruia, pe o hârtie roşie stătea scris: „Să porţi cu tine dragostea mea”. L-am vârât în buzunar şi l-am luat cu mine. Mă tot întrebam cui îi aparţine, unde se află acea persoană, dacă fusese cumva ucisă în luptele din Oraş.

— Două sticle cu apă şi nişte fructe uscate, i-am răspuns. Dacă s-a terminat asediul, mă îndoiesc să mai vină cineva pe aici. Să lăsăm totuşi câte ceva, pentru orice eventualitate.

Sarah şi fetele au ieşit din nou pe hol, cu păturile prăfuite în braţe. Au aruncat câteva pe canapelele vechi şi scâlciate. Lena, o fată tăcută, cu ochelari zgâriaţi, s-a lungit pe una din ele şi şi-a acoperit picioarele cu pătura. A întins mâna spre suportul cu broşuri şifonate intitulate „Drumeţie prin Death Valley” şi „Bun venit la Stovepipe Wells”. Le citea în fiecare seară, înainte de culcare.

Bette trăgea după sine sania pe care şedea Helen, puţin cam repede pentru cât de îngust era holul.

— Ai grijă, i-am strigat. Fereşte-i piciorul.

Bette mi-a aruncat o căutătură duşmănoasă.

— *Am* grijă, a bombănit ea.

A ajutat-o pe Helen să se ridice şi i-a sprijinit piciorul rănit pe maldărul de perne turtite din capătul canapelei. Deşi umflătura se mai retrăsese, pielea avea în continuare o culoare roşiatică. Din pricina juliturilor, starea ei părea mai gravă decât în realitate. Unul din umeri era acoperit cu cruste vinete. Un obraz era tumefiat, iar tăietura de pe frunte era încă deschisă.

— Chiar e nevoie să plecăm mâine? a întrebat Helen,

schimonosindu-se de durere în momentul în care s-a aşezat pe canapea.

Beatrice a lăsat deoparte rufele împachetate şi a pus o palmă pe fruntea lui Helen.

— O să-ţi fie mult mai bine la Califia, a spus ea. Vei dormi într-un pat adevărat şi te vei putea odihni în voie.

S-a întors către mine şi a legănat din cap, aşa cum făcea de fiecare dată când o examina pe Helen. În ultimele zile, se obişnuise să o verifice din patru în patru ore, ca să fie sigură că nu are temperatură, că umflătura nu s-a agravat şi nu a făcut vreo infecţie. Speram să fi depăşit ce era mai rău.

— Nu va suporta călătoria, a spus Bette. Chiar nu-ţi dai seama?

— Trebuie să plecăm, i-am replicat. Nu are rost să ne contrazicem. Aici suntem mult prea expuse pericolelor. Dacă trece cineva, ne descoperă imediat. E obligatoriu să plecăm.

Bette a clătinat dezaprobator din cap. În vreme ce restul fetelor şi-au întins păturile şi pernele pe jos şi s-au ghemuit una lângă alta, Bette s-a retras pe unul din coridoare. Clara s-a apropiat de mine şi mi-a pus o mână pe braţ.

— Dacă te consolează cu ceva, să ştii că nici cu mine nu mai vorbeşte, a spus ea. O să-şi revină când ajungem la Califia. O să-şi dea seama că ai avut dreptate.

— Sper, am zis.

M-am îndepărtat de grupul fetelor şi i-am făcut semn Clarei să mă urmeze. Am scos harta zdrenţuită de la curea, am desfăcut-o şi i-am arătat traseul pe care îl însemnasem cu creionul. Clara a studiat-o cu atenţie, profitând de ultimele raze de lumină.

— Dacă o luăm spre nord, avem mai multă apă pe parcurs. O dată la trei zile, ne putem aproviziona. Avem lacul Owens, bazinul Fish Springs, lacul Mesa, lacul Crowley… vezi? Până în vârf.

— Şi lacul Tahoe? a întrebat Clara. Nu acolo e buncărul?

Şi-a trecut degetul peste răspântia drumului şi a mers în

sus, peste linia trasată de mine. De la plecare, mă tot gândisem la Silas şi Benny. Când ajunsesem pentru prima oară în Oraş, Moss trimisese mesaje la buncăr în care îi anunţa că sunt vie şi Caleb e împreună cu mine. Nu primiserăm nicio veste de la ei, aşa că era imposibil de spus dacă mesajul ajunsese la destinaţie sau nu. Oricât de mult mi-aş fi dorit să aflu dacă sunt nevătămaţi, o parte din mine voia să se ferească de suferinţa cauzată de realitatea tragică. Dacă vom găsi buncărul abandonat? Dacă plecaseră la luptă şi trupurile lor se numărau printre cele care împânzeau străzile în primele zile după asediu? Iar dacă erau vii, dacă erau la posturile lor, nu eram sigură că îmi doream să retrăiesc trecutul. Caleb. Leif. Intenţionat o luasem spre vest, înainte să ajungem la lagărul de băieţi.

— Dar în felul ăsta am lungi călătoria cu câteva zile, am spus, legănând din cap. Mă gândeam că…

— N-am spus că trebuie neapărat să mergem acolo, a spus Clara, cerându-mi iertare din priviri. N-aş vrea să treci prin aşa ceva. N-aş vrea să treacă niciuna dintre noi prin asta, mai ales după ce-ai păţit tu.

O parte din fete şi-au urat „noapte bună” şi au adormit. Sarah şi Kit au plecat să mai aducă nişte provizii dintr-unul din dormitoare. Clara s-a lăsat în genunchi lângă geanta de voiaj şi nu s-a ridicat de acolo până nu a găsit staţia.

— Mă gândeam să…, a murmurat ea, întinzând-o spre mine. E posibil să îi trimit mamei un mesaj? Doar s-o anunţ că am scăpat din Oraş. Că sunt vie, că sunt cu tine. Cred că e distrusă. Îşi imaginează probabil că am fost ucisă la Periferie ori că m-au răpit rebelii.

Învârteam staţia în palmă, gândindu-mă pe cine aş putea găsi la Palat care să poată decoda mesajul. Ştiam că era puţin probabil ca rebelii care lucrau în turn să rişte să îşi dezvăluie identitatea în faţa lui Rose şi mai ales să îi transmită că fiica ei, recunoscută ca o susţinătoare a Regelui, era în viaţă.

Mă gândisem şi eu la o soluţie, căci observasem că starea de spirit a Clarei se schimbă de la o săptămână la alta, că pomeneşte deseori de mama ei, de Oraş, că mă

întreabă dacă am veşti de la Palat.

— Bineînţeles că se poate, i-am zis. Dar te previn că e puţin probabil ca mesajul să ajungă la mama ta. Odată cu moartea lui Moss, nu cred că vreunul din rebeli se va încumeta să descifreze mesajul şi să i-l transmită mai departe.

Clara s-a sprijinit de un perete şi şi-a îngropat faţa în palme.

— La un moment dat, ne vom întoarce, a murmurat ea. Până la urmă, va afla că sunt bine. Sunt sigură că şi-a dat seama ce s-a întâmplat.

— Probabil, i-am spus. Când ajungem la Califia, vom dispune de mai multe resurse. Acolo o să te lămureşti mai bine ce e de făcut.

Ultimele raze ale soarelui au pătruns prin uşă, luminând ochii albaştri-cenuşii ai Clarei.

— Nu trebuia să plec aşa, fără nicio o vorbă, a rostit ea. E ca şi cum aş fi vrut să o pedepsesc pentru ceva.

— Nu ai avut mult timp de gândire, am încercat eu să o consolez.

— Doar pe mine mă avea, a spus Clara, chinuindu-se să îşi descâlcească un fir încurcat din părul său blond. De când tata şi Evan au murit în epidemie, am rămas numai noi două. De atâtea ori mi-am dorit să fiu liberă, să mă rup de ea.

— Nu te poţi învinovăţi că ai plecat. Dac-ar fi aflat tata că m-ai ajutat? Ce crezi că s-ar fi întâmplat?

Am tăcut amândouă. Mi-ar fi plăcut să îi spun că se va putea întoarce în Oraş, că amândouă ne vom întoarce într-o bună zi, dar acest lucru părea tot mai îndoielnic odată cu trecerea timpului. De când poposisem la motel, observasem o schimbare. Scăpasem de greţuri. Beatrice îmi explicase că este normal fiindcă intrasem în luna a treia de sarcină. Îmi simţeam abdomenul umflat şi greu, iar hainele îmi veneau diferit, chiar dacă numai eu observam acest lucru. Mă întrebam dacă, în momentul în care voi ajunge la Califia, voi mai reuşi să plec sau voi fi silită să rămân acolo pentru totdeauna. Cât va dura până

să îmi dea tata de urmă?

Kit şi Sarah au trecut pe lângă noi, încărcate cu alte două teancuri de pături. Clara s-a şters la ochi, s-a ridicat şi a luat una din fetru din vârful grămezii. M-am lăsat pe vine, pregătită să vâr staţia la loc în ascunzătoarea ei, când Kit s-a oprit în pragul uşii.

— Ce faci cu aia? a întrebat ea.

Clara a strâns pătura la piept.

— Cum adică? a spus ea. E o staţie. N-ai văzut niciodată…

— Ştiu foarte bine ce e, a spus Kit, răsucindu-şi coada pe degete. Dar credeam că e a lui Bette.

M-am uitat în lungul coridorului, apoi la fetele ghemuite pe canapele şi podea. Cu greu le distingeam siluetele în întuneric, căci erau departe de ferestre şi de şosea.

— Ce te-a făcut să crezi asta?

— Mi-a zis că a găsit-o la benzinărie şi că îi aparţine, a spus Kit, ridicând din umeri. Am văzut-o umblând la ea acum două nopţi.

Simţeam privirea Clarei pironită asupra mea. Am trecut pe lângă ea şi am intrat în cameră.

— Unde-i Bette?

Am apucat-o pe Helen de umăr, trezind-o din somn.

— Ştiai de staţia radio? Ştiai că a folosit-o?

M-am uitat la fetele de pe jos, chinuindu-mă să le desluşesc trăsăturile. Bette nu era nicăieri.

Helen a clătinat din cap.

— Habar n-am unde e, a spus.

Şi-a împreunat mâinile şi m-a privit neliniştită.

— Chiar nu…

— Ce-a făcut cu staţia? am întrebat-o. Spune-mi adevărul.

Helen şi-a îndepărtat părul de pe faţă.

— Zicea că o să cheme pe cineva să mă ajute. Aşa mi-a promis.

Am luat-o la fugă pe coridorul întunecos, pe lângă camerele vechi. O parte din paturi erau răsturnate. Se vedeau valize prăfuite pline cu haine. Tavanele false mai

aveau puţin şi se prăbuşeau, iar pe jos era un morman de jucării uitate de oamenii care plecaseră în grabă. Am zărit o siluetă în oglinda spartă de la capătul culoarului. Am încremenit. A durat câteva secunde să mă dumiresc că era propria mea reflexie.

Stăteam nemişcată pe holul cufundat în beznă, cu urechile ciulite la propria-mi răsuflare, străduindu-mă să îmi dau seama când mă văzuse Bette umblând cu staţia. Probabil scotocise prin bagaje în căutarea ei. De cât timp încerca să trimită un mesaj? Cine îşi închipuia că va veni?

În depărtare, dincolo de geamurile sparte, am auzit un glas stins spunând ceva nedesluşit. Am pornit-o în josul coridorului şi nu m-am oprit până ce nu m-am văzut afară şi am dat ocol prin spatele clădirii. Am traversat în goană parcarea ticsită cu maşini ruginite şi în sfârşit am dat cu ochii de Bette când am ajuns la colţ. Se contura ca o siluetă neagră pe fundalul cerului purpuriu. Dădea din mâini în toate direcţiile, iar la picioare aprinsese un foc de semnalizare caraghios de mic.

Mi-a luat câteva clipe să pricep la ce se uită. Mi-au îngheţat mâinile. Pe creasta muntelui, la niciun kilometru distanţă, venea o motocicletă, al cărei far scânteia ca un punct de lumină.

20

Bette a continuat să fluture din mâini şi să ţopăie, în încercarea de a atrage atenţia persoanei de pe motocicletă.

— Aici! zbiera ea. Suntem aici!

Am ţâşnit spre ea, am prins-o de braţe şi i le-am imobilizat pe lângă corp.

— Ai idee ce-ai făcut?

Razele lunii desenau umbre stranii pe chipul ei.

— Am făcut ce n-ai vrut tu să faci, a spus ea. Helen are nevoie de ajutor. Ai spus-o cu gura ta că e posibil să moară.

Motocicleta se apropia tot mai mult, înaintând cu viteză pe şosea. Am aruncat nişte pământ peste focul încropit din câteva crenguţe şi nuiele, în jurul căruia zăceau beţişoare arse de chibrit furate probabil din proviziile noastre. Apoi am apucat-o zdravăn de un braţ şi am tras-o după mine spre motel. Amintiri vechi mi-au năvălit în minte, ştergând totul în urma lor. I-am revăzut pe Marjorie şi Otis întinşi pe podeaua beciului, ea prăvălită peste trupului lui, cu coada împletită îmbibată de sânge. Cunoşteam riscul de a lua staţia cu mine, ştiam ce s-ar putea întâmpla, ce primejdii ne păşteau dacă ajungea pe mâna vreunei fete. O îndesasem la fundul bagajului, acolo unde numai Beatrice şi Clara ar fi ştiut să o caute.

Bette şi-a proptit călcâiele în pământ, împiedicându-mă să merg mai departe.

— Îi aduc pe cineva care să o ajute, repeta ea. Trebuie să vină un doctor să o consulte.

— Nu asta e soluţia, i-am zis.

Bette se zbătea din toate puterile, dar nu i-am dat

drumul.

— Când ai trimis mesajul? Ce le-ai spus?

Farul devenea tot mai vizibil. Soldatul era doar o siluetă întunecată pe fundalul cerului, cu spinarea uşor curbată pe motocicleta încărcată de provizii. Nu mai văzusem vreodată un soldat singur, dar îi auzisem pe băieţii din buncăr povestind că uneori îşi instalau centre de supraveghere în diverse depozite ori puncte de control guvernamentale. În cazul în care soldatul pleca în recunoaştere, însemna că mai erau şi alţii prin apropiere, la cel mult treizeci de kilometri distanţă.

— Azi-noapte, a spus ea. Când tu dormeai. Le-am spus unde suntem.

M-am încordat din toate puterile şi am târât-o după mine spre motel.

— Mişcă-te mai repede, i-am spus, privind spre pâlcul de clădiri din faţa noastră. Erau doar trei construcţii din lemn şi un magazin părăsit şi parcarea presărată cu maşini cu anvelopele demontate de pe jante. În câteva minute, soldatul va termina de controlat clădirile. Unicul nostru avantaj era că îl depăşeam numeric şi cunoşteam planul motelului.

Am iuţit pasul şi m-am îndreptat spre spatele clădirii, cu Bette în urma mea. Motocicleta avansa prea repede. O auzeam cum urcă pe creastă, din ce în ce mai aproape de noi. Scrâşnetul roţilor pe asfalt şi scârţâitul frânelor mi-au dat fiori. Nici nu apucaserăm să ajungem la motel, când motorul s-a oprit şi s-a lăsat liniştea.

Nu a strigat la noi, cum procedau soldaţii, şi nu ne-a cerut să ne întoarcem ca să ne vadă feţele. Nu m-am uitat spre el, ci am luat-o pe lângă clădire, prin parcare, până am ajuns la uşa din spate. Am deschis uşa din sticlă a holului, stârnind undeva sus un vag clinchet de clopoţei.

— Trebuie să ne mutăm în camerele din spate, am ţipat, arătând spre coridorul întunecat, cel mai departe de stradă. Am fost descoperite. Grăbiţi-vă.

Bette stătea în pragul uşii, neştiind ce să facă. Câteva fete au sărit în picioare din culcuşurile lor. Clara zăbovea

la intrarea din faţă, de unde urmărise motocicleta. A lăsat draperia şi s-a întors către mine.

— Nu mai e acolo, m-a informat ea, ducându-se la ferestrele de pe partea cealaltă a uşii. Nu-l văd nicăieri.

Am cercetat coridorul, dar bezna profundă mă împiedica să identific vreo faţă. Beatrice şi Sarah o ajutau pe Helen să se ridice. Am dus mâna la brâu, ca să mă asigur că cuţitul e la locul lui. Imediat ce am prins-o pe Kit de mână şi am împins-o pe holul lateral, a răsunat clinchetul clopoţeilor, un sunet atât de brusc încât mi s-a făcut pielea de găină. Pe podeaua din gresie s-a auzit bocănitul grăbit al ghetelor, apoi răsuflarea greoaie a bărbatului în momentul în care a apucat-o pe Bette de braţ şi i-a pus pistolul la coaste.

A măsurat camera din priviri, chipul său desluşindu-se vag în lumina nocturnă care intra prin uşă.

— Cine-a făcut asta? a întrebat el.

Era limpede că nu era soldat. Purta o geacă din piele ponosită şi o pereche de blugi murdari. L-am privit cu atenţie, i-am studiat brasarda roşie legată peste mânecă, întrebându-mă ce ar putea semnifica, dacă face parte sau nu din Rezistenţă. Ştia de Cărare?

— Cine v-a adus aici? a strigat el.

— Poţi lua tot ce doreşti, am spus eu, străduindu-mă să nu îmi trădez emoţia. Avem apă şi hrană. Suficiente pentru o săptămână.

— Nu-mi trebuie provizii, a spus el, continuând să o ameninţe pe Bette cu arma.

Fata stătea ciudat de cuminte, nemişcată şi cu ochii închişi, de parcă ar fi murit deja. Una din fetele din spatele meu suspina. Nu i-am dat atenţie. O parte din ele erau îmbrăcate cu bluzele de Şcoală. Regretam în acel moment că le permisesem să le păstreze, chiar dacă le foloseau doar pe post de pijamale. În felul acela, era imposibil să mint cu privire la identitatea lor.

— Eu le-am adus, am zis, în cele din urmă. Erau fugare din Şcoli.

Bărbatul a îndreptat arma în direcţia mea.

— Tu le-ai adus, a rostit el, pe un ton sacadat. Cineva a trimis un mesaj în care se spunea că au nevoie de ajutor. Că sunt ţinute aici împotriva voinţei lor.

M-am uitat la Bette.

— E rănită la picior, a îngăimat ea, cu ochii întredeschişi. Helen are nevoie de un doctor.

Bărbatul a scrutat camera şi a observat-o pe Helen rezemată de Sarah. Îşi ţinea piciorul rănit uşor ridicat.

— Eve a încercat să ne salveze, a intervenit Kit.

M-am întors spre ea, în speranţa că se va opri acolo cu explicaţiile, dar fata a continuat.

— Eve e prinţesă. E fiica Regelui.

Beatrice a înşfăcat-o pe Kit, încercând să o facă să tacă, dar era prea târziu. Necunoscutul i-a dat drumul lui Bette şi s-a năpustit asupra mea, strângându-mă de braţ cu asemenea putere încât mi-au dat lacrimile. Strânsoarea, degetele înfipte în carnea mea m-au lăsat fără suflu.

— Mai e şi altcineva de la Palat? s-a răstit el.

Beatrice a făcut un pas înainte, în lumina difuză.

— Faci o greşeală, a spus ea. Nu a vrut decât să le ducă pe fete la adăpost, la Califia. A colaborat cu Moss.

— Moss a murit, a zis bărbatul. Toţi cei din Cărare ştiu cine este Prinţesa Genevieve. Va fi pedepsită, chiar dacă tatăl ei a reuşit să scape.

— Am cooperat cu rebelii, am spus, chinuindu-mă să îmi păstrez cumpătul. Sunt de partea voastră.

Bărbatul m-a smucit de braţ, trăgându-mă spre ieşirea din dos. Câteva fete plângeau, suspinele lor auzindu-se stins prin beznă.

— Cunosc codurile, am spus, imaginându-mi că l-aş putea impresiona.

Dar el nu îşi dezlipea pistolul de la stomacul meu.

— Trebuie s-o asculţi, a strigat Clara şi a venit în fugă spre noi. N-a fost niciodată de partea tatălui ei.

Am legănat din cap, nădăjduind că se va opri. Bărbatul nu avea de unde să o cunoască. Dacă pomenea cineva numele ei sau că este verişoara mea, ar fi luat-o şi pe ea.

M-a tras spre uşă. Nu am opus nicio rezistenţă. Am

încercat să rămân calmă, cu gândul la cuţitul de la brâu. Nu ştiam dacă voi avea forţa să îl folosesc, dar mă tot uitam la arma îndesată în burta mea, chiar deasupra curelei. Cu o mână încleştată de braţul meu, bărbatul a pornit spre uşă cu spatele. Odată ajunşi acolo, a întors puţin capul, în căutarea clanţei. Am strecurat o mână la curea, am apucat de mânerul cuţitului şi l-am scos din teacă. În clipa următoare, bărbatul a deschis uşa şi mi-a făcut semn să ies.

Am păşit în parcare, cu lama cuţitului îndreptată în faţă. Imediat ce a ieşit după mine, m-am întors şi, cu o mişcare fulgerătoare, i-am înfipt cuţitul în bicepsul drept. Bărbatul a tras o înjurătură sănătoasă şi a scăpat arma din mână. Am lovit-o cu piciorul şi am azvârlit-o cât colo. Am plecat de lângă el, ca să mă feresc de furia lui, când Clara a ieşit pe uşă. Am auzit clopoţeii, scârţâitul balamalelor şi pocnetul loviturii pe care i-a aplicat-o în creştetul capului. Abia când l-am văzut la pământ, zvârcolindu-se de durere, am remarcat sticla cu apă din mâna ei.

Bărbatul nu s-a ridicat. Zăcea pe jos, cu ochii închişi şi genunchii strânşi la piept. A dus o mână la cap şi a pipăit tăietura sângerândă. Clara a luat funia din plastic pe care o ţinea la brâu şi i-a legat mâinile. Deşi îl vedeam trântit la pământ, cu mâinile imobilizate, tot nu reuşeam să mă liniştesc. Revedeam pistolul, ţeava îndreptată spre stomacul meu. Acum nu mai era vorba doar de protecţia mea, ci şi a fiinţei pe care o purtam în mine, pe care o simţeam mai intens ca orice altceva.

În mai puţin de un minut, toate fetele au dat năvală afară. Bărbatul îşi pierduse cunoştinţa, aşa că au îndrăznit să se apropie de el şi să îl studieze.

— Voia să te omoare, a spus Helen.

Îşi tot ştergea lacrimile, dar acestea continuau să îi şiroiască pe obraji.

— N-am vrut decât să te ajut, s-a justificat Bette. Să aduc pe cineva care să te consulte.

Expresia de pe chipul Clarei era de nerecunoscut. Era îmbujorată şi cu o mână strângea braţul lui Bette.

— Ce credeai că facem noi aici? a şuierat ea printre dinţi. *Noi* vă ajutăm pe voi.

Bette a încercat să se elibereze, dar Clara o ţinea bine.

— Dacă el a auzit mesajul, cine ştie câţi alţii l-au mai auzit.

M-am uitat la bărbatul cu faţa mânjită de noroi. Trebuia să plecăm în acea seară. Probabil aveau să apară şi alţi rebeli. Iar, în cazul în care soldaţii au auzit mesajul, ne vor da de urmă. Chiar dacă vom merge spre nord, departe de acest popas, nu le va fi greu să calculeze unde ne aflăm. Dacă bănuiau că ne îndreptăm spre Califia, vor instala puncte de control la vest de munţi, blocându-ne astfel accesul. Trebuia să găsim o ascunzătoare.

Am luat-o la fugă spre stradă, unde aştepta motocicleta bărbatului. Pocnetul înfundat al paşilor pe asfalt mă calma. Mă simţeam bine să fiu pe propriile picioare, să mă mişc, să inspir aerul proaspăt al nopţii.

— Eve? a strigat Clara, uitându-se după mine. Ce vrei să faci? Am ajuns la motocicletă, m-am lăsat în genunchi lângă ea şi am dibuit ştuţul mic montat pe o latură. Quinn îmi dezvăluise şmecheria în cadrul unei discuţii despre Jeepurile guvernamentale. Era mai simplu aşa decât să tai cauciucul gros. Am deschis valva şi am ascultat şuierul aerului care iese.

— Strângeţi totul, am strigat către siluetele profilate pe cerul înstelat. Plecăm spre buncăr astă-seară.

21

— E atât de aproape, a exclamat Sarah, din vârful dealului. Se vede apa.

Am cercetat copacii, ca să fiu sigură că am ajuns în locul dorit. Era exact cum îmi aminteam, dar mai însingurat, iar lacul îmi părea străin în absenţa lui Caleb şi Arden.

Fetele au rupt-o la goană la vederea întinderii de apă, în care se oglindea cerul roz-portocaliu. Bette a coborât-o pe Helen pe panta abruptă, ţinând sania din spate, atentă să nu o lase să alunece la vale. M-am uitat la ea, cu inima plină de recunoştinţă că ajunseserăm până acolo. Aprinseserăm trei focuri, în drumul nostru spre nord – numai pe timpul zilei, ca să fierbem apa din lac – iar noaptea îndurasem gerul de teamă ca fumul să nu fie observat de pe şosea. La popasul de la lacul Crowley, trecuse un vehicul pe deasupra noastră. Am văzut cum se opreşte, soldaţii se dau jos şi studiază drumul, se uită la urmele vagi lăsate de noi în nisip, după care pleacă mai departe.

Bette a ajutat-o pe Helen să se ridice şi s-au dus amândouă spre lac. Helen şchiopăta, căci nu putea încă să se sprijine pe piciorul bolnav. Când au ajuns lângă mal, celelalte fete nici nu le-au băgat în seamă, fiind prea ocupate să se spele pe braţe şi picioare. Nu îşi ascunseseră nemulţumirea faţă de gestul lui Bette. Chiar şi acum, la o săptămână şi jumătate de la acel eveniment, mergeau la câţiva metri în faţa ei şi uneori se prefăceau că nu o aud când le striga.

Sarah a intrat în apă. S-a spălat iute, frecându-se pe braţe cu nisip, apoi şi-a umplut sticlele cu apă proaspătă.

— Nu-i văd, am spus, iscodind copacii din spatele meu.

Poate că nu sunt aici.

Câteva fete au întors capetele auzind că pomenesc de băieţi. Au ieşit din apă, şi-au umplut sticlele şi le-au aşezat pe mal.

— Eu nu merg acolo, a spus Bette, privind spaţiul întunecat dintre copaci. Nu-mi pasă dacă dorm intr-un loc expus.

— Eşti convinsă că suntem în siguranţă? m-a întrebat Clara când a trecut pe lângă mine.

A aruncat bagajul pe jos şi s-a apucat să-şi maseze umărul zdrelit de cureaua genţii.

— E bine să rămânem aici?

— Nu sunt convinsă de nimic, am zis, uitându-mă la cărarea care urca spre buncăr. Dar e un loc ferit. Avem apă, putem vâna. Am putea folosi caii pentru restul călătoriei. Am ajunge la Califia cu cel puţin o săptămână mai devreme.

Privirea Clarei s-a oprit asupra lui Helen. Beatrice îi desfăcea bandajul pentru a-i schimba atelele şi prosoapele care strângeau osul. Nimeni nu o rostise cu glas tare, dar rana fetei ne încetinise foarte mult. Deşi trăgeam sania pe rând, majoritatea fetelor erau prea slăbite, astfel că sarcina cădea cu precădere pe umerii Clarei, ai lui Beatrice şi ai mei. Afară de câteva mese frugale la care avuseserăm carne de iepure, eram în permanenţă flămânde. Stomacul mă durea în mod constant şi eram lipsită de vigoare. Îmi făceam griji că, dacă nu rămânem acolo să ne tragem sufletul şi să conservăm puţinul de energie pe care îl mai aveam, ne vom împotmoli în drum spre Califia, într-un loc cu şi mai puţine resurse. Exista riscul să nu mai ajungem niciodată la destinaţie.

Bette a luat un pumn de nisip ud şi a început să îşi frece palmele. O parte din fete, cufundate în apă până la genunchi, erau întoarse spre ţărm, cu privirile aţintite la pădure, ca şi când ar fi aşteptat să apară băieţii din clipă în clipă. Erau înfiorător de slabe. Lena era arsă de soare pe unul din umeri, iar pielea îi era roşie şi plină de băşici.

Helen şi Beatrice stăteau pe mal. Helen s-a strâmbat de

durere când Beatrice i-a strâns piciorul între două scânduri şi le-a legat cu o sfoară ca să nu se mişte.

M-am dus spre fete, căznindu-mă să îmi alung îndoielile din minte. Rememorasem de atâtea ori acele ultime ore petrecute în buncăr, întrebându-mă dacă este o nesăbuinţă să mă întorc acolo, ştiind că Leif ne trădase lui Fletcher. Atâta vreme cât tata mă căuta, cât dispunea de mijloacele necesare, exista mereu riscul ca să divulge cineva armatei unde sunt. De acum încolo, orice luminiţă de pe drum, orice urmă de fum în depărtate, orice necunoscut ne ieşea în cale erau un pericol.

— Aminteşte-ţi ce-am vorbit, mi-am zis, uitându-mă la fetele de pe marginea lacului. Stăm doar câteva zile, ca să ne odihnim. În plus, le ai pe Clara şi Beatrice lângă tine, aşa că nu-ţi mai face griji.

Sarah a vârât un deget în gură şi s-a apucat să roadă pieliţa din jurul unghiei.

— Ştii că e mai uşor de spus decât…, a zis ea, dar şi-a lăsat vorba neterminată.

Ochii i s-au oprit asupra mamei sale.

— Poate că exista un sâmbure de adevăr în tot ce ne spuneau, am zis, ştiind cât de greu era să te deprinzi cu atâtea lucruri noi. Dar singurul lucru care conta în ochii Profesoarelor era să stai între zidurile Şcolilor. Iar dacă ieşeai dintre ele, voiau să fie sigure că te vei întoarce cât mai repede cu putinţă. Pentru asta, ne-au învăţat să ne temem de orice şi de oricine, mai ales de bărbaţi. În momentul în care începeai să pricepi că nu toţi bărbaţii din exterior sunt aşa de periculoşi pe cât i-au prezentat ele, ce alte bănuieli ţi-ar mai fi trezit? Ce s-ar fi întâmplat dacă găseai un aliat într-unul din ei?

Kit şi-a îngropat degetele de la picioare în nisip. Celelalte fete nu scoteau un cuvânt. Beatrice a pus un prosop pe spatele lui Sarah şi s-a apucat să o şteargă. De data aceasta, fata nu a mai tratat-o cu nepăsarea ei obişnuită. Nu i-a mai spus că se poate descurca singură, fără ajutorul ei. Preţ de câteva secunde, au stat una lângă alta, Beatrice cu mâinile pe umerii fiicei, într-o

semiîmbrăţişare.

Am întors capul spre pădure, în căutarea trunchiului ars de copac, răsucit în direcţia lacului şi cu rădăcinile îndreptate spre buncăr. Apoi, am pornit către locul în care copacii se învecinau cu plaja stâncoasă.

În momentul în care am ajuns la marginea pădurii, am auzit-o pe Clara alergând în urma mea.

— Vin şi eu cu tine, a spus ea, uitându-se la spaţiul întunecat.

Mi-am strâns puloverul pe lângă corp. Sub ramurile masive ale copacilor, era mai răcoare.

— Nu-i nevoie, sincer, am zis. Rămâi cu fetele pe malul lacului.

Am ocolit rădăcinile noduroase şi m-am afundat în pădure, căci zărisem copacul ars. Departe, în partea dreaptă, se găsea buturuga pe care băieţii o foloseau drept masă atunci când găteau. Deşi o curăţaseră, se observa o pată de suc de afine pe una din laturi. Seminţe mărunte rămăseseră prinse pe marginile lemnului. Cineva trecuse pe acolo cu nicio săptămână în urmă. Odată ajunsă pe coasta dealului, m-am aplecat şi am căutat zăvorul uşii ascunse.

Înăuntru domnea o linişte stranie. M-am uitat în prima cameră, luminată printr-o gaură din tavan. Nu-mi mai aminteam dacă era a lui Aaron sau a lui Kevin. Nu erau haine împrăştiate pe jos, nici castroane goale adunate prin colţuri. Nici urmă de mingile dezumflate de fotbal cu care se jucau uneori, nici ambalaje mototolite rămase după spargerea vreunui depozit. Salteaua era neacoperită. Pe cele două scaune de plastic din colţ, sustrase din grădina unei case, era o singură pătură.

Am revenit în holul subteran şi am aruncat un ochi în următorul dormitor. Era gol. Farfuria cu oase mucegăite de pe podea era singura dovadă a prezenţei băieţilor. M-am uitat în faţă, spre locul în care coridorul dădea într-o încăpere spaţioasă în care servisem masa cândva. Buncărul fusese abandonat. Poate că băieţii participaseră la asediu ori plecaseră alături de rebeli să elibereze

lagărele de muncă. Poate că fugiseră de teama cuiva, iar buncărul fusese descoperit de mai multe săptămâni. Am scos cuţitul, regretând că nu aveam la mine arma luată de la rebel şi pe care o desfăcusem în două bucăţi, una dată spre păstrare Clarei, iar cealaltă lui Beatrice.

Am înaintat pe holul întunecat, prin faţa altor camere goale, pipăind zidul pentru a mă orienta. Când am pătruns în grota principală, am avut senzaţia că nu se schimbase nimic în cele câteva luni de când trecusem pe acolo. Vatra era în mijlocul camerei şi cenuşa, rece. Pe jos erau aruncate câteva conserve goale. Am vârât degetul într-una din ele, apoi l-am pus pe limbă. Sucul de pere nu se uscase încă.

M-am ridicat, m-am uitat pe coridorul de vizavi, ai cărui pereţi de pământ erau luminaţi de găuri în tavan. O siluetă a trecut în goană dintr-o cameră în alta. Avea chipul ascuns de o pătură care îi ajungea până la umeri. M-am lipit imediat de zid. M-au trecut sudori reci de spaimă. Mă chinuiam să îmi astâmpăr răsuflarea pentru a auzi mişcările necunoscutului prin cameră.

Am apucat zdravăn cuţitul şi am pătruns bâjbâind în bezna din hol. Era posibil ca buncărul să fi fost descoperit, ca armata să-l fi inspectat la un moment dat sau să-l fi folosit rebelii din nord în drumul lor spre Oraş. Putea fi oricine acolo, pentru a fura proviziile rămase.

O umbră se agita în pragul uşii. Necunoscutul era puţin mai înalt decât mine şi încerca să se furişeze pe coridor. Când a dat cu ochii de mine, s-a întors iute în cameră.

Am avansat, forţându-l să se retragă. L-am apucat de braţ şi i-am pus cuţitul la câţiva centimetri de gât. Încetul cu încetul, camera s-a luminat datorită razelor soarelui ce coborau din tavan ca o dungă subţire. Am zărit chipul pe care îl văzusem zi de zi, în fiecare dimineaţă şi seară, la Şcoală, părul creţ dat pe spate cu ajutorul unui şal gros. Pip era înfiorător de slabă, clavicula părea să îi străpungă pielea subţire ca hârtia. Am coborât privirea şi i-am remarcat pântecul de femeie gravidă, care ieşea bombat peste talia pantalonilor ei rupţi. Era nefiresc, de parcă nu

ar fi putut aparţine unei făpturi atât de mici şi de firave.

— Eve, opreşte-te, a răsunat o voce cunoscută din spatele ei. Te rog.

Ruby se înghesuise într-un colţ, alături de Benny şi Silas, pe care îi cuprinsese în braţe, într-o încercare disperată de a-i ocroti. Mă fixau cu privirile lor îngrozite, iar Pip s-a postat în faţa lor, ca pentru a-i ascunde de mine.

Am lăsat arma jos. Simţeam că mă înăbuş, năpădită brusc de ruşinea de a mă fi transformat într-o persoană capabilă să pună cuţitul la gâtul altui om.

— Noi suntem, a rostit Benny cu glăsciorul lui subţire. Doar noi.

22

Am dat cu degetul peste scala staţiei, ca să ajung la semnul făcut de Moss pe cadran. A scos un pârâit slab. Eu şi Ruby ne uitam la aparat, aşteptând să auzim ceva, orice, însă minutele treceau fără să răsune vreun cuvânt.

— Rebelii nu prea mai trimit mesaje în situaţia de faţă, am spus în cele din urmă şi am oprit staţia.

— Kevin şi Aaron ar fi anunţat că se întorc băieţii, a zis Ruby.

Am aşezat staţia în geanta de voiaj, i-am scos bateriile şi le-am vârât în buzunar. Am aruncat o privire prin camera îngustă.

— Cu astea putem rezista vreo patru luni, am remarcat, trecându-mi degetele peste un şir de conserve fără etichetă. Imediat sub ele se găseau fructe şi nuci uscate, pastramă de mistreţ şi apă fiartă din lac. Într-unul din colţuri era o stivă de cutii, furate recent dintr-un depozit.

— Băieţii ziceau că ne-ar ajunge vreo şase, a spus Ruby şi a dat jos câteva borcane cu apă. Dar am încercat să mai contribuim şi noi. Am cules măceşe, fructe de pădure, struguri. Dacă sunt peşti la malul apei, îi prindem cu plasa, dar nu ne putem avânta în larg fiindcă nu ştim să înotăm.

S-a aşezat lângă Pip şi i-a desfăcut capacul unui borcan. Pip nu scotea o vorbă.

— Aţi procedat bine, le-am spus. Nu se ştie dacă băieţii au scăpat cu viaţă sau nu. Când aţi fi epuizat rezervele lăsate de ei, poate n-aţi mai fi avut timp să strângeţi altele.

Privirile mi-au zăbovit asupra lui Ruby şi Pip pentru câteva clipe. Sarcinile lor erau mult mai avansate decât a mea, posibil cu vreo două luni sau chiar mai mult.

În partea opusă a camerei, fetele şedeau adunate în

jurul focului, ceva mai degajate acum că îi văzuseră pe Benny şi Silas. Helen, care părea cea mai puţin stânjenită de prezenţa lor, îi explica lui Silas despre atelele de la picior şi îi arăta rana. Beatrice turna cu polonicul supa de morcovi în cutiile din plastic pe care băieţii le folosiseră cândva pe post de căni.

— S-a întors Eve, a spus Benny, scrijelind în podeaua de pământ cu un beţişor şi arătându-le lui Bette şi Sarah cuvintele scrise în timp ce le rostea.

Ar fi trebuit să mă simt uşurată pentru că Leif nu era acolo, pentru că prietenii mei erau vii şi nevătămaţi. Dar nu îmi puteam lua ochii de la Pip. Şedea cu spinarea rezemată de zid şi învârtea lingura prin castron cu privirea pierdută la aburii care se ridicau din supă.

Atât ea, cât şi Ruby erau în a cincea lună de sarcină, însă aceasta le afectase în mod diferit. Ruby părea mai sănătoasă, se împlinise la faţă şi era rumenă în obraji. Ori de câte ori vorbea, îşi odihnea palma tandru pe zona sensibilă de sub buric. Pip dădea impresia că duce o luptă disperată cu greaţa, iar chipul îi era veşnic palid. Avea ochii roşii şi trişti, iar în ora ce se scursese de când le găsisem abia îmi adresase câteva cuvinte seci şi ciudate.

— Eşti absolut sigură că Arden n-a rămas gravidă? am întrebat eu în şoaptă pentru a nu fi auzită.

— Cât se poate de sigură, a răspuns Ruby, clătinând din cap. A fost unul dintre motivele pentru care am plecat atunci când s-a ivit ocazia.

— Dar când aţi fugit? Cum v-a adus Arden până aici?

Ruby s-a uitat într-o parte şi a întâlnit privirea lui Pip, trimiţându-i acesteia un mesaj necunoscut mie. Pip privea în gol, ca şi când ar fi fost într-o altă lume.

— Cam acum o lună, a zis ea. De câteva săptămâni locuiam în camere alăturate, dar ea nu a scos o vorbă. Pe urmă, într-o noapte, ne-am trezit cu ea. Toată lumea dormea. A deschis pumnul şi ne-a arătat o cheie. Ne-a zis că o are de la tine şi că e singura noastră şansă să scăpăm de acolo. Se împrietenise cu una din femeile de la pază. Miriam, parcă o chema. Arden o mai ajuta din când în când

la treburi. Dădea cu mătura, căra echipamente, chestii de genul ăsta. Se gândea că aşa le va demonstra că s-a schimbat, că nu mai reprezintă o ameninţare. Dacă se dovedea utilă, spera să îi convingă să o lase să se antreneze pentru armată – aşa se zvonea că păţesc fetele care nu pot rămâne însărcinate. Am plecat în noaptea aia împreună cu ea. Reuşise să fure codul de securitate de la Miriam. Am traversat lacul înot, rând pe rând. Eram la sud de buncăr, aşa că am venit aici în căutare de provizii. Atunci am auzit pentru prima oară de asediu. Băieţii au plecat în cursul aceleiaşi săptămâni. Trebuiau să se alăture unei colonii din nord şi să elibereze primul lagăr de muncă. Arden s-a dus cu ei.

Pip nu ridica ochii din podea. Scurma cu unghiile în pământ, făcând o gropiţă.

— De atunci, am avut grijă de Benny şi de Silas, a rostit ea.

Ochii lui Ruby scânteiau în lumina focului.

— Arden ne-a zis că eşti prizonieră în Oraş, a spus ea. Credeam că n-o să te mai văd niciodată.

A strâns buzele într-un zâmbet silit. La Şcoală, n-o văzusem vreodată să plângă. Ea era cea care ne alina pe mine şi pe Pip, cu logica ei imbatabilă care o făcea să analizeze fiecare situaţie din toate unghiurile. Simpla ei prezenţă te obliga să cobori tonul, să vorbeşti mai calm, să uiţi de supărare şi tristeţe. S-a masat uşor pe abdomen şi a tras aer în piept pentru a-şi stăpâni lacrimile.

— Mă bucur că am ajuns aici. Uneori, m-au năpădit şi pe mine aceleaşi gânduri.

M-am aplecat spre ea şi am dat să o îmbrăţişez, dar expresia de pe chipul ei m-a oprit. Se uita peste umărul meu, cu ochi străini şi reci.

Pip a băgat de seamă şovăiala lui Ruby.

— N-am reuşit niciodată să pricep… De ce ai ales-o pe Arden?

Rostea fiecare cuvânt cu emfază, de parcă ar fi aşteptat zile sau săptămâni ca să mi le adreseze.

— O urai la Şcoală. Şi când colo, vine la noi şi zice că tu

i-ai dat cheia. Ne-a povestit cum aţi mers amândouă în sălbăticie, cum i-ai salvat viaţa.

Pip şi-a şters o lacrimă înainte să îi alunece pe obraz.

— Nu înţeleg de ce ai luat-o pe ea şi nu pe noi.

— Nu am luat-o eu, am zis şi am vrut să o prind de mâini, dar şi le-a retras repede. Nu am luat-o cu mine. Am găsit-o după ce-am plecat. Ea mi-a spus de clădire. Am fost silită să plec singură.

— Cine? Zi-mi cine te-a silit? a îngânat Pip.

— Profesoara Florence. Aveam voie să plec, dar numai singură.

— Atunci, n-ar mai fi trebuit să pleci, s-a răstit ea brusc.

Ruby i-a pus o mână pe spate, încercând să o liniştească, dar Pip a continuat.

— Ai idee cât te-am aşteptat? Stăteam în camera aia toată ziua şi mă certam cu Directoarea că nu pot merge la ceremonia de absolvire fiindcă s-a întâmplat ceva groaznic. Nici prin cap nu-mi trecea că ai plecat din Şcoală fără mine. Ce idee tâmpită! Ce tâmpită eram eu să îmi închipui că o să merg la Oraş. Că o să am apartamentul meu, că o să lucrez la o firmă de arhitectură, că o să fim împreună.

S-a aplecat spre mine, cu obrajii aprinşi de furie. Ridicase vocea atât de tare, încât toate fetele se întorseseră spre noi şi ne priveau.

— Mă uitam la lacul ăla de câte ori traversam podul. Mi-era teamă că te-ai înecat. Dar tu ai ştiut adevărul de la bun început. M-ai lăsat să debitez toate aiurelile despre viaţa mea la Oraş, deşi ştiai adevărul.

Simţeam că mă sufoc. Mi-am apăsat ochii cu degetele ca să nu izbucnesc în plâns, dar eram roşie la faţă şi pereţii camerei parcă se strângeau în jurul meu.

— Am greşit, am îngăimat eu. Am făcut o greşeală uriaşă, ireparabilă. Şi acum mă simt vinovată. Dar până în noaptea aia n-am ştiut absolut nimic. Am avut doar câteva minute în care să mă hotărăsc. Nu aveam nimic planificat. Normal că te-aş fi luat cu mine dacă aş fi ştiut.

Pip a expirat prelung. Atmosfera devenise apăsătoare, încărcată de gânduri nerostite.

— Eşti Prinţesă acum, a spus Pip, cu un râset straniu. Ai trăit la Palat.

Ruby şi-a aşezat palma peste mâna lui Pip şi i-a şoptit câteva cuvinte nedesluşite.

— De ce crezi că sunt aici? am întrebat. Am fugit din Oraş. Dacă ne prind, ne vor ucide. Da, am trăit la Palat, dar asta nu înseamnă că am şters cu buretele tot ce s-a întâmplat înainte.

În spatele nostru, Beatrice şi Clara s-au ridicat şi au început să adune castroanele împrăştiate pe jos.

— Ce-ar fi să ne instalăm în camere? Ne-ar prinde bine un strop de odihnă, a sugerat Clara.

Aprins-o pe Helen de mijloc şi a ajutat-o să se ridice. Una după alta, fetele au pornit pe culoarele învecinate, aruncându-ne o ultimă privire.

— De ce le-ai adus aici? a întrebat Ruby. Ce-ai de gând să faci?

Am încercat să îmi potolesc respiraţia.

— Mergem la Califia. Presupun că Arden v-a povestit despre aşezarea de peste pod.

— Tabăra de femei, a spus Ruby.

Focul pâlpâia slab în vatră şi în cameră se lăsase frigul.

— Ne-a zis că ai fost nevoită să pleci de acolo, pentru că erai în pericol.

— E locul cel mai sigur pentru noi, dacă nu chiar singurul, am spus. Mai ales pentru fete. Câteva din femeile de acolo sunt medici. Sunt şi nişte moaşe care să le ajute la naştere. Ne putem caza toate acolo.

— Când plecaţi? a întrebat Pip, cercetându-mă cu atenţie.

Cuvântul acela „plecaţi”, şi nu „plecăm”, m-a lăsat fără grai câteva secunde.

— În cel mult o săptămână. Sperăm ca băieţii să fi lăsat măcar o parte din cai. Am scurta călătoria cu vreo patru zile dacă mergem călare. Vreau să veniţi şi voi două cu noi.

Ruby s-a ridicat şi şi-a strâns şalul pe lângă corp.

— E drum lung.

— Poate reuşim să îl mai scurtăm, am zis. Important este

să plecăm cât mai curând. Armata ne-a luat urma, iar buncărul e doar un popas în drumul nostru.

— Nu-i putem abandona pe Benny şi Silas, a spus Pip.

— Nici nu trebuie.

Am prins-o de mână instinctiv, dar Pip s-a crispat la atingerea mea. Mi-am retras-o după câteva secunde.

— Va trebui să îi luăm cu noi şi voi insista să rămânem împreună. Sunt încă mici, deci nu reprezintă o ameninţare.

Pip clătina din cap, nemulţumită. S-a ridicat de pe podea şi şi-a scuturat pantalonii de praf.

— Nu pot, a murmurat ea. Nu vreau. Suntem în siguranţă aici. Ne descurcam foarte bine înainte de venirea voastră.

Mi-a întors spatele, s-a înfăşurat în pulover şi a pornit pe unul din coridoarele îndepărtate.

M-am ridicat şi eu, ameţită, de parcă mi-ar fi tras o palmă.

— Presupun că rămâi şi tu, i-am spus lui Ruby, străduindu-mă să îmi maschez tristeţea.

De atâtea ori mă văzuse plângând la Şcoală, mă ţinuse în braţe în timp ce vorbeam despre epidemie şi despre cum arătase mama înainte să moară. Nu ar fi fost ceva nou pentru niciuna dintre noi şi, totuşi, după atâtea luni în care nu ne văzuserăm, îmi părea o străină. Până şi aspectul său fizic, obrajii bucălaţi, ochii adânciţi în orbite, erau lucruri cu care trebuia să mă obişnuiesc.

— Nu pot s-o las singură, a spus ea, dându-şi pe spate părul negru şi des. Rămânem aici. Ne vom descurca aşa cum am făcut-o şi până acum.

A strâns din buze, ca şi când nu mai era nimic de adăugat.

A trecut pe lângă mine şi a plecat după Pip.

— Îmi pare rău, am spus. Nu ştiu dacă mai are vreo importanţă acum, dar sunt multe lucruri pe care le-aş schimba, dacă mi-ar sta în putere.

Ruby nu a întors capul. A apucat-o pe Pip de braţ şi a tras-o lângă ea. Am rămas singură în cameră, ascultând şuşotelile fetelor, apoi pleoscăitul apei din găleţile pe care

Beatrice le scotea afară, împreună cu Benny şi Silas.

I-am privit cum se îndepărtează, apoi se retrag în camera pe care o împărţeau.

23

În zori, plaja era cufundată în linişte. Clara a înmuiat hainele în apa rece şi s-a apucat să le spele. Părea o îndeletnicire atât de firească, încât nici n-aş fi zis că este aceeaşi fată pe care o cunoscusem la Palat cu câteva luni înainte. A întins hainele pe pietre ca să se usuce. Cămăşi, pantaloni, pulovere şi şosete, zăceau toate pe mal asemenea unor pete de culoare.

Când am coborât panta nisipoasă alături de Sarah, încărcate cu vase pentru apă, am observat-o pe Helen. Stătea pe mal, cu piciorul bolnav în apă. Umflătura se mai retrăsese, dar era vizibil că osul nu se vindecase corect. Glezna era strâmbă şi ciudată. A întins mâna şi a apăsat pe locul sensibil în care fusese ruptă.

— Mai bine nu-l atingi, i-am spus, lăsând oalele pe pământ.

M-am aplecat ca să examinez osul. Pielea căpătase o culoare verde-violet la locul loviturii.

— Arată groaznic, a spus ea. Azi-noapte a început să zvâcnească atât de tare încât m-a trezit din somn. De-acum încolo, o să mă tot chinuiască, nu-i aşa? N-o să mai pot călca niciodată pe el.

M-a studiat cu atenţie, căutând să citească răspunsul pe faţa mea.

— O să primeşti ajutor calificat când ajungem la Califia. E o femeie acolo care a studiat medicina. Eu nu mă pricep, am zis, dându-i părul pe spate.

Totuşi, o săptămână mai târziu, era evident că osul nu fusese aşezat cum trebuie. Exista posibilitatea de a-l rupe din nou, dar era o variantă de neimaginat pentru mine – să treci prin acele chinuri de două ori la rând. Am luat cele

două scânduri, i-am prins tibia între ele şi am ajutat-o să le lege.

Sarah a lăsat oalele pe malul lacului.

— Aşa zice şi Beatrice, dar cât mai trebuie să stăm aici?

A arătat spre apă.

— Dacă tot mai rămânem o vreme, măcar învaţă-ne să înotăm. Cum să pescuiesc dacă nu pot intra în apă decât până la genunchi?

— Aici ne putem odihni în linişte, am spus. Avem suficiente provizii şi nu e nevoie să stăm de pază noaptea. Ar fi bine să mai stăm o zi, două.

Mă uitam la un punct pe malul opus al lacului, distingându-le cu greu pe Pip şi Ruby. Plecau în fiecare dimineaţă, singure, să culeagă mure şi struguri sălbatici. Îmi dădeam seama că niciodată nu-mi va ajunge timpul petrecut aici. Când vom pleca, peste trei zile sau treizeci, le voi părăsi din nou.

Mi-am tras puloverul peste abdomen, ca să fiu sigură că nu se vede nimic. Cu fiecare zi care trecea, corpul meu suferea o nouă transformare. Schimbasem blugii cu o pereche de pantaloni mai largi şi îmi potrivisem cureaua pe noile dimensiuni. Îmi simţeam sânii umflaţi şi dureroşi, mă împlinisem la faţă, abdomenul era din ce în ce mai mare şi mai greu de ascuns. Nu voiam să le mărturisesc fetelor. Mă gândeam că îşi vor schimba percepţia asupra mea, că m-ar considera mai slabă sau mai vulnerabilă. Când vom porni la drum şi va trebui să împărţim puţinele provizii, nu voiam să îşi facă griji că nu ne ajung. Beatrice şi Clara îmi dăduseră deja din porţiile lor ca să îmi păstrez forţele până ce aveam să ajungem la buncăr.

În plus, mai era şi Caleb. Trecuse atâta vreme de când nu îi mai rostisem numele cu glas tare. Cum aş fi putut explica ce se petrecuse între noi? Cum ar putea fetele înţelege nu numai că petrecusem timp alături de el, dar îl şi iubisem? Nu aş fi fost una din acele femei distruse de dragostea lor, aşa cum povesteau Profesoarele? Aveam senzaţia că se ridicase un zid între mine şi restul lumii. După moartea lui Caleb, ce îmi rămânea de făcut cu

dragostea pe care încă o purtam în suflet? Unde era să se ducă?

Pip şi Ruby veneau către noi, strecurându-se printre copaci. Simţeam cum Clara le urmăreşte din priviri, să vadă dacă se uită spre noi. În ultimele două zile, hotărâseră să ia masa separat de noi, în camera lor. Îşi petreceau după-amiezile cu Benny şi Silas, iar dimineaţa scotoceau pădurea de lângă lac, de unde se întorceau cu câte o cană de plastic, o furculiţă îndoită sau o conservă fără etichetă. Din acea primă noapte, nu mai încercasem să le vorbesc. Se instalase tăcerea între noi. Când treceam pe hol, mă gândeam uneori ce cuvinte să aleg pentru a-mi cere iertare încă o dată. Dar Pip abia dacă ridica ochii, ignorându-mă cu încăpăţânare, şi îmi reamintea că scuzele nu erau suficiente. Niciun cuvânt nu va mai fi vreodată suficient.

Pip ducea un sac în mână. A ieşit dintre copaci, urmată îndeaproape de Ruby. Le-am privit cum se apropie, în timp ce Sarah umplea vasele cu apă.

— Vreau să ajungem acolo odată, spunea Sarah. Simt că pierd timpul. Tu şi Beatrice vorbiţi întruna despre toate lucrurile pe care le vom avea la Califia, dar nu faceţi decât se ne amintiţi de lipsurile de acum.

— O să plecăm în curând, i-am zis şi am băgat oala în apă.

M-am uitat spre Pip şi Ruby. Pip a ridicat ochii şi privirile ni s-au intersectat. Pentru o clipă, chipul i s-a preschimbat, iar buzele i s-au arcuit într-un soi de zâmbet. A venit spre noi, privindu-mă drept în ochi pentru întâia oară de la sosirea noastră.

— Am găsit nişte scoarţă de salcie neagră, a spus ea.

A scos bucăţile cafenii din sac, uitându-se la Helen.

— Am auzit că te-a durut piciorul aseară. Asta s-ar putea să te ajute.

Încruntată, Sarah a aşezat vasul pe malul lacului, surprinsă parcă să o audă pe Pip vorbind. Din ziua în care ne certaserăm, le ignorase pe fete pe cât posibil.

— Se mănâncă? a întrebat Sarah.

— O fierbi, a spus Ruby, arătând spre vasul cu apă, după care bei ceaiul. Pip a citit despre leacuri naturale în cărţile găsite în buncăr. Scoarţa de salcie neagră e bună contra durerilor.

A întins braţul spre Helen, oferindu-se să o ajute să se ridice.

— Voi două veniţi cu noi. Fierbem ceaiul de-acum ca să ai la noapte suficient. Pe urmă, îţi pregătim şi pentru drum.

A luat una din oalele lui Sarah şi a plecat cu fetele în susul plajei. Ruby s-a întors spre mine şi mi-a făcut un semn din cap.

Pip s-a aşezat pe mal. Şi-a îngropat degetele picioarelor în nisip, chiar la marginea lacului.

— Ruby zice să ar fi bine să vorbesc cu tine, a spus ea, cu privirea aţintită pe suprafaţa apei.

Aşadar, stătea acolo doar pentru că aşa îi spusese Ruby? Iar, pentru că o făcea fără nicio tragere de inimă, nu putea nici măcar să mă privească. Cât trebuia să stau acolo şi să aştept spăsită să mă ierte?

— Dar tu ce părere ai? am întrebat-o.

Pip şi-a îndepărtat câteva fire de păr de pe faţă. La lumina zilei, am remarcat că pistruii i se mai estompaseră, dar cearcănele negre o făceau să pară veşnic obosită.

— Cred că are dreptate, a spus ea. Cred că sunt lucruri care au rămas nespuse.

Mi-am afundat degetele în nisip, bucuroasă să am ceva, orice, de care să mă ţin.

— Dacă aş putea, aş schimba tot ce s-a-ntâmplat, am zis. Ştii asta prea bine.

— Da, ştiu.

A cules un beţişor de pe jos şi s-a scărpinat cu el între degete, după care s-a întors spre mine.

— Dar am petrecut atât de mult timp în clădirea aia, cu gândul la tine, năpădită de griji pentru tine. Mă gândeam că te-au dus cine ştie unde. Însă, când te-am văzut pe malul lacului, în rochia aia, mi-am dat seama că ai trăit în Oraş în tot acel timp. Te-am urât fiindcă n-ai fost lângă

mine. Dar acum e prea târziu. Duc o viaţă pe care nu mi-o doresc, pe care nu mi-am ales-o eu.

Şi-a privit abdomenul, tricoul care abia îi cuprindea talia. Apoi a lăsat capul în pământ şi şi-a apăsat ochii cu degetele.

— Aşa a fost să fie. Nici eu nu mi-am ales tatăl. Eram în Oraş când a început asediul. Mi-am văzut prietenii spânzuraţi. L-am văzut pe cel pe care-l iubeam împuşcat şi ucis de soldaţi. N-am cerut nimic din toate astea. Nu ne rămâne decât să ne descurcăm cu ce ne-a fost dat, am spus, împrumutând cuvintele lui Charles.

Palatul, apartamentul nostru, totul părea atât de departe, o amintire din alte vremuri.

— Dar poate că în unele cazuri nu e suficient. Poate că aş fi putut face mai mult.

— Cel pe care-l iubeai? E vorba de bărbatul despre care ne-a povestit Arden? Caleb?

— A fost omorât, am spus.

Nu eram sigură dacă ar trebui să continui, dar îmi părea nedrept ca Beatrice şi Clara să ştie, iar Pip, nu. Chiar şi după această despărţire îndelungată.

— Sunt însărcinată, am spus. În patru luni. Fetelor nu le-am zis nimic.

Pip mă studia cu atenţie.

— De ce-ai face aşa ceva? De ce ţi-ai dori una ca asta?

— În Oraş, n-ai cum să previi o astfel de situaţie. Iar, după câte ne spuseseră Profesoarele, nu aveam de unde să ştiu ce era adevărat şi ce nu. Nu cunoşteam toate consecinţele, dar nu pot regreta ce-am făcut. L-am iubit.

Pip a clătinat din cap.

— Amândouă gravide, a spus ea, cu ochii înceţoşaţi de lacrimi. Am senzaţia că se sfârşeşte totul, că a murit o parte din mine. Îţi aduci aminte cum eram anul trecut pe vremea asta? Lucrurile despre care vorbeam? Eu visam să am un apartament în Oraş. Mi se părea atât de minunat să învăţ o meserie, să trăiesc dincolo de zidurile Şcolii.

— Încă nu e timpul pierdut.

Am lăsat nisipul să mi se scurgă printre degete şi am

prins-o de mână. Nu s-a mai împotrivit.

— Trebuie să vii cu noi la Califia. Vei fi mai protejată acolo. Amândouă vom fi. Poţi rămâne acolo cât doreşti.

Pip clătina deja din cap, dezaprobator.

— Ce-ai de gând să faci aici, numai tu şi Ruby? Nu puteţi sta aici la nesfârşit. Până la urmă, vi se vor termina proviziile.

Pip mi-a strâns mâna.

— Nu pot pleca. Nu mi se pare înţelept. Abia mă descurc acum, darămite timp de o săptămână pe drumuri.

— Vom lua caii şi nu va dura decât câteva zile. Nu va trebui să mergi pe jos.

Pip şi-a tras mâna din a mea şi a aşezat-o pe burtă.

— Dacă se întâmplă ceva în drum spre Califia? Prefer să stau aici, oricât de riscant ar fi. Au trecut aproape şase luni, e prea târziu să mai plec acum.

Am auzit pietrişul scrâşnind în spatele meu. Beatrice cobora spre plajă, cu un sac de rufe în braţe. Se uita spre noi, studiind-o pe Pip care încă se mai ştergea la ochi.

— Câţi cai mai sunt? am întrebat.

— Şase sau şapte, a spus ea. Au luat cel puţin jumătate dintre ei. Cei care au mai trecut pe la buncăr aveau şi ei nişte provizii. Unul furase chiar un Jeep guvernamental.

— Patru zile, am insistat eu în continuare. Doar atât. Nu vrei să-ncerci?

— Pur şi simplu, nu am energia necesară.

Bărbia îi tremura uşor, aşa cum făcea de obicei când se străduia să nu plângă.

— Te înţeleg dacă trebuie să pleci.

M-am uitat la suprafaţa lucioasă a lacului. La Califia, vom fi mai protejate. Fetele ar putea să-şi facă un rost alături de celelalte femei. Dar cum să le las aici pe Ruby şi Pip? Oricât m-aş fi încăpăţânat, îmi dădeam seama că pentru ea călătoria ar fi fost mult mai periculoasă decât pentru mine. Ca majoritatea fetelor însărcinate, Pip părea să poarte în pântec mai mult decât un copil. De la venirea noastră, păruse mereu epuizată, se retrăgea în camera ei înainte de cină şi dormea ore în şir, iar uneori nu se trezea

decât în seara următoare.

— Nu te voi părăsi din nou, am spus.

— Nu pot pleca, Eve.

— Ştiu. Atunci, nu voi pleca nici eu.

Am cuprins-o în braţe. Şi-a ascuns faţa pe umărul meu şi, în acea secundă, ne-am întors la momentele de tăcere liniştitoare de altădată. La Şcoală, se întâmpla deseori să împărtăşim astfel de clipe de singurătate în doi, în care niciuna dintre noi nu rostea vreun cuvânt.

După un timp, s-a auzit glasul Clarei.

— Am terminat, a spus ea, întinzând ultimele cămăşi pe bolovani.

A venit spre noi, învăluindu-ne într-o privire tandră. Îi citeam pe chip uşurarea de a ne vedea în sfârşit că discutăm.

— Mă gândeam să le învăţ pe fete să călărească după-amiază, dacă sunt pregătiţi caii.

S-a uitat la Pip.

— Ar trebui să fie, a răspuns ea. Ruby îi hrăneşte în fiecare dimineaţă. Te duce ea la grajduri. Nu e nici o jumătate de kilometru până acolo.

— Perfect, a spus Clara, ştergându-şi mâinile pe pantaloni. Imediat ce vor prinde esenţialul, vom putea pleca. Lăsaţi-mă două zile, poate trei, în funcţie de cai.

Clara învăţase să călărească la grajdurile Oraşului, unde se pregătise câţiva ani. M-a dus şi pe mine o dată şi am învăţat cât să dirijez calul să dea ocol terenului.

— Eu rămân aici, am anunţat-o, fără a îndrăzni să o privesc în ochi. Voi sta cu Ruby şi Pip până când vom putea călători.

— Doar voi trei? a întrebat ea. Cum rămâne cu fetele?

— Va trebui să plecaţi fără mine. Tu ştii să călăreşti, iar eu îţi voi arăta pe unde să o iei. S-ar putea chiar să fiţi mai în siguranţă la Califia, fără mine. Nimeni nu ştie că eşti rudă cu tata.

Clara nu se mişca din loc. Se uita fix la mine, aşteptând parcă să mă răzgândesc, să îmi retrag cuvintele înainte ca decizia să devină definitivă.

— Voi veni şi eu cât de repede voi putea, am spus.

Aveam o datorie şi faţă de Clara, pentru că alesese să părăsească Oraşul împreună cu mine. Indiferent ce aş fi ales, să rămân sau să plec, însemna să îmi trădez una dintre prietene.

— Nu le pot lăsa aici, am adăugat.

— Am înţeles, a spus Clara, uitându-se peste mine, la locul în care plaja se unea cu copacii. Le conduc eu de aici încolo.

M-a pironit cu privirea, fără a mai scoate vreo vorbă.

— Nu ne vom despărţi pentru mult timp, am spus, dar pornise deja în susul plajei.

24

Benny şi Silas s-au aruncat primii în apă şi s-au băgat imediat la fund, mişcându-se cu agilitatea unor peşti. Secundele treceau şi ei nu mai ieşeau la suprafaţă. Când, în cele din urmă, s-au hotărât să apară, erau deja la câteva sute de metri în larg şi se hârjoneau.

— Cum au reuşit asta? a întrebat Bette. Au dispărut, pur şi simplu.

Se descălţase cu grijă, lăsându-şi tălpile să se afunde în nisip.

Sarah a intrat precaută în apă până când i-a ajuns la genunchi. A mai făcut câţiva paşi şovăitori, cu ochii aţintiţi la suprafaţa vălurită a lacului.

— Asta e partea cea mai grea, a strigat ea către Beatrice, care aştepta pe mal, alături de mine şi de Clara. Nu-mi mai văd picioarele şi mă apucă frica.

Vocile lor păreau să vină de undeva de departe. Le promisesem fetelor că le voi învăţa să înoate înainte de plecare. Îmi aduceam aminte învăţăturile lui Caleb, contactul cu apa când m-am scufundat, felul în care mă susţinea, picioarele care abia atingeau fundul nisipos. Am citit undeva că atunci când îţi este foarte dor de cineva, te transformi în acea persoană, faci anumite lucruri ca să umpli golul lăsat de ea şi să nu te mai simţi singur. Acum, pe malul lacului, la câteva luni de la moartea lui, îmi dădeam seama că este o minciună. Tot ce făceam în momentul acela – lucruri pe care le făcuse şi el cândva – îmi stârneau un dor şi mai mare.

Am intrat în apă, atingerea ei rece alinându-mă în mod curios. Am simţit câteva pişcături în picioare şi m-am trezit la realitate. Pe măsură ce fetele îmi urmau exemplul, m-am

întors spre Pip şi Ruby şi le-am îndemnat să vină după noi. Şedeau pe un trunchi de copac de pe mal şi curăţau nişte fructe de codiţe.

— Directoarea Bums n-ar fi de acord, a spus Ruby, cu un zâmbet stins, şi şi-a îndepărtat câteva fire de păr de pe faţă. Înotul e periculos. N-ai auzit că, înainte de epidemie, au fost oameni care s-au înecat?

Imita vocea gravă a directoarei Bums.

Era prima glumă pe care o făcea cineva după zile în şir. Aş fi râs, dacă n-aş fi văzut-o pe Pip cum se clatină pe picioare. Păşea agale, deja sleită de puteri. Când o anunţasem pe Beatrice că nu le voi însoţi, femeia nu se împotrivise aşa cum m-aş fi aşteptat. Era de acord că Pip are nevoie de odihnă, că este mai bine să rămână pe loc până la naştere – problemă cu care trebuia să ne descurcăm pe cont propriu, folosindu-ne de puţinele informaţii pe care mi le dăduse Beatrice. Întrucât Califia se afla la vreo sută cincizeci de kilometri distanţă, nu era exclus să ne împotmolim pe drum. Dacă Pip dorea să rămână, cum mi-aş fi permis eu să o silesc să plece?

Au coborât pe malul apei, urmărindu-le pe fete cum stau ţepene, îmbrăcate doar în tricouri şi pantaloni, unele deja îngheţate de frig.

— Primul pas este să vă băgaţi sub apă, am spus, apropiindu-mă de Bette şi Kit. Uite, aşa cum fac eu.

M-am apucat de nas, am ridicat picioarele şi m-am scufundat, cu apa ţiuindu-mi în urechi. Am deschis ochii şi m-am uitat la bulele care se ridicau spre suprafaţă din cauza respiraţiei. Când am simţit că nu mai am aer şi îmi pocnesc timpanele, am ieşit de sub apă. Sarah era singura care îmi urmase exemplul şi mă privea cu părul ud lipit de obraji.

Bette îi urmărea pe Benny şi pe Silas cum înoată tot mai departe în larg, plutind pe spate, cu burţile gogonate ieşindu-le din apă.

— Nu mergeţi prea departe, le-am strigat, arătând spre mesteacănul căzut în lac, indicator pe care băieţii îl folosiseră cândva pentru a nu se îndepărta prea tare.

Benny a înălţat capul, ca şi când m-ar fi auzit, după care a plonjat pe spate şi s-a făcut nevăzut sub apă.

— Nu-ţi face griji, stau eu cu ochii pe ei, a spus Beatrice, aruncând trei cămăşi jerpelite în apa mică de la mal.

S-a apucat să le frece de pietre ca să le cureţe. Câteva fete şi-au luat inima-n dinţi şi au intrat sub apă. Bette s-a oprit când apa i-a ajuns la gât, strâmbându-se la fiecare mişcare. Am tras de bluza udă ca să mi-o desprind de corp, dar aceasta se tot lipea la loc. M-am cufundat până la piept, lăsând apa să mă ascundă. M-am uitat spre Benny şi Silas care scuipau apă unul într-altul. Beatrice îi urmărea, aşa cum promisese, ca să fie sigură că nu merg prea departe.

— Corpul nostru e făcut să plutească. Roteşte-te pe spate, am spus, apropiindu-mă de Sarah.

S-a întins şi i-am aşezat braţele şi picioarele în aşa fel încât să formeze un T.

— Trage aer în piept, i-am zis. Ţine braţele depărtate de corp şi privirea în sus.

Mi-am tras mâna de sub ea şi fata s-a scufundat câţiva centimetri, dar a rămas la suprafaţă. Un zâmbet mulţumit i-a apărut pe faţă.

Clara se învârtea printre fete, ajutându-le să plutească.

— Vedeţi? spunea ea. Oamenii se îneacă pentru că intră în panică. Relaxaţi-vă şi veţi pluti.

A trecut la Bette şi a apăsat-o pe spate. O priveam şi mă întrebam când ne vom mai revedea, dacă se va mai întoarce odată ce se va stabili la Califia. În ultimele două zile se străduise să le familiarizeze pe fete cu caii şi să le înveţe bazele călăriei. Improvizasem hamuri din funia pe care o aveam, legând un capăt de umerii calului, iar celălalt i-l trecusem pe spate, formând o buclă suficient de mare cât să bagi un picior prin ea. Toate proviziile fuseseră ambalate, genţile erau pline în aşteptarea călătoriei de a doua zi dimineaţa. Mâine, pe vremea asta, eu, Pip şi Ruby vom fi singure.

Am încercat să-mi iau gândul de la asta şi să mă concentrez asupra momentului prezent – după-amiaza

aceea, lecţia de înot. Era singurul mod în care aş fi putut rezista.

— Cum ai făcut atunci? a întrebat Sarah, ducându-şi braţele în faţă. Arată-mi cum ai înotat prin tunel.

— Trebuie să te scufunzi, am zis, uitându-mă în jur.

Majoritatea fetelor intrau în apă, abia reuşind să se menţină la suprafaţă.

— Trebuie să îţi iei elan de pe fund, să te propulsezi înainte. Pe urmă, îţi foloseşti braţele şi picioarele simultan, ca o broască.

Am luat o gură de aer şi m-am băgat la fund. Lumea părea departe de mine, glasurile fetelor se contopeau într-unul singur. Am zărit picioarele Clarei care se mişca în jurul lui Kit ajutând-o să stea la suprafaţă. Pielea lui Sarah părea şi mai albă decât în realitate. Îşi ţinea palmele căuş, vrând parcă să cuprindă lacul.

Cu greu am deslușit primele strigăte. Ţipetele speriate păreau să vină de dincolo de mine. Am ieşit la suprafaţă şi am auzit-o pe Beatrice zbierând din toţi rărunchii.

— Faceţi loc, spunea ea, ocolind câteva fete.

M-am uitat după Benny şi Silas. Nu mai erau în locul în care îi văzusem mai devreme. Uneori se cocoţau pe o stâncă din larg, dar nu erau nici acolo. A durat puţin până să îi observ pe malul celălalt, agăţaţi de rămăşiţele docului dărăpănat. Mă priveau, la fel de nedumeriţi ca şi mine, dar feriţi de orice primejdie.

Abia atunci am băgat de seamă ce văzuse Beatrice. A trecut iute pe lângă fete şi s-a îndreptat spre Pip care se scufundase în apă, cu faţa în sus şi părul plutindu-i în jurul capului. Ochii îi erau goi. Beatrice a vârât mâinile după ea, a prins-o de braţe şi a încercat să o tragă spre mal. Când s-a întors către mine să mă strige, am observat că avea hainele mânjite. O pată de sânge se întindea pe suprafaţa apei. Le înconjura pe amândouă, colorându-le în roşu.

Am înotat cât am putut de repede şi nu m-am oprit până ce nu am ajuns lângă ele şi am prins-o pe Pip de mână. Pielea de sub unghii îi era cenuşie.

— Stai trează, i-am spus, frecându-i degetele, de parcă

asta ar fi putut-o readuce la viaţă. Trebuie să stai trează.

Ruby a venit imediat şi a apucat-o de mijloc, căznindu-se să o ridice.

— Ce e? Ce s-a-ntâmplat?

Am scrutat apa întunecată, dar nu am reuşit să ne zăresc picioarele. Pip sângera abundent. Sângele părea să fie peste tot, i se prelingea pe picioare şi înceţoşa apa din jurul nostru. Până să o aducem la ţărm, îşi pierduse cunoştinţa, iar trupul îi era greu şi moale.

Fetele au părăsit lacul în goană şi au format un cerc în jurul nostru, atât de strâns încât auzeam fiecare geamăt şi icnet.

— Du-le în buncăr, i-am spus Clarei, văzând că o parte din ele începeau să plângă.

— O să moară? a întrebat Sarah.

Clara a tras-o după ea, zorindu-le pe fete să o urmeze. Întrebarea mi-a rămas întipărită în minte. Am îngenuncheat lângă Pip, i-am pus o mână pe obraz şi i-am simţit pielea de gheaţă. Era palidă ca hârtia. Pe braţe, avea pete mici de apă rozalie.

Sângele continua să curgă, formând o baltă neagră sub ea. Se infiltra în nisip. În timp ce Beatrice îi făcea respiraţie gură la gură, eu o mângâiam pe păr. I-am dezmierdat cârlionţii de pe frunte, ca şi când acest gest ar fi putut să o ţină în viaţă.

*

A doua zi dimineaţa, am cules pietricele din noroi, atentă să nu pierd vreuna din vedere. După ce am aruncat-o pe ultima în castron, am rămas pe loc, cu ochii pierduţi la pământul răscolit. Deasupra mea, copacii se legănau şi foşneau sub adierea vântului. M-am trezit făcând liste cu lucruri pe care trebuia să le îndeplinesc. Ştersesem orice urmă a înmormântării? Adunasem florile pe care le puseseră fetele pe mormânt? Nivelasem pământul suficient pentru a nu se observa că este un mormânt acolo? Micile detalii erau singurele lucruri care reuşeau să mă calmeze.

Groapa avea cam un metru adâncime. Beatrice cunoştea

dimensiunile de pe vremea epidemiei – suficient de adâncă astfel încât să treacă neobservată şi nimeni să nu îi tulbure somnul de veci. Aleseserăm ca loc de îngropăciune mesteacănul alb de la liziera pădurii, chiar lângă rădăcinile lui, ca să îl recunosc uşor. Eu mă ocupasem de pregătirea corpului, o spălasem de noroi şi sânge, îi pieptănasem părul. O învelisem într-o pătură din buncăr, una moale, cenuşie, cu broderie roz. Ruby ţinuse un discurs în amintirea lui Pip. Ar fi părut nedrept altfel, chiar dacă niciuna dintre noi nu avea chef de vorbă. Orele trecuseră în fugă pe lângă mine, mica şi tăcuta înmormântare se terminase. Moartea ei. Îmi era imposibil să mă împac cu ideea. Am cules o petală de pe jos şi am strivit-o între degete cu înverşunare.

Beatrice era de părere că Pip bolea de mai multă vreme şi că avea hemoragie internă. Pierduse sânge foarte rapid. Pătrunsese în nisip, desenând o pată pe plajă. Încă o mai vedeam în faţa ochilor, deşi Clara se străduise să înlăture orice urmă. O dâră lungă se întindea pe malul apei, colorând pietrele într-un negru roşiatic.

Mă încercau alte sentimente decât la moartea lui Caleb. Durerea nu era sfâşietoare. Nu vărsasem o lacrimă la înmormântare. Stătusem acolo, împietrită, ascultând ca prin ceaţă cuvintele lui Ruby, complet detaşată de restul grupului, ca şi când aş fi plutit pe deasupra lui. Îmi veneau în minte tot felul de amintiri. Ziua în care o vizitasem la Şcoală şi mă întrebasem dacă ar fi contat în vreun fel dacă ar fi fugit împreună cu mine. Când se îmbolnăvise atât de grav? Cum de nu îmi dădusem seama? Se plângea că e epuizată, dar nimic mai mult.

Am auzit o nuia pocnind în spatele meu. M-am întors şi am văzut-o pe Clara venind printre copaci.

— A sosit vremea, Eve, a spus ea. Caii sunt pregătiţi. Dacă plecăm acum, vom putea găsi un loc de popas înainte de lăsarea întunericului.

Pământul din faţa mea era acum perfect neted. Pietrele care încercuiseră mormântul erau aşezate într-o grămăjoară. Am pus puţină iarbă peste mormânt. Clara s-a

aplecat pentru a-mi da o mână de ajutor. Am împrăştiat rămurele şi frunze uscate, până când am acoperit pământul proaspăt răscolit. În timp ce urcam pe coasta dealului, am aruncat o ultimă privire spre locul de la rădăcina mesteacănului alb. Toate urmele înmormântării şi ale existenţei lui Pip dispăruseră.

25

A durat trei zile să ajungem la Marin. Hotărâserăm să venim dinspre nord şi să ocolim oraşul pentru a ne feri de soldaţii ce ar fi putut trece pe acolo. Când mai aveam vreo trei sute de metri, Clara a pornit în goana calului pe poteca acoperită cu muşchi, ţinând capul plecat şi hăţurile strânse în mâini. Iapa bălţată pe care o călărea a ocolit cu calm maşinile abandonate, copacii prăbuşiţi şi sacii de gunoi, care zăceau sfâşiaţi pe marginea trotuarului. Se deplasau cu asemenea viteză, aproape în galop, încât părul îi flutura în spate.

— O s-o facă, l-am auzit pe Benny şoptind lângă mine.

Se ţinea cu mâinile de coastele calului ca să nu cadă.

— O să sară.

M-am uitat la drumul din faţă, la pavajul aproape ascuns sub mormanele de gunoi – pungi din plastic din care se revărsau haine, altele pline cu jucării vechi sau hârtii. Bucăţi scorojite de lemn erau împrăştiate pe şosea. Clara se îndrepta într-acolo, cu umerii aplecaţi şi ochii aţintiţi înainte.

Calul şi-a luat avânt şi sărit peste muntele de gunoi, iar părul i-a scânteiat în razele soarelui. Helen a izbucnit în aplauze, imitată de alte câteva fete.

— Aţi văzut? a exclamat Benny.

Mă tot împungea în spate, arătându-mi spre Clara care se întorcea deja la noi. S-a oprit pe marginea drumului, unde aştepta Ruby, şi a ajutat-o să urce pe cal. Mi-a zâmbit şi a aşezat bagajele la loc pe crupa calului. Ştiam că încearcă să ne înveselească, să celebreze sosirea noastră cât de bine îi stătea în putinţă.

Zilele se scurseseră în tăcere. Noaptea, când făceam un

popas, discuţiile reveneau inevitabil la Pip. Benny şi Silas păreau să îi accepte moartea într-un mod în care noi, celelalte, nu reuşeam. Paul, fratele lui Benny, fusese ucis într-o râpă din apropiere cu doi ani înainte, astfel că pentru cei doi băieţi moartea era o partea inextricabilă a vieţii în sălbăticie. Fetele, însă, doreau să afle detaliile morţii lui Pip, cât timp petrecuse la Şcoală, dacă era bolnavă dinainte sau dacă suferea de ceva incurabil. Eu însămi eram încă în căutarea răspunsurilor şi îmi părea straniu să vorbesc deschis despre moartea ei. Să vorbesc despre Pip, prietena mea de când aveam şase ani, cu nişte străini. Să discutăm despre *cine a fost, ce-a făcut, ce-i plăcea* – totul la timpul trecut.

Clara le-a strigat pe fete şi a pornit din nou la drum, mulţumită să le vadă iar zâmbind. Ea ne condusese în cea mai mare parte a călătoriei. Cu cât parcurgeam mai mulţi kilometri, cu atât devenea mai dificil să faci altceva decât să îl urmezi pe cel din frunte. Ascultam pocnetul surd şi hipnotic al copitelor pe caldarâm. Mi-am amintit de Arden şi de ultima zi când o văzusem şi îi dădusem cheia. Era imposibil să se fi aflat în Oraş în timpul asediului. Am încercat să înăbuş gândul ce mă tot chinuia, presentimentul că şi ea murise. Poate se numărase printre rebelii descoperiţi şi spânzuraţi. Nu aveam de unde şti adevărul, când mesajele Cărării erau atât de rare. Probabil nu îl voi afla niciodată.

Trecuseră trei zile de când călătoream şi nu întâlnisem nici picior de soldat. Mă întrebam dacă nu cumva grosul armatei era concentrat în Oraş şi în jurul zidurilor acestuia. Când eram la buncăr, Ruby pomenise de furturile din depozite. Băieţii le atacaseră de trei ori în ultima lună şi niciodată nu fuseseră prinşi. Când se întorceau, lucrurile erau exact cum le lăsaseră, rafturile aproape goale, încuietorile rupte.

Dar, cu toate că raziile armatei se împuţinaseră, era doar o chestiune de timp până ce trupele vor fi din nou trimise în misiune. Cât voi putea rămâne la Califia? Părăsiserăm oraşul când aflaserăm că Maeve intenţiona să

mă folosească drept monedă de schimb – o modalitate de a negocia independenţa Califiei în cazul în care Regele ar fi aflat de existenţa sa. Voi fi în siguranţă acolo? Cât va dura până voi fi trimisă înapoi în Oraş pentru a fi executată? Corpul mi se transformase în decursul ultimelor zile. Simţeam o diferenţă. Era din ce în ce mai greu să îmi ascund sarcina. Dacă zvonurile erau adevărate şi Regele bănuia că există o aşezare dincolo de pod, atunci nu aveam la dispoziţie mai mult de câteva luni până când va veni după mine şi îmi va lua copilul.

— E chiar de partea cealaltă a dealului, am spus, îmboldindu-mi calul pe lângă şirurile de maşini abandonate.

Cunoşteam bine acest drum. Cândva scotocisem eu însămi prin acele vehicule în căutare de haine şi unelte. Odată, găsisem doi saci de orez într-o maşină ruginită. Gândacii cafenii pătrunseseră în ei şi se înmulţiseră, iar alte mii mişunau prin cabină.

— Sunt doar doi paznici la poarta de nord şi îi cunosc pe amândoi.

Când am ajuns în vârful dealului, am zărit-o pe Isis în depărtare, cocoţată pe platforma de observaţie pe care o construiseră într-un copac. Avea părul strâns într-o eşarfă. I-am făcut cu mâna, uitându-mă fix la ea, dar femeia nu a lăsat arma jos. În schimb a lăsat jos scara din sfoară şi a coborât din copac, ţinând o mână întinsă în faţă ca pentru a ne opri. Mi-a examinat chipul, părul, puloverul pe care îl strângeam pe lângă corp.

— Eve? Ce cauţi aici? a întrebat ea într-un final.

— Am adus câteva fete fugite din Şcoli ca să se stabilească aici. Vor să intre în oraş.

Isis a măsurat grupul, caii care aşteptau aliniaţi să poată intra. Ne-a făcut semn să o luăm prin partea dreaptă, iar pe Clara a pus-o să mâne caii pe poteca secretă care ducea la Sausalito. A ridicat mâna când a dat cu ochii de Benny, pitit în spatele meu.

— Cine sunt băieţii? a întrebat ea, arătând şi spre Silas care călărea în spatele lui Beatrice.

Copilul avea părul lung şi încâlcit. Sperasem în sinea mea că, dacă ne vom mişca rapid, îi vom putea strecura în oraş şi le voi pleda cauza în faţa Maicilor Fondatoare mai târziu.

— Nu au unde să se ducă, am zis.

Cu mâna pe arma de lângă corp, Isis a zâmbit, arătându-şi strungăreaţă. M-am dus cu gândul la noaptea în care mersese acasă la Maeve să discute despre şederea mea la Califia. Era una dintre femeile care considerau că le pusesem în pericol aşezarea. Ceruse cu insistenţă ca eu şi Arden să fim date afară, deşi în prezenţa mea nu îşi exprimase niciodată temerile, şi stătuse lângă mine la masă cu acelaşi zâmbet larg cu care mă întâmpina acum.

I-a măsurat cu atenţie, încercând să le ghicească vârsta. N-am aşteptat-o să ia o decizie.

— Nu-i las aici, am spus, învârtindu-mă cu calul în jurul ei.

I-am făcut semn lui Beatrice să o urmeze pe Clara pe cărare.

— Sunt singuri pe lume, am adăugat. Dacă preferi să mă împuşti decât să mă laşi să intru, n-ai decât.

M-a privit când am trecut pe lângă ea. În spatele meu, Benny mă ţinea de mijloc, cu degetele încleştate în pulover. Isis nu a ridicat arma. S-a mulţumit să mă privească cum mân calul pe coasta dealului. Am trecut prin dreptul câtorva case acoperite cu muşchi. Librăria renovată în care obişnuiam să lucrez era cufundată în întuneric, bandana neagră legată la ivăr indicând că magazinul este închis. Am trecut pe lângă alte case, cu vetrele ascunse sub împletituri de iederă. Mă chinuiam să îmi ţin echilibrul pe cal, proptindu-mă zdravăn în coastele acestuia, în timp ce cobora pe poteca denivelată.

În zare, după copaci, se vedea golful. Apa era liniştită, scânteind în ultimele raze ale soarelui. Imaginea familiară mă alina. Imediat ce am intrat pe strada principală din Califia, întinsă de-a lungul coastei, am zărit-o pe Quinn pe puntea casei sale plutitoare. Întindea tricouri pe una din laturile bărcii, fixându-le în nişte cuie vechi. Părul negru şi

cârlionţat îi cădea pe spate. Se mai împlinise de la ultima noastră întâlnire şi nu mai părea la fel de atletică.

— Petrecem diseară la Sappho? am strigat spre ea, sperând să observe veselia din tonul meu.

Am făcut semn spre fetele din spatele meu şi cei şase cai şi-au continuat drumul.

Quinn a ridicat ochii, a lăsat capul într-o parte şi mi-a aruncat un zâmbet satisfăcut. A ocolit barca şi ne-a ieşit în cale pe doc, venind spre noi cu paşi grăbiţi. Am coborât din şa şi am lăsat-o să mă strângă într-o îmbrăţişare pătimaşă. Părul îi mirosea a apă sărată, iar câteva şuviţe aspre îmi gâdilau gâtul.

S-a tras înapoi şi le-a examinat pe fete.

— Unde-i Arden? Credeam că e cu tine.

— Nu ne-am văzut de mai bine de trei luni, am spus eu şoptit. S-a întors la Cărare. A plecat la asediu împreună cu nişte băieţi de la buncăr.

Quinn s-a încruntat.

— Pe-aici n-a trecut.

— Nu ştii nimic de ea? N-ai primit nicio veste? Eu mă gândeam că s-ar putea să fie tot în Oraş.

— Îţi povestesc mai târziu ce se întâmplă în Oraş, a murmurat ea, uitându-se la fetele din spatele meu. Ne-au ajuns la urechi veşti îngrijorătoare.

Nu am apucat să mai adaug ceva, căci imediat am auzit paşi pe caldarâm şi Lilac a apărut de după colţ, cu părul prins la spate în mai multe codiţe. Ţinea de mână o păpuşă de pe faţa căreia culorile se şterseseră aproape în totalitate.

— Mamă, a venit Eve, a strigat ea peste umăr. E călare pe un cal!

Iapa a dat să se tragă înapoi, dar am prins-o de hăţuri şi am lăsat-o să se liniştească. În spatele meu, fetele descălecaseră deja. Unele legau caii de copaci, altele descărcau bagajele şi dădeau animalelor ultimele resturi de mâncare şi apă. Beatrice stătea între Benny şi Silas, cu o mână pe umărul fiecăruia, aşteptând-o pe Maeve să se apropie.

— Te-ai întors, a spus ea.

Nu se simţea nicio emoţie în glasul ei – nici mirare, nici supărare, nici nedumerire. Îşi strângea jacheta jerpelită de blugi în jurul corpului ca să se ferească de rafalele de vânt ce veneau dinspre golf.

— Şi bag de seamă că n-ai venit singură, a spus ea, ţintuindu-i cu privirea pe cei doi băieţi.

Toată neliniştea pe care mi-o stârnise reîntâlnirea cu ea a dispărut. Se schimbaseră atâtea lucruri în ultimele luni. În ochii tatei, eram amândouă trădătoare acum. Ea oferise adăpost fetelor fugite din Şcoli. Amândouă puteam fi condamnate la spânzurătoare. Am încercat să mă concentrez asupra acestui gând, în vreme ce ea îi studia cu atenţie pe băieţi.

— Nu au unde să se ducă, i-am zis. Nu pot să-i las acum pe drumuri.

— Ştii bine că avem nişte reguli aici.

— Referitoare la bărbaţi, am insistat eu. Nu acceptaţi *bărbaţi.* Ei n-au decât opt ani. Cum să se descurce singuri în sălbăticie?

Beatrice i-a strâns şi mai tare lângă ea.

— Mă ocup eu de ei, a spus ea. Când vor deveni majori, vom relua această discuţie.

— Nu ştiu ce să zic, a spus Maeve. De ce-ar trebui să mi se facă milă de ei?

În spatele ei, câteva femei au ieşit din case, iar altele ne urmăreau prin vitrinele magazinelor abandonate.

— Nu trebuia să pleci fără să ne spui, a continuat Maeve, vizându-mă pe mine. Ne-am tot gândit dacă ai fost luată cu forţa sau ai plecat de bunăvoie. O parte din femei şi-au făcut griji pentru tine.

— Nu eram în măsură să te anunţ că voi pleca, am replicat.

Maeve a mijit ochii, bănuind că afirmaţia mea ascundea mai multe lucruri. Şi-a reîndreptat atenţia asupra lui Benny şi Silas şi, în cele din urmă, a rostit:

— Pot rămâne aici deocamdată.

Apoi a făcut semn către cărarea ce ducea la locuinţa ei.

— Vă vom caza în casa vecină cu a mea. Voi putea avea grijă de tine astfel.

Să aibă grijă de mine. Mai că m-a pufnit râsul la auzul acelor cuvinte. Bette şi Kit au apucat o parte din bagaje şi se pregăteau să pornească în direcţia indicată, dar le-am făcut semn să se oprească.

— Vom sta cu Quinn pentru moment. Până când vom găsi o soluţie definitivă. Vă suntem recunoscătoare pentru generozitate.

I-am aruncat un zâmbet hotărât după care i-am întors spatele şi am plecat spre doc.

Quinn mă privea cu o expresie uluită pe chip. Am ignorat-o, ştiind că va trebui să dau explicaţii mai târziu. Le-am ajutat pe fete să coboare spre barcă şi le-am atras atenţia să îşi lege caii cât mai departe în pădure pentru a nu fi văzuţi de pe plajă. În timp ce ne despachetam bagajele, am observat că Maeve pornise prin pădure, apărând şi dispărând din spatele copacilor. Din când în când, întorcea capul şi se uita spre mine.

26

Quinn alesese cea mai masivă casă plutitoare din golf, o ambarcaţiune gigantică, verde din cauza algelor. Nu renunţase la obiectele foştilor proprietari – statuete din aur înfăţişând raţe, o canapea din piele şi un tablou sfâşiat ce îmi amintea vag de o pictură pe care o văzusem într-un album de artă, aparţinând unui artist pe nume Rothko. În două zile, fetele s-au instalat în noua lor casă. Puţinele lor bunuri erau împrăştiate pretutindeni, pe mese, atârnate de uşi sau vârâte sub pernele canapelei.

Ştiam că aşa era cel mai bine pentru ele, să fie aici, să se obişnuiască cu noua locuinţă. Tully, o femeie vârstnică ce lucrase ca medic înainte de epidemie, i-a examinat piciorul lui Helen. I-a aşezat osul la loc, încrezătoare că se va vindeca, deşi trecuse atât de mult timp de la accident. Silas şi Benny se împrieteniseră cu Lilac, deşi Maeve se împotrivise vehement. S-au adaptat rapid şi, în ciuda regulii, majoritatea femeilor căzuseră de acord că sunt suficient de mici pentru a fi acceptaţi.

Odată ce băieţii şi fetele mai mici s-au dus la culcare, Quinn a intrat tiptil în coca bărcii şi a luat câteva farfurii dintr-un dulap înalt. Afară, apa crescuse până la nivelul hublourilor. Lipitoarele se agăţaseră de geamuri.

— Ei, iată că te-ai întors, a spus ea, aşezând farfuriile în faţa noastră.

A arătat spre oala aburindă cu scoici din mijlocul mesei, abia vizibilă în lumina plăpândă a lumânării.

— Sper să nu fii sătulă de astfel de mâncare, a spus ea.

— Am mâncat şi carne de şobolan, a zis Clara, râzând, referindu-se la borcanele cu carne afumată pe care le găsiserăm în buncăr.

La un moment dat, pe perioada călătoriei, descoperisem că este carne de veveriţă, nu de şobolan, dar nu avea rost să mai deschid această discuţie.

— Unde mai pui că în Oraş nu există fructe de mare, aşa că pentru mine sunt o adevărată delicatesă.

A cules o scoică din oală, iar Beatrice şi Ruby i-au urmat exemplul.

O urmăream pe Quinn cum se frământă prin bucătărie. A scos câteva tacâmuri de argint şi farfurii din soba ruginită, al cărei furtun de gaz atârna fără niciun un folos de una din laturile sale.

— Trebuie să mă rog de tine? am întrebat. Au trecut două zile şi n-ai scos o vorbă despre mesaj. Ce ştii?

Quinn a lăsat furculiţele pe masă. Şi-a aşezat mâinile pe speteaza scaunului şi le-a strâns cu asemenea putere, încât i se vedeau articulaţiile albe pe sub piele.

— Ce rost mai are acum? a spus ea. S-a terminat asediul. Nu mai putem schimba nimic.

A făcut o scurtă pauză înainte de a lua loc şi s-a uitat pe furiş la abdomenul meu.

— De ce simţi nevoia să mă menajezi, Quinn? am întrebat. N-am cerut să am parte de tratament special. Ai impresia că nu pot face faţă? Pentru simplul motiv că sunt însărcinată?

— Nu e nimic îmbucurător în veştile pe care le am, atâta tot, a spus ea cu glas scăzut.

A băgat în gură o scoică sidefată şi a supt carnea moale.

Clara a rămas tăcută câteva secunde. A lăsat jos furculiţa.

— Familiile şi prietenii noştri sunt încă în Oraş, a spus ea. Mama e acolo. La fel şi Charles. Am crezut că luptele s-au încheiat.

— Într-adevăr s-au încheiat, a confirmat Quinn. Dar, din câte am înţeles, situaţia e mai rea decât înainte. Se fac razii în miez de noapte. Mai multe familii de la Periferie au fost despărţite, oamenii au fost acuzaţi că ar fi luptat împotriva Regelui. Au lăsat trupurile celor executaţi să putrezească zile în şir în faţa Palatului. Într-unul din

masaje se spunea că vor sosi armatele din colonii, că s-au strâns trupe sub comanda unui lider rebel din vest. Dar nu e nimic sigur…

S-a uitat la mine, apoi a lăsat ochii în pământ, împingând de colo până colo prin farfurie cochilia lucioasă.

— Zi mai departe, Quinn, am îndemnat-o. Trebuie să ştim adevărul.

Femeia a strâns din buze şi a slobozit un oftat prelung.

— Azi-noapte a venit un mesaj din Oraş. Era o voce de femeie. Nici măcar nu a folosit codul. S-a prezentat ca o angajată de la Palat. În fundal, se auzea un bărbat care urla. A spus că Prinţesa şi-a trădat tatăl şi s-a aliat cu rebelii. Toţi angajaţii erau duşi la interogatoriu pentru a se stabili cine a fost implicat. Cei mai mulţi nu s-au mai întors. Femeia bănuia că unul dintre muncitori fusese ucis pentru că refuzase să coopereze.

— Cum o cheamă? A spus cine este? am îngăimat.

— Nu a spus, a răspuns Quinn. Din câte se pare, Regele chestionează pe toată lumea ca să afle unde eşti. Iar majoritatea celor interogaţi n-au mai fost văzuţi de atunci. Când am auzit asta, m-am gândit că ar fi mai bine să nu-ţi spun, ca să nu te simţi responsabilă.

— Dar e vina mea, am spus. Chiar nu-ţi dai seama? Am reuşit să fug. Aveam cunoştinţă de tunelurile rebelilor şi am scăpat din Oraş. *Este* vina mea.

M-am ridicat de la masă. Beatrice a dat să mă prindă de mână, dar m-am ferit.

— N-aveai de unde să ştii, a spus ea. Ai făcut tot ce ţi-a stat în putere. Nouă fete sunt aici, în siguranţă, datorită ţie. Nu mai sunt închise în Şcoli. Şi pe mine tot tu m-ai adus, nu-i aşa? Unde-aş fi acum fără tine?

Ruby mă privea, cu ochii înroşiţi de plâns.

— N-aveai de unde să ştii că se va întâmpla aşa ceva.

Indulgenţa ei nu îmi oferea niciun strop de alinare. Până când nu mă voi întoarce în Oraş, sub supravegherea tatei, tot mai mulţi oameni vor fi prinşi, torturaţi şi închişi. Până când nu voi fi executată, vor fi alţii executaţi în locul meu.

— N-ai ce face, a spus Clara, trăgându-şi scaunul de

lângă masă. Nu te mai învinovăţi, Eve. Ai colaborat cu Moss, ai încercat tot ce-ai putut.

Dar numele lui Moss mi-a amintit de ziua în care am plecat. Trupul lui în lift. Glonţul care îi străpunsese spatele.

— Vreau doar să se termine odată ziua asta, am spus, pornind spre scări. Nu pot să mă mai gândesc.

Quinn s-a ridicat, încercând să se pună în calea mea, dar am evitat-o.

— Îmi pare rău, Eve. Acum înţelegi de ce nu am vrut să-ţi povestesc?

— Din contră. Mă bucur că ai făcut-o, am spus, întorcându-mă spre ele, de pe scări. Trebuia să aflu.

Ajunsă pe palierul superior, m-am strecurat pe coridoare în tăcere. Lumina pătrundea prin ferestre, estompată de plantele care creşteau pe acoperişul bărcii. Am numărat uşile pe lângă care treceam şi am ajuns, în cele din urmă, la camera pe care o împărţeam cu Ruby şi Clara.

M-am făcut ghem pe saltea. Era atât de beznă în cabină, încât nu vedeam nici la cinci centimetri în faţă. Am dus o mână la piept, încercând să îmi liniştesc inima. Mă gândeam la Arden, la ce simţise probabil când se ascundea împreună cu Pip şi Ruby şi auzeau veşti despre asediu. Normal că dorise să plece. Eu cum aş fi putut rămâne aici, aşteptând să aud că s-au încheiat luptele? Trebuia să trăiesc cu speranţa că cineva îl va opri pe tata?

A durat mult până când Ruby şi Clara au venit să se culce. Am închis ochii şi m-am prefăcut că dorm.

— Avea nevoie de odihnă, a şoptit Clara.

Am auzit foşnetul saltelei în momentul în care s-a urcat în patul de deasupra. Ruby s-a vârât în culcuşul ei, s-a întors pe o parte, apoi s-a mai învârtit de câteva ori înainte de a găsi o poziţie confortabilă. A trecut o oră. Poate chiar două. Când am fost sigură că nu mă aud, m-am ridicat din pat şi am ieşit pe coridor.

Am trecut pe lângă salonul spaţios în care câteva fete dormeau pe canapele. O uşă glisantă dădea spre puntea uzată a bărcii. Luna dispăruse în spatele unui nor gros de

fum. Aerul rece îmi înviora pielea. Am coborât pe scara de funie şi m-am furişat pe doc, ocolind cu atenţie scândurile împrăştiate pe jos.

Voiam să fiu în aer liber, să mă mişc, să am senzaţia că merg undeva. Am pornit printre copaci, mişcându-mă iute peste pietre şi rădăcini noduroase. Cele mai multe case erau cufundate în întuneric. În faţă, la adăpostul unor tufişuri înalte, se desluşea o siluetă. Eram pe punctul de a face cale întoarsă, când m-a văzut.

— Eve, ce cauţi aici? a întrebat Maeve. S-a întâmplat ceva?

Am privit în josul potecii şi mi-am dat seama că ajunsesem în apropierea casei ei. Femeia stătea la rădăcina unui stejar masiv. A durat câteva clipe până am observat că ţinea în mână păpuşa lui Lilac.

— Am vrut să iau o gură de aer, am spus. Nu reuşeam să adorm.

— Nu e uşor să te obişnuieşti cu casa lui Quinn.

Sesizam o oarecare acuzaţie în tonul ei. De ce nu acceptasem să stau în casa de lângă a ei? De ce o tratasem cu asemenea răceală de la sosirea noastră? Îmi dădeam seama, chiar şi acum, că voia neapărat să ştie.

— Casa lui Quinn e nemaipomenită, am spus. Fetele se simt bine acolo. N-am putut să adorm, atâta tot. Tu, ce-ai păţit?

Mi-a arătat păpuşa.

— Lilac şi-a uitat păpuşa afară. I-am promis să organizez o echipă de căutare. Sunt doar eu, dar mai bine mai puţini decât deloc, a spus ea, uitându-se peste umăr. Vrei să intri câteva minute? Încă n-am stins felinarele.

De câte ori nu îmi imaginasem această clipă? Ce i-aş spune dacă am fi singure? Am pornit după ea, pe cărare, ferindu-mă de câteva crengi joase.

— În noaptea în care am plecat, am spus, cu ochii la rădăcinile groase care ieşeau din pământ, încercam să dăm de urma lui Caleb.

— Atâta lucru am înţeles şi eu, a spus Maeve. Dar n-am mai primit nicio veste de la tine. Repet, nu ar fi trebuit să

pleci fără să îţi iei la revedere.

Am intrat în casă. Majoritatea sertarelor din lemn erau pe jumătate deschise, iar conţinutul lor răsturnat pe blatul din bucătărie. Masa era plină de conserve fără etichetă, mormane de şervete de vase şi ustensile. Zeci de sticle de vin erau acum umplute cu apă de ploaie fiartă. Fructele uscate se înghesuiau în vase de plastic opace şi deformate, ale căror capace erau prinse cu benzi de elastic.

— Uneori mă apuc să fac ordine după ce adoarme Lilac, a spus ea. Trece timpul mai uşor.

— Nu te-am anunţat pentru că nu voiam să încerci să mă opreşti, i-am explicat.

— De ce-aş încerca să te opresc? a întrebat ea, aplecându-se peste blatul din bucătărie.

Chipul îi părea mai blând la lumina felinarului.

— V-am auzit, Maeve. Pe tine, pe Quinn şi pe Isis. V-am auzit când discutaţi dacă eu şi Arden ar trebui să mai rămânem. Ştiu că intenţionai să mă foloseşti drept monedă de schimb.

Femeia şi-a frecat faţa cu mâinile şi a slobozit un oftat adânc.

— Quinn a fost singura care ne-a luat apărarea. Spune-mi că n-ai zis toate lucrurile alea. Spune-mi că nu-i adevărat.

— Ba da, a recunoscut ea. Le-am spus.

— Dacă anunţi pe cineva despre prezenţa fetelor, o să fac…

— Am spus „dacă”, atunci. Întotdeauna a existat un „dacă”, m-a întrerupt Maeve. Nu mi-am dorit niciodată să te folosesc împotriva Regelui. Am spus că, dacă nu voi avea încotro, dacă se vor face prea multe presiuni asupra noastră, atunci te voi folosi în avantajul nostru.

— Parcă tu trebuia să protejezi aşezarea, am spus. Nu să te descotoroseşti de locuitorii ei la prima ameninţare.

S-a întors cu spatele, a luat câteva sticle de pe masă şi le-a înghesuit într-un dulăpior.

— Ce altă soluţie aş fi avut?

Am auzit zgomot înfundat de paşi pe trepte. Când am

întors capul, Lilac stătea în pragul uşii, cu părul prins la spate cu o eşarfă mov. Se freca la ochi ca să se dezmeticească.

— Ai găsit-o? a întrebat ea.

Maeve a luat păpuşa de pe masă, mi-a aruncat o ocheadă şi i-a pus-o în braţe.

— Uite-o. Am găsit-o, aşa cum ţi-am promis, a spus ea, zăbovind cu mâna pe spatele fetei. Probabil ai pierdut-o în timp ce te jucai pe cărare.

În ciuda luminii difuze, distingeam pe obrazul lui Lilac urma lăsată de cearşaf. Şi-a ţuguiat buzele şi a expirat prelung. I se citea oboseala pe chip.

— Hai la culcare, i-a spus Maeve şi a strecurat un braţ pe sub genunchii fetei.

A ridicat-o repede şi a urcat scările cu ea în braţe.

Capul lui Lilac se odihnea pe umărul lui Maeve, cu obrazul presat pe cămaşa femeii. Era ceva înduioşător pe chipul vlăguit al fetei, în felul în care părul negru i se cârlionţa la vârfuri, în gestul de a se freca la nas pentru a alunga o mâncărime. Trecuse multă vreme de când nu le mai văzusem împreună. Uitasem cât de tandră e Maeve în prezenţa lui Lilac. Părea mai calmă, mai naturală, când se mişca agale prin casa aceea veche.

Le-am auzit la etaj, scârţâitul arcurilor în momentul în care Lilac s-a aşezat în pat. M-am întrebat dacă eu voi reuşi să simt vreodată această senzaţie de linişte alături de copilul meu, ştiind că tata face tot posibilul pentru a pune mâna pe mine. Nu va înceta niciodată să ne caute, o ştiam prea bine.

Pe masa din bucătărie erau câteva borcane cu nuci. Nu erau mai mult de patru-cinci pumni în fiecare. M-am apucat să le număr, socotind cât timp mi-ar ajunge dacă ar trebui să mă întorc în sălbăticie (douăzeci de zile). Am calculat cât ar dura să mă întorc în Oraş, în funcţie de mijlocul de transport ales: pe jos, călare sau cu o maşină furată. În cel mai fericit caz, aş ajunge în trei zile.

Indiferent câţi soldaţi ar veni din colonii, indiferent cine va conduce armata, rebelii nu aveau sorţi de izbândă atâta

vreme cât tata trăia. În Oraş, nimic nu mişca fără ştirea lui. Din cele spuse de Quinn, asediul nu făcuse decât să îi consolideze puterea. Nu aveam decât două variante – să rămân acolo şi să aştept, în speranţa că lucrurile se vor sfârşi altfel, sau să acţionez. Dacă ar ajunge armatele din colonii în Oraş, m-aş putea alia cu ele, căci eram unul dintre puţinii rebeli care cunoşteau Palatul ca-n palmă.

Până să coboare Maeve, luasem deja o hotărâre. La Califia, nu puteam decât să aştept: să aştept să mă găsească soldaţii, să aştept să văd dacă mă va trăda Maeve. Să aştept veşti despre un nou asediu şi o nouă înfrângere. Să aştept ca tata să îmi fure copilul.

— Mă întorc, am anunţat-o.

Maeve a rămas încremenită în prag, cu capul înclinat într-o parte.

— Dacă vrei să mă pedepseşti pentru…

— Nu are nicio legătură cu tine, i-am spus. Are legătură cu el.

Maeve a mai adunat câteva borcane de pe masă şi le-a vârât repede într-un alt dulap. S-a rotit în loc şi şi-a şters mâinile pe pantalonii ponosiţi, fără să mă scape din ochi.

— Ar fi bine să mai stai câteva zile, a spus ea. Să te odihneşti, să te mai pui pe picioare.

Privirea i-a alunecat spre abdomenul meu. Am tras puloverul peste el ca să îl ascund.

— Trebuie să plec curând, am zis. Cât încă mai pot.

— Cine mai ştie de asta?

— Fetelor nu le-am spus. Dar Ruby, Clara şi Quinn ştiu. Beatrice, de asemenea.

Cu ochii îndreptaţi spre masă, Maeve a apucat nişte conserve şi un felinar. A pornit spre uşa din dos, făcându-mi semn din cap să o urmez. Am avut nevoie de câteva secunde să mă obişnuiesc cu bezna de afară. Cerul cenuşiu învăluia pădurea într-o lumină tulbure. Cu greu o distingeam pe Maeve, care era la doar câţiva paşi în faţă. Femeia înainta cu uşurinţă pe cărarea denivelată, ajutându-se de ramurile joase ale copacilor. A pornit în viteză spre clădirea micuţă aflată la câţiva metri de liziera

pădurii.

— Aici, a spus ea.

A aprins o lanternă, undeva în faţă, arătându-mi drumul peste bolovanii tăioşi.

Am recunoscut magazia, din lunile pe care le petrecusem în casa lui Maeve. Era bine ascunsă, în spatele unui gard viu. Maeve a tras uşa din balamalele ei ruginite, apoi a ridicat lanterna şi mi-a făcut semn să intru.

Încăperea mirosea a benzină. Am observat canistrele din metal aliniate de-a lungul pereţilor – aceleaşi pe care le văzusem împreună cu băieţii în depozit. În mijloc, se aflau două motociclete, proptite în cric, într-o stare aproape impecabilă.

— Le ţinem pentru situaţiile de urgenţă, mi-a explicat Maeve. Una te va ţine câteva sute de kilometri.

A împins motocicleta în faţă şi mi-a pasat ghidonul. Greutatea vehiculului m-a speriat.

— De ce te duci înapoi? m-a întrebat.

— Coloniile nu au nicio şansă de reuşită, dacă nu îl doboară direct pe Rege, am spus, împingând motocicleta afară.

A venit după mine, cărând două canistre cu benzină. Raza lanternei a căzut pe poteca de pământ. Din cauza beznei, nici nu o vedeam pe Maeve. Îi auzeam doar respiraţia calmă.

— Pe lângă asta, o să vină el după mine, am adăugat. Isis avea dreptate. Tata nu se va potoli până când nu mă găseşte. Mai ales acum.

— Şi ce-ai de gând să faci?

Am apucat zdravăn motocicleta de coarne ca să nu îmi alunece din mâini. Nu ştiam dacă sunt în stare, sau cum ar trebui să procedez, dar acea idee mă obseda.

— O să-l ucid pe tata, am spus.

Maeve a clătinat aprobator din cap şi chipul i s-a mai îmblânzit.

— Mult noroc.

Privirile ni s-au intersectat pentru câteva clipe.

— Mulţumesc.

Cu aceste cuvinte, m-am întors cu spatele şi am pornit spre drumul principal, împingând de motocicletă.

27

— Ce rost are să pleci acum? m-a întrebat Clara, prinzându-mi mâinile în palme.

Avea degetele reci şi umede, iar atingerea lor îmi dădea fiori.

— Deocamdată, sunt concentraţi asupra a ceea ce se întâmplă în Oraş. Mai poţi aştepta câteva luni.

— Şi pe urmă, ce fac? am întrebat. Vrei să aştept să nasc şi apoi mă ascund? Pe mine n-are decât să mă omoare, dar gândul că mi-ar putea lua copilul…

Beatrice şedea pe unul din braţele canapelei. De câte ori apărea vreo fată în uşă, ea o gonea, după care îşi relua poziţia, cu picioarele încrucişate la glezne şi capul uşor întors în timp ce asculta discuţia noastră.

Clara şi-a frecat faţa cu ambele palme.

— Nu-l vom lăsa să o ia, a spus ea. Eşti mai în siguranţă aici. Ce vrei să faci? Să te duci la Palat şi să-l ameninţi? Chiar dacă vei reuşi să ajungi până acolo, gândeşte-te că te cunosc toţi soldaţii şi ştiu ce-ai făcut.

M-am întors şi am privit-o pe Beatrice. Nu scotea un cuvânt. În spatele ei, Quinn şi Ruby stăteau la masa din bucătărie. Ruby avea ochii roşii şi umezi şi deşira cu migală un şervet zdrenţăros.

— Tu îl cunoşti, Beatrice. Ai văzut de ce e în stare. Mă va aduce înapoi în Oraş, de îndată ce va avea ocazia.

— Venim şi noi cu tine, a intervenit Quinn. Dacă tot eşti hotărâtă să faci asta, lasă-ne măcar să te ajutăm.

M-am uitat la pachetul de la picioare. Maeve îmi oferise provizii, îmi arătase cum să conduc motocicleta, cum să o încarc cu bagaje în aşa fel încât greutatea să fie distribuită în mod egal. Dintre toate femeile din Califia, ea se opusese

cel mai puţin plecării mele, lucru pe care îl simţeam ca o confirmare tacită a deciziei mele. Oricât ar fi fost de primejdios, dacă nu mă întorceam atunci în Oraş, va veni el după mine mai târziu, exact când copilul meu va depinde mai mult de mine. Când nu voi mai fi singură.

M-am lăsat pe spate, am dus o mână la pântec şi mi-am imaginat ce trebuie să fi simţit mama pentru mine. De câte ori îmi spusese că mă iubeşte în scrisorile acelea, în felul în care îmi pieptăna părul şi îmi aşeza fiecare cârlionţ după ureche? Mă lăsase să plec, mă împinsese în braţele unui străin, mă îndepărtase de ea ca să am o soartă mai bună. Dar abia acum, când eram eu însămi gravidă, reuşeam să înţeleg ce simţise. Cât de mistuitor era să iubeşti pe cineva atât de mult. În scurt timp, va apărea această fiinţă care va avea nevoie de ocrotirea mea. Cum m-ar fi lăsat sufletul să o aduc în această lume, ştiind cât de uşor i-ar putea fi răpită? Ce fel de viaţă ar mai fi aia?

Am clătinat din cap, refuzând oferta lui Quinn.

— Tocmai de-aia voiam să plec aseară, fiindcă e un lucru pe care trebuie să îl fac de una singură. Nu vreau să pun în pericol pe nimeni altcineva. Ştii şi tu ce se întâmplă la Palat.

— Îţi dai seama că va pune să fii ucisă, a spus Clara.

M-am ridicat şi am tras bagajul pe umăr.

— Din acest motiv, trebuie să i-o iau înainte. Nu există niciun comandant adjunct. Locotenentul nu are aceeaşi putere ca tata. Odată cu moartea lui, va fi mai simplu când vor veni armatele din colonii. Vor avea mai mari şanse să ocupe Oraşul.

Clara şi-a pus o mână pe braţul meu, dar am tras-o la piept şi am îmbrăţişat-o pătimaş, îngropându-mi faţa în părul ei ciufulit.

— Mă voi întoarce în cel mult două săptămâni, am spus. Vă dau cuvântul meu.

Am făcut o pauză, lăsând cuvintele să pătrundă în sufletele celor prezenţi, ca şi când simpla lor rostire mi-ar fi garantat reuşita.

Ruby s-a apropiat de mine, cu o expresie pe chip pe care

nu i-o mai văzusem vreodată. Şi-a apăsat ochii cu degetele, dar aceştia erau în continuare roşii şi umflaţi. În câteva clipe, s-au adunat toate în jurul meu, Ruby, Quinn, Beatrice, care îmi şoptea să am grijă de mine, să îi trimit vorbă prin staţie dacă se întâmplă ceva pe drum.

— Trebuie să vii înapoi, repeta Ruby. Trebuie.

Afară, pescăruşii ţipau şi se roteau pe deasupra golfului. Câteva fete veneau dinspre docuri, alergând şi râzând. Bagajul îmi părea mai greu decât acum câteva ore. Am dus mâna la abdomen şi l-am acoperit mai bine cu puloverul.

— O să mă întorc, am spus, când mă îndepărtam. O să mă întorc.

*

A durat trei zile până am ajuns la tunel. Odată ce m-am învăţat cu motocicleta, kilometrii au trecut în zbor şi am devenit tot mai iscusită în a face slalom printre maşinile abandonate. Foloseam drumurile lăturalnice pentru a nu fi zărită. Mai aveam câteva provizii din cele pe care mi le oferise Maeve, dar carnea afumată şi nucile se topeau văzând cu ochii. Eram convinsă că fac lucrul corect, că sunt obligată să revin în Oraş. Dar, în momentul în care am poposit lângă clădirile părăsite din afara Oraşului, o trâmbă de fum alb s-a înălţat peste zidurile din piatră. Aerul mirosea a plastic ars, o duhoare atât de greţoasă şi înţepătoare, încât aveam senzaţia că mă sufoc.

Clădirea se ridica drept în faţă, o Şcoală părăginită, cu un catarg de steag îndoit şi ziduri verzi, decolorate. Maeve aflase adresa dintr-unul din mesajele anterioare trimise de Cărare. Oamenii erau instruiţi să nu noteze datele pe hârtie, ci să le memoreze. *Strada North Campbell nr. 7351.* Mi-am repetat-o în minte, aşa cum făcusem de nenumărate ori în ultimele zile. Mi-am verificat harta şifonată ca să fiu sigură.

Am trecut de terenul de joacă abandonat, în scârţâitul leagănelor balansate de vânt. Am evitat să aprind farul şi m-am furişat pe lângă clădire, pentru a mă feri de turnul de supraveghere. Una din uşile laterale era spartă. Am

împins motocicleta înăuntru şi primul lucru care m-a izbit a fost mirosul insuportabil. Mi-l aminteam de pe vremea epidemiei, duhoarea trupurilor putrezite. Înaintam pe coridor către camera 198, când am zărit umbra unui om, întins cu faţa în jos, la doar câţiva metri de mine.

Mi-am ţinut respiraţia şi mi-am acoperit nasul cu puloverul în momentul în care am intrat în încăpere. Podeaua era mânjită cu sânge. Pupitrele micuţe erau răsturnate şi îngrămădite unul peste altul. Pe zidul din fund se distingeau câteva propoziţii scurte: *Petrecerea a fost amuzantă. Mama a zâmbit. Cerul e albastru.* M-am apropiat de dulapurile din spate, al treilea de la fereastră, aşa cum mă învăţase Maeve. În podea se căsca o gaură cu diametrul de aproape un metru. Am ciulit urechea, încercând să prind vreun foşnet de paşi. Însă totul era tăcut şi nemişcat.

Am coborât în întuneric, sprijinindu-mă cu braţele de marginile găurii. Odată ce am ajuns jos, am bâjbâit după lanterna de la Maeve şi, într-un final, am reuşit să o aprind. Tunelul s-a luminat imediat. Tălpile ghetelor mi s-au afundat în noroi. Pe pereţi, se vedeau dâre de sânge, unele dintre ele deja uscate. O jachetă, cu panglică roşie încă legată la mânecă, zăcea mototolită pe jos. Imediat ce am dat colţul, am observat că pereţii de pământ se termină şi încep cei din beton ai vechilor canale subterane. Pe alocuri, coridorul se lărgea, ajungând chiar la câţiva metri în diametru. O cârpă roşie fusese legată de o ţeavă ce ieşea prin tavan, marcând intrarea în Oraş. Când m-am apropiat de capăt, am zărit o siluetă ghemuită pe jos, chinuindu-se să îşi bandajeze o rană la picior. După toate aparenţele, era acolo de câteva săptămâni, căci erau o mulţime de conserve împrăştiate în jurul necunoscutului. Bărbatul a îndreptat arma spre mine şi am îngheţat, lanterna tremurându-mi în mână de frică.

— Nu vreau decât să trec, am spus. Sunt cu rebelii.

Bărbatul a mijit ochii din cauza luminii, apoi a coborât arma.

— Când ieşi de-aici, mergi spre est, a spus el.

A lăsat arma pe jos şi s-a reapucat să îşi schimbe bandajul.

— Guvernul a ridicat o baricadă în partea de vest, la trei colţuri de aici.

Şi-a văzut de treaba lui, strâmbându-se de durere în timp ce strângea fâşia de cârpă.

Acestea au fost singurele sale cuvinte. Imediat după aceea, s-a apucat să scotocească prin provizii şi a scos câteva sticle cu apă.

— Mulţumesc, i-am spus şi m-am întors pe coridor la deschizătura din tavan prin care se vedea o încăpere rece şi umedă.

Am intrat în debaraua strâmtă şi am tras mocheta roşie peste gaură, apoi am acoperit-o cu o cutie de carton care fusese împinsă într-un colţ.

Era beznă în apartamentul de la parter. Distingeam vag canapeaua zdrenţuită, răsturnată pe o parte, şi sandviciul mucegăit mâncat pe jumătate, ca şi când cel ce şi-l pregătise plecase în grabă şi nu se mai întorsese. Fereastra din faţă avea un colţ spart, făcând aproape imposibil să vezi ceva.

Am tras puţin de draperie, în căutarea unei bucăţi întregi de geam. Pe drum venea un soldat. Se uita prin cătarea puştii la clădirile din jur. S-a oprit o clipă în dreptul meu şi am înlemnit, neîndrăznind să mişc mâna de pe draperia subţire. Era mai tânăr decât mine şi tras la faţă ca un mort. A măsurat clădirea cu atenţie, după care şi-a schimbat direcţia.

Am zăbovit la geam câteva clipe ca să fiu sigură că nu se mai întoarce. Cele opt ore petrecute pe drum începeau să îşi spună cuvântul. Mă dureau picioarele, mijlocul îmi zvâcnea. Aveam nevoie de o noapte de odihnă ca să mă pregătesc pentru ceea ce mă aştepta a doua zi dimineaţă, dar era prea riscant să rămân la gura tunelului. Am ieşit în stradă, uitându-mă cu grijă după oamenii Regelui. Când m-am convins că drumul e liber, am pornit spre est, cum mă sfătuise rebelul, în căutarea unui loc ferit.

La câţiva metri în faţă, se găsea un bloc vechi de

apartamente. O parte din camere fuseseră incendiate. Indicatorul căzuse şi se spărsese pe asfalt, acoperindu-l cu un strat de cioburi multicolore. Totuşi, era departe de stradă, iar curtea interioară era goală. În parcarea alăturată, erau câteva maşini, cu roţile în sus, asemenea unor gândaci morţi.

Am pătruns în clădire şi am urcat treptele, îmboldită şi de bubuitul unei explozii la aproape un kilometru spre est. Tot cutreierând coridorul, am descoperit în sfârşit un apartament descuiat, al cărui interior trăda urmele hoţilor de provizii. Am mutat mobila existentă în dreptul uşii şi nu m-am oprit până ce nu am văzut-o strânsă maldăr şi un scaun proptit sub clanţă.

În bagaj mai aveam doar o mână de fructe uscate. M-am silit să mănânc în ciuda senzaţiei de greaţă care îmi răscolea stomacul. Am tras cu urechea la sunetele dinspre Periferie. Focuri de armă se auzeau când şi când prin tăcerea nopţii. Undeva, în depărtare, ţipa cineva. Am aşezat capul pe salteaua murdară de pe podea şi m-am făcut covrig ca să mă încălzesc.

În scurt timp, zgomotele de afară s-au înteţit. Un Jeep a trecut în trombă pe stradă. În întunericul nopţii, mă gândeam la tata, la liniştea din apartamentul lui, la ocheada pe care şi-o aruncase cu Locotenentul în momentul în care eu şi Moss eram interogaţi. Era aproape imposibil să adorm. Îmi simţeam trupul treaz şi alert, iar gândurile îmi alergau de colo până colo.

Zorii se revărsau peste amândoi.

28

Soldatul murise de câteva ore. Îmi tremurau mâinile în timp ce mă chinuiam să scot haina femeii. Braţele grele şi ţepene se încăpăţânau să nu iasă din mâneci. Încercam să nu îi privesc faţa, dar era imposibil. Eram irezistibil atrasă de obrajii ei palizi, de gura întredeschisă, cu buze uscate şi crăpate. Ochii îi erau acoperiţi cu o peliculă cenuşie.

O găsisem la câteva colţuri de motel, rezemată de o prăvălie incendiată. Avea o rană la ceafă, iar sângele i se lipise de părul prins în coadă. După toate aparenţele, fusese atacată pe neaşteptate în timp ce patrula la Periferie, probabil de un rebel dornic de răzbunare. M-am oprit o clipă, i-am strâns degetele reci în mână, apoi i-am tras şi cealaltă mânecă. Pe rever, era cusut numele Jackson.

Am vârât în pantaloni pistolul luat de la bărbatul de la motel şi cuţitul la brâu. În curând, se va termina totul. Mi-am pus haina pe umeri şi i-am smuls din mână şapca pătată cu sânge la spate. I-am aruncat o ultimă privire înainte să plec şi am remarcat tatuajul micuţ de la încheietura mâinii, reprezentând o pasăre în zbor. Eram cam de aceeaşi vârstă.

M-am îndreptat către Mall-ul Palatului, ştiind că îmi va fi mai uşor să trec de forţele de securitate de acolo. Soldaţii se perindau pe uşă, salutându-se din cap în trecere. Mai dificil va fi să ajung la treptele din turn care, în primele zile de asediu, fuseseră păzite ca ochii din cap. Soldaţii vegheau şi noaptea, în schimburi de câte şase ore, garda schimbându-se la ora şase şi douăsprezece.

Câteva Jeepuri erau aliniate la intrarea din spate, formând un soi de barieră. Doi soldaţi stăteau de vorbă,

rezemaţi de un perete. Mi-a venit în minte imaginea lui Arden din acea noapte la Şcoală, cu câtă încredere trecuse printre soldaţi, ba chiar îi salutase, de parcă îşi petrecuse toată viaţă dincolo de zid.

M-am îndreptat de spate şi i-am salutat, privindu-i drept în ochi. M-am prefăcut că îmi aranjez şapca, pentru a ascunde pata de sânge, şi am intrat pe uşa masivă.

În Mall-ul Palatului domnea liniştea. Bocănitul ghetelor pe podeaua din marmură reverbera pe coridoarele lungi. Câţiva soldaţi se îndreptau spre sala de jocuri, dar nici nu m-au băgat în seamă. Hotărâsem să urc pe scările din partea de nord a turnului. Erau la capătul unui hol îngust, izolat de celelalte.

Am trecut pe lângă magazinele închise, cu grilajele trase, în vitrinele cărora se vedeau manechinele din plastic. Deasupra mea, ceasul uriaş privea în gol, minutarul îndreptându-se agale spre doisprezece. M-am strecurat pe holul mic şi am dat cu ochii de un soldat care stătea ghemuit cercetându-şi una dintre ghete. Nu am spus nimic până ce nu am ajuns suficient de aproape încât să pot folosi pistolul pe care îl strângeam în mână.

— Ţi-ai terminat tura, i-am zis. Am venit un pic mai devreme, dar sunt sigură că nu te deranjează.

Bărbatul a râs uşor.

— Chiar deloc.

Şi-a luat arma rezemată lângă uşă. M-am uitat în josul coridorului, ştiind că celălalt soldat ar trebui să apară din clipă în clipă. Când bărbatul s-a îndepărtat şi a cotit la stânga spre Mall, am intrat pe casa scărilor şi am început urcuşul lung. Mă ardeau picioarele de durere şi efort.

Etajele inferioare erau descuiate, despărţindu-se în două rânduri de camere simple în care dormeau mulţi dintre angajaţii de la Palat. Am înaintat pe holuri, am ajuns la etajul douăzeci, apoi douăzeci şi cinci, schimbând periodic scările pentru a nu fi văzută.

Când am ajuns la ultimul şir de trepte, am simţit că mă lasă picioarele, iar durerea se propaga până la mijloc. Am respirat încet şi adânc, căznindu-mă să îmi astâmpăr

tremurul mâinilor şi să nu mă gândesc la abdomenul meu umflat ascuns sub haina militară. Nu-mi puteam scoate din minte momentul acela când tata îmi întorsese spatele ca să urmărească execuţiile, în timp ce soldaţii mă imobilizaseră. Indiferent cine-ar fi fost, indiferent ce relaţie ne lega, el devenise imun la toate. Nu mai simţea, cel puţin aşa cum simte o persoană normală. Ca să am vreo şansă de izbândă, era obligatoriu să reţin aceste lucruri.

Am aruncat o privire prin ferestruica din uşă. Coridorul din faţa apartamentul său era liniştit. O siluetă singuratică venea spre mine, cu umerii căzuţi în timp ce studia o foaie de hârtie. Avea la gât aceeaşi cravată roşie pe care o purtase în ziua plecării mele. Înainte să apuc să mă feresc, Charles a ridicat ochii şi privirile ni s-au intersectat. M-am ghemuit pe casa scărilor şi am aşteptat acolo, întrebându-mă dacă mă recunoscuse.

Câteva secunde mai târziu, uşa s-a trântit de perete şi Charles a băgat capul înăuntru.

— Ce faci aici? a întrebat el.

S-a uitat peste balustradă să verifice dacă vine vreun soldat.

— De unde ai uniforma?

Mi-a studiat haina şi şapca furate de la soldatul mort, pantalonii luaţi de la motel, ghetele legate în jurul gleznelor. S-a încruntat la vederea armei de pe umărul meu.

— Nu ştiam c-o să te găsesc aici. Ai scăpat cu bine, am spus. M-am temut să nu fii pedepsit pentru ce-ai făcut.

— Am reuşit să-l înduplec pe Rege. I-am zis că mi s-a făcut frică fiindcă eşti soţia mea şi nu ştiam ce-ai făcut. În definitiv, ăsta e adevărul, nu-i aşa?

— Trebuie să-l găsesc pe tata, i-am spus.

Charles s-a uitat pe ferestruică, apoi m-a împins în lături.

— Nu poţi face aşa ceva. Te-au căutat pretutindeni. Au trimis patrule în Death Valley după tine. Ar trebui să stai ascunsă, nu să vii aici. Mai ales în situaţia ta.

— Nu o să stau şi să aştept toată viaţă temându-mă ca va

veni după mine. Ai văzut cu ochii tăi, Charles, de ce e în stare. Câţi ani, câte zeci de ani va mai dura dictatura asta?

Charles se plimba dintr-o parte în alta. În lumina neonului, pielea îi părea cenuşie şi subţire, iar el arăta epuizat.

— Nu am mult timp, am insistat. Te rog, ajută-mă.

Charles a oftat adânc şi a făcut semn spre etajul superior.

— E la el în birou. Are întâlnire cu Locotenentul peste o oră.

— Îmi trebuie codurile de acces, am spus.

Charles a scos un şuierat ascuţit.

— Unu-treizeci şi unu, a rostit el. Le-a schimbat şi a pus ziua ta de naştere.

Am încremenit cu ochii la el, întrebându-mă dacă îşi dă seama de însemnătatea spuselor sale. La Şcoală, nu mi se dezvăluise niciodată data naşterii mele. Eu şi Caleb aleseserăm 28 august, iar data aceea îmi rămăsese întipărită în minte, în timp ce aniversarea mea reală trecuse pe când mă aflam la Califia. Cuvintele acelea nu făceau decât să îmi aducă aminte câte cunoştinţe deţine tata. Era singura persoană care ştia astfel de lucruri despre mine.

— Nu te voi implica şi pe tine, am zis înainte de a pleca.

Nu am urcat nici două trepte, când Charles m-a apucat de mână şi m-a tras spre el. M-a cuprins de umeri şi m-a strâns la piept. M-a ţinut aşa câteva clipe, prinzându-mi capul în căuşul palmei.

— Să ai grijă de tine, bine?

Mi-a strâns mâna o ultimă oară, gest care mi-a trezit un impuls straniu a de râde.

— O să am, l-am asigurat. Îţi dau cuvântul meu. Stai liniştit.

Era o minciună, firește, dar felul în care i s-a înseninat chipul mi-a oferit o vagă alinare. Poate că voi scăpa cu bine. Poate că, într-o oră, se va termina totul şi voi porni din nou spre Periferie prin tuneluri.

Am urcat următoarele două şiruri de scări, căznindu-mă

să îmi alung orice alt gând din minte. Îmi ţineam respiraţia şi aşteptam să mi se mai potolească bătăile inimii. Am introdus codul şi am intrat. În drum spre biroul tatei, m-am ciocnit de un alt soldat. Cu capul în pământ şi cozorocul tras peste ochi, l-am salutat rapid, iar el a trecut mai departe şi a intrat într-o cameră de la capătul culoarului.

Pe măsură ce mă apropiam de birou, am simţit că mi se încordează fiecare muşchi din corp. Rareori îl vizitam acolo, cu excepţia momentelor în care mă chema pentru a mă lua la întrebări. Din afară, nu se auzea niciun sunet. M-am uitat la draperiile groase care încadrau uşa, am ciocănit şi m-am ascuns imediat în spatele lor.

Oricât aş fi încercat să îmi calmez răsuflarea, îmi auzeam inima bătând în urechi. Aveam palmele reci şi transpirate. Am apucat arma de la brâu şi, cu ochii la tocul uşii, am aşteptat să se deschidă. S-a auzit clinchetul cheii în broască, apoi s-a mişcat uşor clanţa şi tata a scos capul afară.

M-am strecurat repede în hol şi am pus o mână pe uşă, împiedicându-l să o închidă.

— Treci înăuntru, i-am zis, cu pistolul aţintit asupra lui. Dacă strigi după ajutor, te împuşc.

Chipul său era calm. M-a privit în ochi şi s-a retras în birou. Am tras uşa după noi şi am încuiat-o.

— N-o să mă ucizi, a spus el.

Şi-a împreunat mâinile şi s-a încruntat. Era tras la faţă şi slab. Parcă nici nu trecuseră câteva săptămâni, iar el rămăsese exact ca în ziua plecării mele şi nu se mai însănătoşise.

— Nu fi atât de sigur, i-am zis, cu arma îndreptată spre el.

A trebuit să clipesc pentru a-mi alunga lacrimile neaşteptate ce îmi împăienjeneau privirea.

— Dacă ai fi fost în stare, m-ai fi împuşcat deja, a spus el, uitându-se fix la mine. Adevărata întrebare este de ce te-ai întors. Vrei să îmi mai tragi o muştruluială? Să-mi spui că deciziile pe care le-am luat şi care i-au ţinut pe toţi la adăpost au fost greşite?

— Nu vor mai avea loc execuţii în Oraş, am rostit încet. Te vei retrage de la conducere şi mă vei numi pe mine înlocuitoarea ta pe perioada tranziţiei.

S-a înroşit tot. Venele de la tâmple i s-au umflat şi îşi frământa mâinile enervat.

— Tranziţie spre ce anume, Genevieve? Explică-mi, din moment ce pari să le ştii pe toate. Spre anarhia care a urmat epidemiei? Spre alte şi alte răzmeriţe? Înainte să vin eu la putere, oamenii nu puteau nici să ia apă fără să fie împuşcaţi. La asta vrei să se întoarcă Oraşul?

— Nu ţipa, i-am zis.

— Dacă vrei să vezi ce se ascunde în spatele acestei revolte, a spus el, înălţând braţele, n-ai decât. Dar vin vremuri mai negre decât îţi poţi închipui.

Mă ţintuia cu privirea. Stătea în faţa mea, parcă implorându-mă să îl împuşc.

Mi-a întors spatele, s-a dus spre birou şi s-au scurs câteva clipe până să mă dumiresc ce face: mişcarea agilă a mâinii, modul în care a vârât degetele în buzunarul interior al sacoului. I-am văzut mâna în care ţinea pistolul, expresia impenetrabilă şi concentrată de pe chip. Am tras o singură dată şi pocnetul împuşcăturii m-a speriat. Regele a făcut câţiva paşi în spate, s-a prăvălit într-o rână şi pistolul a aterizat pe podea.

M-am apropiat de el şi am îndepărtat arma cu piciorul. Am rămas lângă el, am privit cum i se umflă pieptul de efort, cum chipul îi devine străin şi schimonosit de durere. Se ţinea de piept şi apăsa pe rana din dreapta inimii. L-am ajutat să se întindă pe jos. Sângera cumplit. Pe sacou avea o pată mare şi se observa gaura făcută de glonţ. Am îngenuncheat lângă el, aşteptându-mă oarecum să mă respingă. Dar el stătea nemişcat, cu un braţ încleştat de mijlocul meu şi chipul tot mai palid. A închis ochii. Răsuflarea i s-a oprit şi am rămas din nou singură, într-o tăcere absolută.

29

Se sfârşise totul. Dar asta îmi dorisem, nu-i aşa? Vestea morţii lui va ajunge până la Cărare. Armata coloniilor va sosi în cele din urmă. Oraşul va avea o nouă conducere. Una ipotetic mai bună.

Am continuat să îi strâng mâna, urmărind cum degetele devin din ce în ce mai reci. Cum sângele i se prelingea de pe sacou pe podea şi se îmbiba în covorul gros. Zăcea rezemat de partea din faţă a biroului, cu umerii gârboviţi şi bărbia căzută în piept. Nu simţeam nicio fărâmă de uşurare. Mă gândeam doar la fotografia mototolită pe care o ţinea în mână în ziua în care ne cunoscuserăm. Dispăruse din camera mea încă din prima săptămână la Palat. Beatrice o căutase ore în şir. Tata părea atât de vesel în ea, se uita cu tandreţe la mama, la părul ei negru care îi cădea în ochi. Părea fericit.

I-am desfăcut primul nasture al sacoului şi am dat cu ochii de tocul din piele din care scosese pistolul. Nu îmi făcea plăcere să îl scotocesc, dar nu aveam încotro. Am dibuit buzunarul interior. Pătratul gros lipit de căptuşeala din mătase. Era la locul său. Purtase fotografia la el, în partea din stânga a sacoului, chiar deasupra inimii.

Am tras aer în piept. Senzaţia de sufocare m-a năpădit instantaneu. Aceia erau părinţii mei, cu un an înainte de epidemie. Erau împreună, imortalizaţi pentru eternitate. Am vârât-o în cămaşă şi am îndesat-o sub breteaua maioului ca să nu o pierd. *Mi-a spus adevărul,* am gândit, silindu-mă să nu plâng. *Chiar a iubit-o. Nu m-a minţit.*

Afară, Oraşul era tăcut şi încremenit. Îmi dădeam seama că trebuie să plec, dar nu mă puteam mişca. L-am apucat de mână şi am strâns-o cu putere. Abia când am auzit

ciocănitul la uşă, m-am trezit la realitate şi mi-am amintit unde sunt şi ce am făcut.

Cineva a apăsat pe clanţă, dar uşa nu s-a deschis. A urmat o clipă de linişte, apoi un glas de bărbat a răsunat de pe hol.

— Domnule?

M-am ridicat cu greu în picioare şi am examinat atent biroul din lemn masiv din spatele meu, draperiile care încadrau ferestrele înalte, dulapurile din partea opusă a camerei, căutând un loc în care să mă ascund. Soldatul a introdus codul şi a apăsat din nou pe clanţă. Am apucat să mă pitesc în spatele biroului şi uşa s-a deschis larg.

Soldatul a rămas pe loc. Îi auzeam fiecare respiraţie. Situaţia aceasta s-a prelungit într-atât încât am început să i le număr ca să mă liniştesc.

— Jones! a strigat el, într-un final. Vino încoace.

Am auzit foşnetul înfundat al paşilor pe covor şi câteva şoapte în momentul în care s-a aplecat, la doar câţiva centimetri de ascunzătoarea mea.

— Ce s-a-ntâmplat? a răsunat o altă voce de pe coridor.

— Anunţă-l pe locotenent că Regele a fost împuşcat.

Am încleştat degetele pe arma de la brâu. Între birou şi covor era o fâşie neacoperită. Vedeam umbra soldatului care se agita de partea cealaltă a biroului. I-am văzut picioarele trecând prin faţa mea, la doar câţiva centimetri. Avea o zgârietură pe gheata dreaptă, iar tivul pantalonilor îi era prins cu şireturile negre. Bătea nervos din picior în timp ce se uita prin hârtiile de pe masă. Am înlemnit, înăbuşindu-mi orice sunet. Apoi bărbatul a ocolit biroul şi s-a dus la fereastră.

În câteva minute, voi fi blocată acolo. Imediat ce va sosi locotenentul, camera va fi sigilată şi percheziţionată pe îndelete. Acum era momentul să plec.

Am aruncat o privire peste marginea biroului. Uşa era larg deschisă. Celălalt soldat era la capătul coridorului şi transmitea ceva prin staţie. A făcut câţiva paşi, după care a cotit la stânga şi a dispărut. M-am furişat de sub birou în cea mai mare linişte. Soldatul nu se mişcase de la

fereastră. Din când în când, se auzeau foşnete din staţia pe care o avea la centură.

Bătăile inimii mi s-au mai potolit. Mi-am simţit picioarele uşoare şi am ţâşnit pe uşa deschisă. Am rupt-o la fugă spre capătul coridorului. Bărbatul a ajuns la uşa în secunda în care eram la colţ şi a tras două gloanţe în peretele din spatele meu. M-am năpustit spre una din scări şi am introdus codul în cea mai mare viteză. Până să ajungă el la capăt, eu intrasem deja pe casa scărilor şi am luat-o la goană sărind câte trei trepte odată. Am continuat să alerg, ţinându-mă bine de balustrada rece ca să nu mă dezechilibrez. Mai aveam patru etaje de coborât când am auzit ţiuitul metalic al unei încuietori şi o uşă s-a deschis, undeva, deasupra mea. Primul glonţ a smuls o bucată din cimentul de la capătul scărilor. Nu m-am oprit, ci m-am lipit de perete ca să nu fiu văzută.

Coborâsem încă două etaje când am auzit o uşă deschizându-se sub mine. Am zărit frânturi dintr-o uniformă în timp ce un bărbat urca treptele în goană. Am dat să mă întorc, însă soldatul care cobora îmi bloca accesul. Bărbatul care urca a ajuns lângă mine şi a ridicat arma. Am rămas amândoi încremeniţi, dar i-am văzut chipul liniştindu-se în momentul în care m-a recunoscut. Locotenentul a urcat atât de rapid încât nici nu am apucat să întorc capul. În câteva secunde, m-a prins din urmă şi mi-a pus pistolul în spate. Am ridicat braţele imediat ce a coborât şi celălalt soldat, zădărnicindu-mi orice şansă de scăpare. Locotenentul m-a apucat de un braţ, mi l-a răsucit la spate şi l-a legat de celălalt cu o cătuşă din plastic.

— A murit, a spus soldatul, ţintindu-mă cu puşca.

Locotenentul i-a făcut semn din cap să o lase jos.

— Du-te înapoi în birou şi păzeşte corpul. Vin şi eu în cel mult o oră. Să nu pomeneşti nimănui despre incident. Dacă te întreabă cineva, spui că a fost o alarmă falsă şi că te-ai înşelat tu.

După ce a terminat de vorbit, m-a smucit de braţ şi m-a tras după el. M-am chinuit să îmi ţin echilibrul în timp ce coboram.

— Unde o duceţi? a întrebat soldatul.

Legătura mă strângea şi simţeam sângele pulsându-mi în mâini.

— În celula de la etajul 1, a spus locotenentul. Anunţă-i pe ceilalţi că mai avem o execuţie diseară. Să se adune toţi cetăţenii la poarta Palatului.

Soldatul s-a schimbat la faţă. Privirea i-a coborât spre abdomenul meu.

— Dar credeam că…

— Prinţesa şi-a trădat tatăl, a spus locotenentul, trăgându-mă cu spatele în holul întunecat.

30

Mătuşa Rose a trecut pe lângă soldaţi, încercând să îşi găsească un loc în faţa noastră, ca să mă vadă mai bine.

— Nu faceţi asta, a spus ea, dar ei au rămas impasibili. Unde e tatăl ei? Vreau să îi vorbesc. Nu ar accepta aşa ceva, indiferent ce s-a întâmplat între ei doi.

Arma aţintită spre talia mea mă îndemna să înaintez pe holul principal. L-am studiat pe furiş – modelul complicat de pe covor, aparatele de jocuri de noroc acoperite cu cearşafuri, cei doi soldaţi care flancau lifturile aurite. Angajaţii Palatului plângeau, câţiva dintre ei strânşi grămadă în spatele recepţiei, privindu-mă cum trec pe lângă fântâna arteziană din centrul sălii. Aveam faţa umflată de la pumnii locotenentului şi îmi zvâcneau obrajii. După opt ore de interogatoriu, se lăsaseră păgubaşi. Mă chestionaseră despre rebeli, despre tunelul de sub zid, despre locul în care le dusesem pe fete. Refuzasem să răspund şi îl lăsasem pe locotenent să mă lovească până ce l-a oprit unul dintre soldaţi.

— Aţi acţionat fără permisiunea Regelui. Unde este Regele? a întrebat încă o dată mătuşa mea.

Trăgea de capetele şalului său ca să le ascundă tremurul. Semăna cu Clara atunci când se supăra. Amândouă se făceau roşii la faţă ca racul.

— Acesta e ordinul domniei sale, a ţipat locotenentul.

A trecut prin spatele soldaţilor şi a îndemnat-o pe mătuşa mea să se dea la o parte.

— Genevieve se face vinovată de tentativă de asasinat asupra tatălui său.

Pe vremea când locuiam la Palat, mătuşa Rose nu îmi acordase prea multă atenţie. Era mereu mult prea

preocupată de Clara – cu ce se îmbrăca, ce mânca, îi aranja cârlionţii care îi căzeau pe faţă. Nu o văzusem niciodată aşa. Se răstea la soldaţi cu o furie de nerecunoscut. Mi-aş fi dorit să o fi cunoscut mai bine, să fi stat mai des de vorbă.

— Nu puteţi face aşa ceva, a insistat ea, ridicând vocea şi mai mult.

— Regele m-a numit locţiitorul său interimar, a declarat locotenentul. Până când se va mai înzdrăveni.

Mătuşa mea a strigat la cineva aflat la intrare şi a fugit spre el. Charles se certa cu un soldat, cel care păzise celula în prima jumătate a zilei. Ore întregi se chinuise să îi convingă să amâne execuţia, cerând să vorbească cu tata. Din celula mea de beton îl auzisem cum tratează cu ei şi mă minunasem cu câtă atenţie îşi alege cuvintele pentru a nu trăda ceea ce ştie. Nu îi răspunseseră la întrebări, trimiţându-l mereu să discute cu locotenentul. Mătuşa i-a spus ceva lui Charles şi a arătat spre noi în timp ce ieşeam din clădire. Deşi scena se derula în jurul meu, mă simţeam complet detaşată de toate. Glasurile din hol se amestecau unele cu altele, cuvintele erau de nedesluşit.

Îmi legaseră mâinile atât de strâns încât nici nu le mai simţeam. Îmi luaseră cuţitul şi pistolul. Mă dezbrăcaseră de uniformă, lăsându-mă în hainele pe care le purtam de când părăsisem Califia. Singura diferenţă era că acum cămaşa îmi era pătată de sânge. L-am privit pe Charles în trecere şi am legănat uşor din cap în semn de mulţumire pentru toate eforturile pe care le făcuse. Voiam să se oprească acolo, înainte de a se da de gol. Mă întorsesem în Oraş din proprie iniţiativă, îmi îndeplinisem misiunea. El nu avea nicio vină.

Uşile s-au deschis şi am păşit afară, în lumina orbitoare a soarelui. Soldaţii m-au împins pe aleea şerpuită, pe lângă lanţul de copaci subţiri. Platforma era în continuare la locul ei, lângă marginea străzii. Am studiat gloata de oameni adunată acolo, căutând o cale de scăpare. Am remarcat baricada metalică înaltă de aproape un metru şi douăzeci de centimetri pe care ar fi trebuit să o escaladez

ca să pot dispărea în mulţime. Aleea forma un cot în faţa străzii, lăsându-mi cam douăzeci de metri pe care trebuia să îi străbat în fugă. Chiar dacă ar fi fost să aştept până când ajungeam mai aproape, cel mai probabil aş fi sfârşit împuşcată înainte de a străbate acea distanţă.

Îmi simţeam picioarele moi şi fără vlagă. Soldaţii mă tot îmbrânceau, ţinându-mă de ambele braţe ca să nu cad. Îmi dădeam seama că este o tâmpenie din partea mea, dar nu mă puteam abţine să nu îmi fac liste în minte. Arden va trebui anunţată de moartea mea. Voiam neapărat să ştie cât de recunoscătoare îi eram pentru tot ce făcuse pentru Ruby şi Pip. Beatrice trebuia să afle că o iertasem, înainte chiar să mi-o ceară. Speram ca Maeve, ştiind că am venit aici, să le permită lui Benny şi Silas să rămână la Califia. Speram să reuşesc să mă întorc la Caleb, dacă exista vreo şansă în acest sens.

Charles înainta pe alee, urmat de mătuşa Rose. Păşea grăbit în spatele nostru, alinându-mi puţin singurătatea prin prezenţa lui. Faţa mătuşii era mânjită cu negru, un amestec de machiaj şi lacrimi. Mi-am amintit de cuvintele Clarei pe când mergeam spre nord. Cât de îngrijorată trebuie să fi fost Rose, neştiind unde este fiica ei. M-am întors spre ei şi am aşteptat ca mătuşa să ridice privirea.

— Clara e teafără, am rostit, suficient de tare cât să mă audă.

Aş fi dorit să îi povestesc mai multe despre Califia, să o asigur că fiica ei se va întoarce când şi dacă va fi posibil. Dar soldatul m-a smucit de braţ şi m-a întors spre platformă.

În timp ce mă zorea, am înălţat ochii spre turnul de supraveghere al Oraşului. Lumina din vârf licărea roşie – un avertisment lent, dar constant. O observaseră şi câţiva oameni din mulţime şi îşi întindeau gâturile să vadă dacă se întâmplă ceva la poarta de nord. În depărtare, se auzea murmur de voci. Undeva sus, un bărbat se uita pe fereastra apartamentului, încercând să distingă dincotro venea zgomotul. Soldaţii m-au îmbrâncit pe trepte, impulsionaţi de freamătul mulţimii. Se întâmpla ceva la

Periferie, deşi nimeni nu ştia ce anume. M-au răsucit în loc şi am aflat atunci ce simţiseră Curtis şi Jo când trebuiseră să înfrunte privirile gloatei. Oamenii aşteptau într-o tăcere stranie. I-am remarcat printre ei pe câţiva dintre apropiaţii tatei. Amelda Wentworth care mă felicitase cu ocazia logodnei, cu doar câteva luni în urmă, stătea în faţă, cu o batistă subţire la ochi. *Fă ceva,* mi-am zis, privindu-i cum stau acolo, nemişcaţi. *De ce nu faci odată ceva?*

I-am împins pe soldaţi de lângă funie, dar ei m-au tras înapoi. Cu greu am reuşit să rămân în picioare, abia atingând pământul. L-am zărit pe locotenent cu colţul ochiului. Privea pierdut spre poarta de nord, la fumul negru care se ridica pe cerul portocaliu. A răsunat o explozie, un pocnet puternic, asemenea unei maşini care dă rateuri.

— Să terminăm odată, le-a spus el celor doi soldaţi.

Evita să mă privească.

Au urmat alte câteva explozii şi aerul s-a umplut de ţipete. Mi-am dat seama că nu putea fi vorba de o răzmeriţă la Periferie, căci vacarmul era prea mare. Mulţimea a plecat de lângă platformă şi oamenii s-au împrăştiat pe stradă, către locuinţele lor. Câţiva au rupt-o la fugă spre sud. Locotenentul m-a îmbrâncit în faţă, forţându-mă să urc pe cutia din lemn înaltă de un metru. M-am împotrivit, prăvălindu-mă la pământ, în aşa fel încât să îi îngreunez cât mai mult misiunea.

— Ajutaţi-mă, le-a strigat celor doi soldaţi.

Aceştia se trăseseră în spate, urmărind fumul care se înălţa la capătul zidului de nord. A răsunat o nouă explozie, urmată de un urlet colectiv. În acel moment lumina din vârful turnului a încetat să mai clipească şi s-a statornicit pe roşu, indicând că acea zonă a zidului fusese compromisă.

— Au venit coloniile, a zbierat un tânăr, alergând pe stradă spre sud.

Brusc, mulţimea a început să se agite şi a dărâmat baricada din faţa platformei, câteva persoane prăvălindu-se pe trotuar. Câteva femei au luat-o la goană spre Mall-ul

Palatului, în speranţa că se vor putea adăposti acolo. M-am opintit în pământ şi m-am împins cu putere în spate, izbindu-l pe locotenent în nas cu ceafa. Apoi, m-am întors şi i-am aplicat o lovitură zdravănă între picioare. S-a strâmbat de durere şi a făcut câţiva paşi în spate, clătinându-se pe picioare. Imediat ce mi-a dat drumul din strânsoare, am coborât de pe platformă şi m-am amestecat în mulţime. Am făcut câţiva metri,urmărindu-i capul cum apare şi dispare prin forfota de oameni.

Am traversat strada în fugă, ascunzându-mă prin marea de oameni ce părăsea zona din faţa platformei. Aveam mâinile amorţite, încă legate la spate. Un bărbat îmbrăcat cu o jachetă neagră ponosită s-a izbit de mine, m-a recunoscut, dar şi-a văzut de drum. Toţi erau mult prea preocupaţi să îşi găsească un adăpost. La capătul de nord al străzii a apărut armata – o coloană de soldaţi în uniforme spălăcite, pline de noroi. Rebelii purtau cârpe roşii legate de braţ, vizibile de la mare distanţă.

M-am strecurat în grădinile veneţiene, printre aleile întortocheate pe care le desluşisem în perioada petrecută cu Caleb. Alergam cu greu din pricina mâinilor imobilizate, iar încheieturile îmi zvâcneau acolo unde legăturile îmi intraseră în carne. Am înaintat repede prin dosul clădirii, am trecut pe lângă canalele cu apă azurie în care se oglindea cerul întunecat. Oamenii alergau prin faţa magazinelor ferecate, adăpostindu-se prin galerii şi coridoare descoperite. Alţii au dat năvală în complexul de locuinţe şi au încuiat uşile în urma lor. Am întors capul şi am examinat podeţele arcuite şi terasa deschisă, scaunele din fier forjat împrăştiate pe pavajul din cărămidă. Reuşisem să scap de locotenent, dar mi-a ieşit în cale un soldat care a scos cuţitul imediat ce a dat cu ochii de mine.

Am rupt-o la goană pe un coridor, cu asemenea viteză încât aveam senzaţia că stâlpii din piatră zboară pe lângă mine. În cele din urmă, am ajuns la poarta grădinilor veneţiene, însă aceasta era ferecată cu un lanţ. Am luat-o pe lângă clădire, încercând uşă după uşă. Soldatul a iuţit pasul, recuperând distanţa care ne despărţea din cauza

deselor mele opriri, în câteva secunde, m-a prins din urmă.

— Prinţesă, a spus el, îndreptând cuţitul spre mine.

M-a apucat de braţ, m-a răsucit şi mi-a tăiat legăturile.

— Gata. S-a rezolvat.

Sângele mi s-a pus din nou în mişcare, furnicăturile reci trezindu-mă la realitate. Am strâns din pumni, chinuindu-mă să îmi încălzesc degetele. Bărbatul, cu unul sau doi ani mai mare decât mine, avea o claie de păr portocaliu şi nasul acoperit cu pistrui. L-am recunoscut vag ca fiind unul dintre soldaţii care păzeau sera Palatului. Ochii lui cenuşii mi-au studiat faţa, braţele, apoi au coborât spre abdomen. Mi-am dat seama că ştia că sunt însărcinată.

A aruncat o privire în spate, spre ultimii întârziaţi care veneau dinspre strada principală. Un alt soldat şi-a făcut apariţia în dreptul canalelor, la capătul podului, iar salvatorul meu a luat-o la fugă spre est, lăsându-mă singură. Mi-a făcut un semn din cap şi a dispărut în spatele vechiului hotel.

Am pornit în grabă spre Periferie, trecând pe sub monoraiul încremenit de deasupra capului meu. În depărtare, în spatele ultimelor hoteluri, pământul se transforma în nisip uscat şi cenuşiu. Am trecut în fugă pe lângă o parcare. Ici şi colo se vedeau trupuri neînsufleţite, zăcând în câte o baltă de sânge. Am întors privirea şi m-am concentrat asupra depozitului cu trei etaje din faţa mea. Un grup de vreo opt persoane se strecurau înăuntru. Ultima, o femeie cu o haină sfâşiată, a tras uşa după ea.

— Aşteptaţi! am strigat, aruncând un ochi spre strada principală.

Împuşcăturile răsunau tot mai aproape.

— Vin şi eu, am zis, dând să intru.

— Ea n-are voie, a spus un bărbat ciufulit din spatele uşii. O să fim acuzaţi de partizanat cu rebelii.

Obrajii femeii erau supţi şi palizi, iar pielea gâtului îi trăda vârsta înaintată.

— Numai dacă rebelii pierd lupta, i-a răspuns ea. E însărcinată. N-o putem lăsa în stradă.

A urmat o întreagă dezbatere înăuntru. M-am uitat peste

umăr, la soldaţii din colonii care împânzeau străzile. Doi dintre ei au fugit spre nord şi au dispărut după un colţ înainte de a ne vedea zăbovind în uşă.

— Vă implor, am încercat eu să îi înduplec.

Fără a mai aştepta încuviinţarea celorlalţi, femeia m-a tras înăuntru, în depozitul întunecos, şi a încuiat uşa după mine.

31

Soarele cobora spre asfinţit. Cerul s-a colorat în purpuriu-închis şi stelele şi-au făcut apariţia peste domul uriaş, învăluite într-o pâclă de fum ce se înălţa dinspre zid. Mii de soldaţi mişunau pretutindeni. Camioanele şi Jeepurile împânzeau zona de vest, chiar la ieşirea din Oraş. Nu reuşeam să le desluşesc prea bine, însă rebelii se revărsau din remorcile acoperite şi pătrundeau pe poarta dărâmată a Oraşului, siluetele lor abia fiind vizibile în bezna crescândă.

M-am prins de bordura acoperişului. Câteva femei s-au strâns în spatele meu, uitându-se către Periferie. Armata din colonii acoperea întregul teritoriu, răsfirându-se pe străduţe şi lovind în uşile blocurilor de locuinţe părăsite. Rebelii au înaintat printre fabricile de confecţii până la câmpurile cultivate din vest. Erau cu miile. Unii călătoreau în maşini asemănătoare cu Jeepurile guvernamentale, alţii pe jos. Cu toţii purtau cârpe roşii legate în jurul braţului. Unii erau înarmaţi cu puşti, alţii cu cuţite.

Stăteam pe acoperiş de cel puţin două ore. Timpul se scurgea cu repeziciune urmărind cum rebelii avansează spre sud, la niciun kilometru distanţă. Am văzut doi soldaţi ai Noii Americi pe o stradă de la picioarele noastre. S-au lăsat în genunchi, au pus armele jos şi au ridicat braţele în semn de capitulare. Un rebel s-a apropiat de ei, le-a legat mâinile la spate şi i-a aliniat lângă zid.

— Ar fi trebuit să fim mai numeroşi decât ei, a murmurat o femeie în spatele meu.

Era cu un cap mai înaltă decât ceilalţi şi îşi ţinea faţa în palme.

— Ne-au zis că armatele din colonii nu dispun de

resursele necesare pentru a ajunge la noi.

— V-au minţit, am răspuns, abia catadicsind să mă uit la ea.

Nu-mi puteam dezlipi ochii de la rebelii care forfoteau pe străzi, pe sub monorai, din ce în ce mai aproape de noi. De câte ori tata pomenea de colonii nu făcea decât să ne explice cât de norocoşi suntem să trăim în Oraş şi în ce belşug ne scăldăm în comparaţie cu aşezările din est. Descria cele două mari colonii din Texas şi Pennsylvania ca fiind primitive, fără curent electric şi apă curentă. Ne spunea că acolo încă au loc crime, din cauza resurselor limitate. Vorbea despre cucerirea şi îngrădirea acelor comunităţi în anii următori. Nu îmi imaginasem niciodată că acei oameni, aflaţi la mare depărtare, se vor dovedi mai numeroşi, mai puternici şi mai bine echipaţi decât noi.

Pe măsură ce se apropiau, reuşeam să le disting chipurile şi îi căutam pe băieţii de la buncăr, crezând că aceştia ar putea fi în Oraş. Nu recunoşteam pe nimeni. Mulţi erau mânjiţi cu noroi şi aveau ghetele rupte. Alţii erau jigăriţi şi costelivi. O femeie avea o cârpă înfăşurată în jurul unei bucăţi de lemn ca să îi fixeze osul încheieturii.

— În curând, se va termina, a spus femeia vârstnică de lângă mine.

Judecând după cămaşa albă şi pantalonii negrii, mi-am dat seama că lucra la Mall-ul Palatului.

— Ăsta e sfârşitul.

A zâmbit, aproape râzând, uitându-se cum soldaţii vin spre depozit, cu armele scoase.

Doi dintre ei au ridicat privirile şi ne-au zărit pe acoperiş.

— Unul dintre voi să ne deschidă uşă, au strigat ei. Ceilalţi, ridicaţi braţele şi aliniaţi-vă pe marginea acoperişului, la vedere.

Un bărbat cu ochelari a ascultat ordinul şi a dispărut în bezna din depozit. S-a întors după câteva minute, urmat de doi soldaţi. Femeia avea trăsături aspre şi proeminente. Era mânjită de sânge pe un obraz. Ni s-a adresat cu arma aţintită asupra noastră.

— Aveţi grijă că nu vă întrebăm de mai multe ori. Are vreunul dintre voi legături cu regimul?

Cum stăteam acolo înşiraţi şi cu braţele ridicate, mă chinuiam să îmi astâmpăr respiraţia şi tremurul degetelor. S-au scurs câteva secunde. Femeia de lângă mine mă urmărea, curioasă dacă voi spune ceva. Am închis ochii. Eram fiica Regelui şi nu aveam cum să mă sustrag acestei realităţi.

Nimeni nu scotea o vorbă. Vântul mătura acoperişul, făcându-mă să lăcrimez. Număram secundele, tot mai recunoscătoare cu fiecare care trecea. Celălalt soldat, mai scund şi cu pantalonii rupţi în genunchi, a făcut un pas înainte. Ne-a inspectat feţele, hainele şi s-a oprit în dreptul femeii în uniforma de la Palat.

— Ai lucrat la…

— Stai, a intervenit cineva din capătul şirului.

Un bărbat cu o jachetă gri ponosită se uita fix la mine. A îndreptat un deget tremurând în direcţia mea.

— Ea e fiica Regelui, a spus el. Urma să fie executată astăzi.

— Pentru atentat la viaţa tatălui ei, a adăugat femeia de lângă mine şi s-a întors spre soldaţi. Nu o puteţi pedepsi. Ce a făcut ea a fost în favoarea rebelilor, nu împotriva lor.

Soldaţii tăceau. Bărbatul scund, îndesat şi cu părul cărunt m-a scos din rând. A luat o funie de la brâu şi s-a apucat să îmi lege mâinile în vreme ce femeia îşi ţinea puşca îndreptată spre pieptul meu. Chipurile lor nu trădau nicio emoţie.

— Altcineva? a întrebat femeia.

Vorbea lent. Am remarcat că are o tăietură la buză, iar colţul gurii îi era umflat.

— Mai e altcineva de la Palat?

— N-ar trebui să fie pedepsită, a insistat femeia vârstnică, ieşind din rând cu braţele coborâte. Vă rog, lăsaţi-o în pace. E însărcinată.

Bărbatul cărunt m-a tras în faţă, cu mâinile legate.

— Nu noi hotărâm, a spus el.

M-a condus către uşa de pe acoperiş, urmaţi de femeia

soldat. Ceilalţi cetăţeni au rămas pe loc, cu mâinile ridicate, uitându-se cum soldaţii mă împing pe scări.

Imediat ce am rămas singuri, cuvintele mi-au ieşit din gură, aproape instinctiv. M-am străduit să nu îmi arăt disperarea în timp ce mă trăgeau după ei pe treptele din metal.

— Am lucrat cu Moss.

Cu greu le distingeam chipurile în întuneric.

— Era angajat la Palat şi împreună am pus la punct un plan de asasinare a Regelui.

Soldatul îndesat şi-a răsucit funia pe mână încă o dată, fără a se obosi să mă privească. Am traversat depozitul din beton, ticsit cu mobilă neterminată – toalete, mese, scaune. Am ieşit în stradă, cu arma ţintită la talie.

— Nu cunosc niciun Moss, a spus femeia soldat.

— Reginald, am zis. În Oraş, era cunoscut drept Reginald. Era şeful Departamentului de presă al Regelui.

În faţă, ardea un foc, învăluind clădirile învecinate într-o strălucire stranie. Soldatul îndesat m-a tras după el impasibil, funia încingându-mi pielea.

— Deci recunoşti că e tatăl tău, a spus el.

Femeia a clătinat din cap nemulţumită. Avea părul prins în multe codiţe ale căror vârfuri erau pline de noroi.

— Am făcut parte din Cărare, am adăugat. Întrebaţi-le pe femeile din Califia. Luaţi legătura cu Maeve. Ea ştie totul.

Ne-am continuat drumul. Cei doi priveau nepăsători la şirurile de oameni din jurul nostru. Unii erau adunaţi în faţa blocurilor de locuinţe şi interogaţi de rebeli. Mai mulţi soldaţi ai Noii Americi erau aliniaţi în parcarea unui supermarket abandonat, cu mâinile legate la spate şi un maldăr de arme în faţa lor. Am încercat să mă scutur de spaima care începea treptat să pună stăpânire pe mine.

— L-am omorât, am spus. N-a fost doar o tentativă. O să aflaţi cât de curând. Regele e mort.

Nu am primit niciun răspuns. Ne apropiam de strada principală. Un grup de rebeli stătea în faţa apartamentelor Mirage, cu geamurile lor întunecate. O femeie le împărţea

ordine pe un ton răstit. Gesticula violent, arătându-le încotro să meargă.

— Ne trebuie mai mulţi oameni în partea de sud, spunea ea.

Era întoarsă cu spatele la mine. I-am văzut părul negru, încâlcit la ceafa.

Am recunoscut-o înainte de a se întoarce spre mine şi a-i zări profilul pe care îl văzusem de sute de ori înainte. Am zâmbit, în ciuda funiei care îmi tăia pielea, în ciuda împuşcăturilor care răsunau dinspre nord, din apropierea zidului.

— Eşti teafără! am strigat spre ea. Tu eşti liderul rebelilor?

Arden a întors capul. Îi crescuse părul între timp şi acum îi încadra chipul ca o cască. În hainele acelea murdare şi cu eşarfa roşie prinsă de braţ părea un soldat oarecare. Avea o puşcă pe umăr. A ridicat o mână şi soldaţii au tăcut imediat, aşteptând cuminţi să li se adreseze din nou. A venit la mine şi m-a strâns în braţe.

Am simţit cum mi se ridică toată povara de pe suflet la atingerea trupului ei. Mi-am îngropat faţa la gâtul ei şi am izbucnit în lacrimi pentru prima oară după mai multe zile.

Emoţia era atât de intensă încât aveam senzaţia să mă sufoc. Am rămas nemişcată, agăţată de ea, ca şi când ar fi fost ultimul om de pe faţa pământului.

32

— Au fost văzute primele camioane, a anunţat Arden. În mai puţin de o oră, fetele din Şcoli vor ajunge în Oraş.

S-a descălţat şi s-a aşezat cu picioarele sub ea pe marginea patului meu. Purta un pulover negru şi o fustă vişinie, iar părul îi era prins la spate. După toate acele luni pe care le petrecuserăm împreună în sălbăticie şi nu o văzusem decât în haine pătate de noroi, imaginea sa de acum îmi era străină. Părea să se simtă atât de degajată în Oraş. Postura ei exprima încredere – picioarele îndoite pe lângă corp, degetele care se jucau cu un muşchi de la gât.

— Vin şi eu cu tine să le întâmpinăm, am spus. Angajaţilor din centrele de adopţii li s-a cerut să dea o mână de ajutor. Au mutat proviziile la etajele inferioare ale clădirii Mandalay. Să sperăm că, în câteva săptămâni, când situaţia se va mai linişti, fetele se vor putea aventura în Oraş.

— Da, să sperăm, a zis Arden.

Privirile ni s-au întâlnit preţ de o secundă, după care ea a întors capul. Nu era nevoie să îmi explice la ce se referă. Trecuseră trei săptămâni de când coloniile preluaseră puterea, iar Oraşul era încă în tranziţie. Mă întrebam cât va dura această stare de incertitudine, când se vor încheia protestele spontane care se desfăşurau pe strada principală. O facţiune a soldaţilor Noii Americi erau nemulţumiţi că rebelii preluaseră controlul armatei şi nimeni nu mai acorda atenţie protejării zidului. Locotenentul fugise în primele ore ale invaziei şi îşi abandonase oamenii. Când îmi imaginasem viaţa fără tata şi Palatul sub conducerea rebelilor, nu mă gândisem nicio clipă că voi fi tot în pericol. Chiar şi acum, când eu şi

Arden locuiam în turnul Cosmopolitan, la câteva străzi distanţă, eram nevoită să circul sub escortă militară oriunde m-aş fi dus. Soldaţii ne păzeau zi şi noapte în eventualitatea unui atentat.

— Să se organizeze mai repede alegeri, am zis. Odată ce se schimbă guvernul în mod oficial şi vom avea un lider…

— Un preşedinte, m-a corectat Arden, mijind un zâmbet. Primul preşedinte după aproape şaptesprezece ani.

— Poate o să fii tu acela, am spus.

Arden s-a ridicat, ignorând comentariul meu. Câţiva lideri din sud hotărâseră că e mai înţelept să combine resursele oraşelor, organizate ca trei aşezări separate sub o singură conducere. Umbla vorba că la alegeri aveau să fie propuşi doi din coloniile nordice, dar nici Arden nu va fi lăsată pe dinafară. Ea se număra printre cei trei lideri din vest care încurajaseră coloniile să se ridice la luptă, după eşecul primului asediu. De câte ori mi-o imaginam cum plecase de lângă băieţi şi pornise călare spre est, eram şi mai convinsă că merită un loc permanent la Palat (deşi cuvântul „Palat” era tot mai puţin folosit în ultima perioadă).

— Vei ocupa şi tu o funcţie, mi-a spus Arden. Charles, de asemenea. Ajutorul lui a fost de nepreţuit. Fără el, n-am fi ajuns la dosarele tatălui tău. Din câte am aflat de la rebeli, toţi ceilalţi au refuzat să ne ajute.

În zilele ce au urmat cuceririi Oraşului, am dat nenumărate declaraţii, despre evenimentele care au culminat cu asasinarea Regelui, dar şi despre perioada petrecută în sălbăticie. Le-am relatat cu lux de amănunte despre moartea lui Moss, cu toate că trupul său nu fusese găsit. Existau bănuieli că ar fi fost aruncat într-una din gropile comune de la capătul sudic al zidului. Nu se cunoştea numărul exact de victime, dar, după toate probabilităţile, câteva mii de oameni îşi pierduseră viaţa în asediu şi în violenţele care au urmat.

Văzând-o pe Arden că se îndreaptă spre uşă, m-am ridicat din pat, însă efortul brusc m-a împiedicat să mai fac vreo mişcare. Mi-am dus mâna la pântec, care devenise

atât de mare încât nu mai putea fi ascuns sub haine.

— Ce este? m-a întrebat Arden, venind repede spre mine.

Am pus palma în locul în care simţisem lovitura, aşteptând să se repete. Nu era prima oară când aveam o senzaţie ciudată şi tremurătoare, dar de fiecare dată trecuse rapid.

— Cred că mi-am simţit fetiţa, am zis.

Era un zvâcnet scurt, aproape ca o crampă musculară, atât de rapidă, încât nu-mi dădeam seama dacă îmi juca feste imaginaţia sau era ceva real.

Arden s-a aşezat lângă mine, consternată, cu mâinile întinse spre mine, dar fără a mă atinge. Se uita la mine, parcă neştiind ce să facă. Nu mi-am mişcat palma de sub buric şi zvâcnetul a reînceput. Am pufnit în râs, şocată de acea întâmplare ciudată.

— Eve, a rostit Arden, apucându-mă de mână.

Îi citeam emoţia pe chip, o simţeam în felul în care îmi strângea degetele. De când îi povestisem ce păţise Pip, devenise mult mai atentă şi mă urmărise îndeaproape în ultimele săptămâni.

— Te simţi bine?

Am aruncat o privire prin cameră, ca şi când atunci o vedeam pentru întâia oară. Aveam propriul meu pat, iar tricoul lui Caleb era ascuns sub pernă. Uşa nu era prevăzută cu vreun cod ori încuietoare care să mă ţină înăuntru. Chiar şi Oraşul îmi părea diferit acum. Prin fereastră, se zărea cerul senin, de un albastru perfect.

— Sunt bine, am spus, îndepărtându-mi mâna de pe abdomen. Amândouă suntem bine.

*

Fetele încolonate coborau din camioane, cu bagajele strânse la piept. Câteva se ţineau de mână. Era al doilea val de refugiate din Şcoli, la douăsprezece ore după primul.

— În şir indian, le-a strigat unul dintre voluntari.

Femeia stătea în faţa clădirii Mandalay şi le făcea semn

fetelor să intre. Mă plimbam pe holul gol, buimacă şi ameţită. Era ora unu şi nu mai dormisem din noaptea trecută.

— Ea de la ce Şcoală e? a întrebat voluntara, venind spre mine.

Am recunoscut-o ca fiind una din angajatele de la centrul de adopţii. O trăda bluza albastră, scurtă.

— De la o Şcoală din nordul Californiei, i-am zis. Numărul 33.

Se uita la mine, aşteptând să mai adaug ceva, dar gândurile îmi fugiseră deja la Clara şi Beatrice. Le tot aşteptasem, în speranţa că vor fi în acest grup. Primisem veşti de la Califia că o parte din femei urma să se întoarcă în Oraş, după ce vor trece pe la una din Şcolile eliberate. Trimiseserăm camioane care să le transporte, împreună cu Benny şi Silas. În câteva ore, sigur vor ajunge.

Am dat să plec, însă femeia rămăsese pe loc, cu ochii la mine.

— Îmi cer scuze, am spus. Sunt un pic împrăştiată.

— Nu tu îi căutai pe băieţii din zona lacului Tahoe? a spus ea şi chipul i s-a îmblânzit brusc. Am auzit că a venit un grup nou de supravieţuitori. Au fost cazaţi la MGM.

Am studiat holul, străduindu-mă să mă orientez în tot acel haos. Toată lumea presupusese că băieţii de la buncăr nu supravieţuiseră primului asediu. Doctorii declaraseră că nu există supravieţuitori din acea regiune, iar Arden îi verificase pe toţi cei răniţi. Cu toate acestea, am pornit spre uşă, hotărâtă să aflu adevărul.

În spatele meu veneau doi soldaţi, şuşotind ceva ininteligibil. Am ieşit în bezna nopţii. Acum că fumul se risipise, stelele străluceau mai tare decât de obicei. Mă gândisem mult la ei – Kevin, Aaron, Michael şi Leif – mă întrebasem ce soartă avuseseră ori de câte ori vedeam camioanele care adunau cadavre. Cât timp petrecuseră în Oraş? Cât timp luptaseră? Arden se despărţise de ei cu mai bine de o lună în urmă, la vreo optzeci de kilometri spre nord, de unde ei continuaseră drumul spre porţile Oraşului.

Soldaţii m-au prins din urmă şi m-au flancat, cu mâinile pe puşti. Când am pătruns în camerele din faţă de la MGM, aerul mirosea a sânge. Sălile serveau drept spital temporar.

Holul era ticsit cu paturi de campanie şi saltele, orice obiect pe care să poată fi aşezaţi răniţii. M-am plimbat printre rânduri, căutând feţe cunoscute.

Obrazul unui bărbat era bandajat şi plin de sânge, iar urechea îi era desprinsă de cap. Altul îşi pierduse braţul, cel mai probabil din cauza unei grenade care îi explodase în mână. Oriunde aş fi privit, nu vedeam decât oameni suferinzi, unii dintre ei nu mai mari de paisprezece ani. Mi-am continuat căutarea, pe cât de repede şi amănunţit posibil, dar nu am dat de urma băieţilor.

— Sunteţi bine, domnişoară? m-a întrebat un paznic. Păreţi dezorientată.

— Caut supravieţuitori din nord, i-am explicat. Membrii unui grup rebel de lângă lacul Tahoe.

Paznicul s-a apucat să verifice paturile.

— Eu n-am auzit decât de unul singur, mi-a spus el.

În capătul opus al holului, un medic era aplecat asupra unui bărbat cu un bandaj alb şi gros peste ochiul drept. Paznicul mi-a făcut semn spre el. Doctorul avea peste cincizeci de ani şi părul grizonant. Purta o cămaşă simplă albă şi pantaloni largi negri.

Când m-am apropiat de el, a luat nişte hârtii de sub pat şi a notat ceva pe marginea lor.

— Mi s-a spus că m-aţi putea ajuta. Caut rebeli din grupul de la lacul Tahoe.

Doctorul a clătinat din cap şi s-a strecurat printre paturi, fără a se obosi să îmi spună să îl urmez.

— Tânărul acesta e în grija mea de o bucată de timp. Administraţia regală mi-a poruncit să nu îl tratez. Să îl las să moară. Dar omul a rezistat şi mă ocup de el de mai multe luni. Încă nu îşi poate folosi picioarele, aşa că l-am cazat într-una din camere.

— Cum îl cheamă? am întrebat, sperând că, dacă îi voi identifica pe Aaron sau Kevin, îi voi găsi şi pe ceilalţi.

— Caleb Young.

— Unde e? am întrebat şi am luat-o la fugă pe coridor, fără a-l mai aştepta.

— În camera de la capătul holului. Mai sunt alţi trei răniţi împreună cu el.

Apoi s-a întors spre unul din paznici.

— Cine-i femeia?

Nu am privit înapoi. Cu ochii aţintiţi înainte şi o mână pe pântecul meu umflat, le-am strigat:

— Sunt soţia lui.

MULŢUMIRI

Seria aceasta nu ar fi fost posibilă fără sprijinul câtorva persoane. Vă îmbrăţişez şi vă mulţumesc din suflet: Josh Bank, pentru acea revelaţie care a schimbat totul; Sarah Shandler, zâna bună a editurilor, care poate într-adevăr să transforme orice vis în realitate; Joelle Hobeika, redactor, confidentă, tovarăşa mea atât în oraş, cât şi în drumeţii – pentru comentariile sale critice, pentru cuvintele de încurajare în clipele grele şi pentru cât de profund cunoaşte această serie; Farrin Jacobs, pentru sprijinul şi încrederea pe care mi le-a acordat; şi Sarah Landis, pentru opiniile sale nepreţuite. Mii de mulţumiri pentru modul în care aţi luptat pentru *Eve.*

Mulţumesc întregii echipe *Eve,* care a promovat aceste cărţi cu dragoste şi atenţie: agentelor mele de Ia HarperCollins, Melissa Russell şi Hallie Patterson, care m-au ajutat să fac din turneul „Spring into the Future” un succes imens; Deb Shapiro, pentru susţinerea acordată şi nu numai; Christina Colangelo, pentru Dark Days. Îi mulţumesc lui Kristin Marang pentru toate săptămânile petrecute pe blog; şi lui Heather Schroder de la ICM, pentru nopţile nedormite pentru a termina *Once.* Entuziasmul vostru a însemnat enorm pentru mine.

Le mulţumesc nenumăraţilor mei prieteni din nenumărate oraşe, pentru dragostea şi sprijinul lor. În mod special acelor prieteni şi rude care au citit fiecare pagină: Eve Carey, Christine Imbrogno, Helen Carey, Susan Smoter, Cindy Meyers, Ali Mountford, Anna Gilbert, Lauren Weisman şi Lauren Morphew. Toată dragostea din lume, fratelui meu Kevin, consultantul meu medical oficial şi agent neoficial. Cu greu aş mai găsi un alt tânăr de

treizeci şi unu de ani atât de pasionat de această serie. Blândului şi democraticului meu tată, Tom, pentru că m-a învăţat cele mai bune lucruri. Vă mulţumesc că nu v-aţi simţit personal vizaţi de această carte. Mulţumiri mamei mele pentru credinţa ei în lucruri nevăzute. Fără tine, nu aş fi reuşit niciodată. Te iubesc, te iubesc, te iubesc.